



# GÖKYÜZÜ HAYALLERİ

A-E

# GENÇLİĞE HİTABE



## **Ey Türk gençliği!**

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyeti'ni, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir. Mevduiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin en kıymetli hazinedir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyen dâhilî ve haricî bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklâl ve Cumhuriyet'i müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok namüsaîf bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri, şahsî menfaatlerini, müstevlîlerin siyasi emelleriyle tevhid edebilirler. Millet, fakr-ü zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi vazifen, Türk istiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır!

Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!

**Gazi Mustafa Kemâl ATATÜRK**

20 Ekim 1927

## ÖN SÖZ

Başkalarının başından geçenleri öğrenme ve onları anlatma isteği tarih boyunca bütün kültürlerde hep canlı kalmıştır. Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana başkalarının hayatlarında seyahat ederiz. Zaman ve mekân olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok anlatının olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bir insanın ömrü boyunca başından geçenler ya da duydukları doğal olarak sınırlıdır. Oysaki kendi dışında sınırsız bir âlem akmaktadır; burada yaşananlar, hayalleri dolduracak kadar çeşitli ve bitimsiz olduğu için asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri hep bu âlemden beslenmiş fakat bugün için uzak bir mazi olarak kalmışlardır. Roman ve hikâyelerin kurmaca dünyası, yalnızca var olanla yetinmemiş; neredeyse insanın dokunduğu her şeyi konu alarak zaman ve mekân engellerini aşmış modern insanın merakının baskılarını azaltmıştır.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri hikâyelerini bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığımızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerimle...

**Mahmut KARTAL**

**Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni**

## En İyi Arkadaşım

O gün taşımacıların sesiyle uyandım. Karşı daireye yeni birilerinin taşınacağını duymuştum ama bu konuyla pek ilgilenmemiştim. Kahvaltıya başladıktan kısa bir süre sonra zil çaldı. Gelen yeni komşumuzdu, tanışmak için gelmiş ama annemle babamın işte olduğunu söyledim ve hoş geldiniz diyerek kapıyı kapattım. Kadın tek bir şey bile söyleyemedi. Kapıyı kapattıktan sonra kendimi kötü hissettim. Kafamda sorular belirdi acaba ayıp olmuş muydu?

Bu düşüncelerden kurtulmak için kitap okumaya başladım kitaplar benim uzun zamandır en iyi arkadaşım, baktığımda zaten başka arkadaşım da yoktu. Annemle babam ise akşam eve geliyordu. Onlar gelene kadar evde yalnız kalıyordum. Zaten eve geldiklerinde de ben odamdan çıkmıyordum, onlar benimle ne kadar iletişime geçmek için çabalarsa ben o kadar geri çekiliyordum. Sanırım bunun sebebi, hayatımın bu kadar monoton ve sıkıcı olmasından onları sorumlututmamdı. Tam kitabın en heyecanlı yerindeyken annem arayıp alışverişe gitmemi söyledi. Oflayarak evden çıkıyordum ki arkamdan birisi seslendi, merhaba, diye. Seslenen kişi kahverengi gözlü, bukleli saçlı çok güzel bir kızdı. “Merhaba, ben Ece sizin yeni komşunuzum.” dedi. Ben de Asena, diyerek tanıştım. “Markete mi gidiyorsun sana eşlik edebilir miyim?” diye sordu. Ben de tabii ki dedim. Annesine kaba davrandığım için ona daha kibar olmam gerekir diye düşündüm. Yol boyunca sohbet ettik. Uzun zamandır hiç kimseyle bu kadar konuşmamıştım diye geçirdim içimden. Ayrıca, bizim okula başladığımız ve aynı sınıfta olacağımızı da öğrendim. Aslında, kendime itiraf edemesem bile bizim sınıfa gelmesine sevinmiştim. Belki de uzun zaman sonra arkadaş edinecektim, o gece düşünmekten uyuyamadım.

Ertesi gün alarımın sesiyle uyandım, hava daha aydınlanmamıştı. Hazırlanıp okulun yolunu tuttum. Sınıfa vardığımda Ece en öne oturmuş etrafı süzüyordu. Onun için yeni bir okul zor olmalı diye düşünürken beni çağırdı. Başka bir arkadaşınla sözleşmediysen yanıma otur, dedi. Güldüm çünkü başka arkadaşımın olduğunu düşünmesi garip geldi. Yanına oturduğumda hemen sohbet etmeye başladık. Bana hobilerimi sordu. Kitap okumak ve şiir yazmak dediğimde şaşırdı, nedenini sorduğumda daha önce hiç şiir yazan bir arkadaşı olmadığını ve bu yüzden sevdiğini söyledi. Kendimi bir anda çok mutlu hissettim. Şiir yarışmalarına katılıp katılmadığımı sordu, hayır dedim ama hayır derken düşündüm. Neden hiçbir yarışmaya girmemiştim? Düşünceli olduğunu fark edince, “Neden edebiyat öğretmenine bu ilginden bahsetmiyorsun?” dedi. Aslında, bu fikir aklıma yatmıştı ama insanların şiirlerimi beğenmeme olasılığı beni korkutuyordu.

Okulun çıkışında edebiyat öğretmenin yanına gittim. O sırada Ece de beni bekliyordu. Edebiyat öğretmenine şiir yazdığımı ve yarışmalara katılmak istediğimi söylediğimde hem şaşırdı hem de üzüldü. Sonrasında ise, “Şiir yazdığını bilmiyordum, bu çok güzel bir yetenek ama keşke daha önceden haberim olsaydı çünkü şiir yarışması için şiirlerin son teslim tarihi yarın.” dedi. Bir an ne yapacağımı bilemedim, hayal kırıklığına uğramıştım. Ece`ye olanları anlattığımda Ece yarına güzel bir şiir yazıp yazamayacağım sordu. Aslında, yazabilirdim ama bu durum biraz beni ürküttü. Ece`ye de denerim, dedim. Bütün gece uyumadım. Mısraları o kadar özenerek seçiyordum ki bir mısra bir saatimi alıyordu ama bitirdiğimdeki heyecanımı ve öğretmenin şiirimi okuduktan sonra çok güzel olmuş dediğindeki mutluluğumu tarif edemem.

Yarışmanın sonucunun belirlenmesini beklediğim süreçte Ece ile çok iyi bir arkadaş olmuştuk. Her şeyi birlikte yapıyorduk. Birbirimizin her şeyini biliyorduk ve sürekli birbirimizin evine gidiyorduk.

Ailelerimiz de bu arkadaşlıktan çok hoşnuttu çünkü onlar da arkadaş olmuşlardı.

Sonunda o gün geldi. Törende öğretmen yarışmada derece yapan öğrencileri açıklamaya başlamıştı. Çok gergindim o sırada, Ece de bana destek olmaya çalışıyordu. Sonra adım okundu, kürsüye çıktım ama ne yapacağımı bilmiyordum kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Sadece yarışmadan kazandığım para ödülüyle ne yapacağımı sorduklarında Ece ile tatile gideceğim, diyebildim. Sonrasında ise hemen kürsüden inip bunları yaşamamı sağlayan ve bana destek olan arkadaşım Ece'ye sarıldım:

- İyi ki varsın.
- Sen de iyi ki varsın.

**Alime ÖZLÜK**



## Saygı Sınıfı

Yusuf; 11 yaşında, çok gürültücü, herkesi rahatsız eden şımarık bir çocuktur. Bu durum Yusuf'un umurunda değildir, hatta çok hareketli ve şımarık olması durumu hoşuna bile gitmektedir. Yusuf'un arkadaşları Yusuf ile zor geçinmektedir. Sınıfta herkes uslu bir şekilde öğretmenini sessiz bir halde dinlerken, o sınıfın bütün ilgisini dağıtmakta ve sınıfın düzenini bozmaktan keyif almaktadır.

Bir gün sınıfça bir etkinlik şeklinde kutlama ve parti yapılacaktır. Yusuf partiye "Bende katılacak mıyım?" diye sorar. Arkadaşları da:" Bizi üzmeyecek ve saygısızlık yapmayacaksan sende katılabilirsin." derler. Parti gününün gelmesini tüm sınıf heyecan dolu bir şekilde beklemektedir. Herkes parti gününe kadar ödevlerini eksiksiz bir şekilde tamamlar ve günler geçer parti günü gelir. Tüm sınıf parti gününe özel, evlerinden oyuncaklarını getirmiş ve birbirleriyle paylaşarak oynamaktadırlar. Fakat Yusuf o günde davranışlarına hâkim olamamakta ve çok eğlenceli geçecek bir günü şımarık tavır ve davranışlarıyla berbat etmiştir. Arkadaşları o gün Yusuf'a dayanamayıp "Yeter artık! hemen buradan uzaklaş senin bu hareketlerin artık bizi çok üzüyor bu şekilde devam edersen seni aramızda görmek istemiyoruz." derler. Yusuf, arkadaşlarının vermiş olduğu bu tepki karşısında şaşır ve sessizce oradan uzaklaşır. Okul başladığından beri bu hal ve tavırları sergileyen Yusuf arkadaşlarından ilk defa böylesine sert bir tepki almıştır. Fakat hala akli arkadaşlarındadır. Nasıl oluyor da arkadaşları birbirleri ile bu kadar uyumlu ve saygılı bir şekilde davranabiliyor diye düşünür. Eğer böyle devam ederse sınıf içerisinde sevilmeyen bir çocuk olup tüm arkadaşlarını kaybedecekti. Bu duruma çok üzülen Yusuf artık kendisinde bir değişiklik yapma düşüncesine girer.

Düşüncelerini arkadaşlarıyla paylaşır, yaptığı hataları, şımarıklıkları kabul eder ve tüm sınıf arkadaşlarından tek tek özür diler. Arkadaşları bu olaydan sonra Yusuf'un çok üzülüp aklının başına geldiğini düşünür ve ders çıkardığını anlarlar. Tüm sınıf Yusuf'a tek tek sarılıp onu affederler. Yusuf o günden sonra davranışlarını ve huylarını arkadaşlarının yardımı ile düzeltir ve arkadaşları tarafından çok sevilen biri olur.

**Yağız TÜCCAR**



## Psikometri

Okul çıkışı kar yağarken bir ağacın gölgesine korkuyla saklanmış ellerine bakarak titriyordu ama soğuktan değil de korkudan veya şaşkınlıktan titrediği belliydi. Sanki kendisinden kaçmak istiyor ama yapamıyormuş gibi bir hâli vardı. Yanına yaklaşıp onu yerden kaldırmak için elimi uzattığımda beni hiç fark etmediğini anladım, fark edildiğimde ise birden elimi itti ama o sırada eli elime değdiği için benimle ve geçmişimle alakalı bir şeyler görebileceğini bilmiyordum, onunla bağlantılı olan anılarımı... Tabii, o ana kadar birbirimizi hatırlamıyorduk. Ne de olsa en son ben on, o ise on bir yaşındayken onun annesi ve babasını, benim babamın öldürdüğünü düşündükleri zaman birbirimizi görmüştük.

Ben size maziyi bir özet geçeyim, biz o çocuk, yani Gece'yle bir cinayet sonrası tanışmıştık. Tam da tanışma denemezdi aslında, daha çok şöyle olmuştu ki ben, elimde babamın eşyalarıyla, "Babam hiçbir şey yapmadı, o suçsuz" diye bağırarak koşarken suikasta uğrayan Gece ve ailesinden tek geriye kalan kafasındaki sargı bezleriyle, "Anne, baba lütfen beni bırakmayın!" diye ağlayan Gece'ye çarpmıştım. İkimiz de yere düşmüştük, yoldan geçen kalpsiz insanlar dönüp neyiz olduğuna bile bakmamışlardı. Biz de kendi elimizden geldiğince toparlanarak kaldırıma oturduk. Ne adımızı ne de kim olduğumuzu biliyorduk, tek bildiğimiz ikimizde perişan hâldeydik ve birbirimize ihtiyacımız vardı. İkimiz de birbiriyle bağlantılı konular için ağlıyorduk ama bundan haberimiz bile yoktu. Bana, "Neden ağlıyorsun?" dediğinde ilk önce duraksayıp sonra, "Babamı suçsuz yere tutukladılar, onun bir suçu yok." dedim hıçkırarak ağlarken. O da bana, "Benim annem ve babamın da bir suçu yoktu ama şimdi onlar... Onlar melek oldular" diyerek gökyüzünü

işaret etti titreyen elleriyle. Sonra ekledi, “Az kalsın ben de melek oluyordum biliyor musun?” Sonrasında uzun uzun konuşmaya devam ettik az da olsa birbirimizi rahatlatabilmiştik. Üşüdüğümü fark edince ellerini uzatıp ellerimi tuttuğunda birden geri çekilip dayanılmaz bir acıyla kıvrandı, kafasını tutuyordu. Ona yardım etmek için eğildim ve elini tuttum ama o daha fazla bağırarak kıvranmaya başlamıştı. Sonra yanımıza siyah bir araba yaklaştı ve Gece’ye seslendi, “Gece, hadi gidelim.” dedi donuk suratlı liseli bir adam. O da direk arabaya bindi ve gittiler. Yine tek başıma kalmıştım, artık ne babam vardı ne de adını arabadaki adamdan öğrendiğim Gece. Yapayalınızım, yapayalınız...

Aradan yedi yıl geçmişti ve aynı lisedeydik fakat birbirimizi tanımıyorduk. Gece’yi o gün o ağacın altında tek başına ellerine bakarak titrerken gördüğümde bana o dehşet verici günü hatırlatmıştı. O güne kadar onu okulda fark etmemiştim bile ama onu öyle gördüğümde içimden, “Gece” diye geçirmiştim. Sadece bir seziydi tabii ama doğru çıkacaktı. Yanına gidip elimi uzattığımda vurmasıyla emin olmuşum bu oydu, yıl önce yine elimi uzattığımda korkup geri çekilen çocuktuktu. Ama neden, neden elimi her uzattığımda elime vuruyordu? Tabii, bugüne kadar sadece iki kere oldu ama bu, tamamını kapsıyordu. Birden, “Gece!” dedim ama neden söylediğimi bilmiyordum, nasıl bu kadar emin olabilirdim ki? O da bana birden, “Adımı nerden biliyorsun?!” diyerek çıkıştı. İşte, şimdi emindim ama aynı zaman da bir o kadar da şaşırılmıştım, yaklaşık 30 saniye bakıştıktan sonra elini tuttum ve, “Bundan neden bu kadar korkuyorsun? 7 yıldır hâlâ aynı şeyden, temastan korkuyor olamazsın değil mi?” dedim. O sırada bana nefret dolu gözlerle bakıyordu. İlk başta anlam verememişim ama sonra bana, “Senin o pislik baban benim annem ve babamı öldürdü öyle mi?” diye bağırdı. Hemen elini bıraktım ama şimdi o daha sert tutuyordu hem fiziksel olarak canım acıyordu hem de kalbim sıkışıyordu, nefes alamıyordum, resmen olduğum yerde çırpınıyordum ama onun umurunda bile değildi, elimi sıkmaya devam ediyordu ve gözleri gittikçe

daha fazla açılıyordu. En sonunda bitkin düşüp elimi bırakmıştı. Peki ya nasıl sadece elimi tutarak bu kadar yorulmuştu ki anlam veremiyordum. Ayrıca, nasıl babamın anne ve babasının ölümünden suçlandığını anlamıştı? Bunun sadece bir açıklaması olabilirdi: “psikometri” Biliyordum çünkü insan psikolojisiyle ilgileniyordum ama şu ana kadar gerçek olabileceğini hiç tahmin etmemiştim fakat bunların başka bir açıklaması da olamazdı. Bana nefret dolu gözlerle bakıyordu ve ben ona “Sen psikometristsin!” dedim, o ise bana, “Evet, herkesin nasıl canavarlar olduklarını görebiliyorum, tıpkı senin baban gibi.” dedi ve gitti.

Geriye sadece ben, sefil hayatım benden nefret eden insanlar ve umutsuzluk kalmıştı Gece’yi ise o günden sonra bir daha görmedim...

**Melek DEMİRTAŞ**

## Büyük Soygun

Tamı tamına 1 yıldır planladıkları soyguna iki saat kalmıştı ama içlerinde hâlâ garip bir korku vardı. Sanki biri bırakalım dese diğeri de tamam diyecekti ama ikisi de buna cesaret edemiyordu, “Ya yanlış anlarsa?” diye geçirmişlerdi ikisi de içlerinden.

İçlerindeki korku nedir bilmem ama tahmin edebilirim sanırım. Anneleri onlara, “Helal kazanın, helal yiğın.” demişti. İkisinin de içinden bunlar geçiyor büyük ihtimal. Artık planladıkları soyguna dakikalar kalmıştı. Bütün hazırlıklar tamam mı diye kontrol ettiler ve evet, tamamdı. Mert’in işareti ile harekete geçeceklerdi.

Mert işareti verdi ve soygun başladı. İlk işleri tabii ki de içerdeki çalışanları ve müşterileri rehin almaktı. Ardından bankanın müdürünü bulup onları bankanın kasasına götürmelerini istediler. Müdür, ilk başlarda reddetse de onları götürdü. Paraları bir film klasiğı olan torbaya değil de bir fırından aldıkları un çuvallarına koydular. Böylece anlaşılacaklarını sandılar. Paralar un çuvallarına koyulup kontrol edildikten sonra artık bankadan çıkma vaktiydi ama polisler çoktan gelmişti. Rehinelerden biri aramış olmalıydı ama kim? Rehineleri kontrol etmeye kara verdiler. Çünkü, sorsalardı kimse, “Ben aradım.” demezdi çünkü.

Rehinelerin arasında dolaşırken tanıdık hem de çok tanıdık birini gördüler. Tanıdık gelen rehineye yaklaştıklarında ise gördüklerine inanamadılar. Gördükleri, onları 3 yaşında terk eden babaları idi. Babaları gerçekten şık giyimli, pahalı bir saati olan bir iş adamına benziyordu -ki öyleydi. Babalarına bakarak çok vakit kaybetmişlerdi ve

dikkatleri dağılmıştı. Artık, polisler bankaya girmişti ve teslim olmak zorundaydılar. Yapacak başka bir şey yoktu çünkü.

Aradan tam 3 yıl geçti. Bizim ekip hapse girdi. Babaya ne oldu? Orasını bilmiyorum. Çünkü bir daha kimse gormedi.

**Arda YAZGAN**

## Yeni Okul

Şimdi tren istasyonundayız. Çok heyecanlıyım yeni bir okul yeni arkadaşlar, yeni öğretmenler... En önemlisi ise ailemden ayrılmam. İlk kez ailemden ayrı kalıp başka bir yere gideceğim. Şimdi onlarla vedalaşıyorum. Annem de benim kadar heyecanlı. Annem babam ve anneannemle sarılıp trene bindim.

Yanımda arkadaşım Zeynep vardı. Onunla aynı okula gidiyoruz ve küçüklükten beri aramız iyidir, ailelerimiz de bayağı yakındır. Onun annesi ve babası bizi okulun yurduna yerleştirecek, o yüzden onlar da trende bizimle geliyorlar. Annemler de tanıdık olduğu için beni onlara emanet etti. Birlikte gidiyoruz. Çok heyecanlıyım ama aynı zamanda da korkuyorum. İki tane ablam var. Büyük ablamın adı Özge, üniversite ikiye gidiyor. Onunla çok iyi anlaşırız. İkinci ablamın adı Sinem, o da lise üçe gidiyor, onunla aynı odada kalırdık ve çok kavga ederdik ama aynı zamanda da birbirimizi çok severdik. Özge ablamım çok büyük hedefleri vardı ve o çok hırslıydı hep ders çalışırdı. Sonunda emeklerinin karşılığını aldı ve istediği üniversiteyi kazandı.

O gidince Sinem onun odasına yerleşti ben de odada kendim kalıyordum. Artık kavgalarımız azalmıştı belki de büyüdüğümüz içindir bilemiyorum. Zaten o da üç yıl sonra liseyi okumak için evden ayrıldı. Evde tek kardeş ben vardım. Trende geçtiğimiz yerleri dağları taşları izlerken aklımdan eski anılarımı geçiriyordum. Okula ilk başladığım gün geldi aklıma, sınıf öğretmenimizi çok sevmişim ve ilk günüm harika geçmişti. Zaman çok hızlı geçiyordu. Şimdi liseye başlıyordum. Annemi, babamı, evimizi, anılarımı şimdiden çok özlemiştim. Yalnız

kalmıştım. Aslında bu okul, benim hayalimdeki okuldu; gidebilmek için çok çalışmıştım ama yine de yeni bir okul bana ürkütücü geliyordu. Dokunsalar ağlayacak gibiydim. Yolculuğun geri kalanında uyuyakalmışım.

Varacağımız yere geldiğimizde Zeynep beni uyandırdı. Yurda gittik ve eşyalarımızı yerleştirdik. Zeynep'in ailesi de o akşam geri döndü. Yarın, okulun ilk günüydü. Akşam yemeği için yemekhaneye indik. Yemekte yeni arkadaşlarla hemencecik kaynaşmıştık. Bu, benim için harika olmuştu. İlk geceden ailemi özleyip ağlamak istemezdim. Ertesi gün sabah erkenden kalkıp hazırlandık, kahvaltımızı yaptık ve okula gittik. Biraz heyecanlıydım ama ilk öğretmenle tanışır tanışmaz üstümden büyük bir yük kalktı. Öğretmen çok içten davranmıştı ve ilk ders harika geçmişti. Diğer derslerde de diğer öğretmenlerle tanışmıştık ve teneffüslerde de sınıf arkadaşlarımızla kaynaştık. Okul çıkışında çok mutluydum. Okulum çok iyi geçmişti.

Yurda gidince annemlerle konuştum ve annem de benim için çok telaşlıydı. Okulumun güzel geçtiğini duyunca mutlu oldu. Beni uzun bir yıl bekliyordu ve yeni dersler.

**Ayşegül ÇETİNKAYA**



## İki Kardeş

Arkasına bakmadan çıktı o konaktan. Kilometrelerce koştu, hava kararıncaya kadar yürüdü. Arkasından kimsenin gelmediğine, onu bulamayacaklarına emindi artık. Ay belirmeye başladığı anda bir ağacın gövdesine sırtını yaslayıp gökyüzüne bakmaya başladı. İçinde artık özgür olmanın sevinciyle beraber garip bir burukluk vardı. Ailesini o konakta bırakması, içi içini yese de bundan başka çare, bundan başka mutluluğa giden yol yoktu.

Sabahın ilk ışıklarıyla yüzünü yakan güneş yüzünden uyanmak zorunda kalmıştı. Yorgun olmalı -ki o ağaç gövdesinde deliksiz uyumuştu. Uyandığında gördüklerine inanamayan kız, daha rüyada olduğuna inanmak için içinden dualar ediyordu. Ama, gerçek tam da korktuğuydu. Evet, karşısında tam da Ali Kemal vardı. Kaçtığı konağın beyinin oğlu. Hiçbir şey demeden ona bakıyordu. Bir şey söylemeye korkan kız, tir tir titrerken Ali Kemal'in sonunda ağzından kelimeler döküldü. 'Neden kaçtın?' kız ne diyeceğini daha aklından geçirirken Ali Kemal, bu sefer daha da sesini yükselterek aynı soruyu tekrar sordu. Kız, korkudan ne diyeceğini daha bilemeden ağzından sadece, "Kötü bir niyetim yoktu." çıkabildi. Sonra yalvarmaya başladı, "Lütfen beni o konağa götürme, şurada canımı al ama oraya götürme." Ali Kemal'in bir anda gözlerinin dolduğunu gören kız şaşırıp kaldı. Ali Kemal, olduğu yerden bir adım daha yaklaştı ve kulağına eğilip, "Derdim sana acı çektirmek değil, aksine yardım edeceğim sana. Bütün gece seni aradık, en son bir tek ben gördüm seni. Diğerlerini eve gönderdim, kimsenin olmadığını biliyorlar burada." Kız, neden diyemeden Ali Kemal devam etti, "Biliyorum, hiç iyi davranmadılar sana kahve bardağını kırdın diye

üç gün seni o kutuda aç susuz bıraktılar, sırf yanlışı yemek takımını koydun diye elli kere kırbaçladılar. En çok ben sevindim kaçmana ama bu şekilde değil, ailen hâlen orada. Akif Bey’in adamları seni bulacak diye ödleri kopuyor.”

KIZ, Ali Kemal’in neden böyle konuştuğuna, neden onu bulduğu hâlde söylememesine anlam verememişti. Ali Kemal’den hep korkmuştu hep mesafeli, soğuktan ona karşı. Akif Bey’in bir numaralı adamıydı, ne derse yapmaya çalışırdı. Tüm bunlara akıl sır erdiremezken Ali Kemal, cebinden ekmek parçası çıkardı, kızın eline tutuşturdu ve sözüne devam etti, “Artık oraya dönemezsin, dönersen canını alırlar ailenin önünde. Tek çıkış yolun benim. Sana bir araba hazırlatacağım. Aşağıdaki taşlı yolda, akşam olur olmaz oraya git, arabayı bul, seni güvenli bir eve götüreceğim. Kız, “Ne diyor bu adam, bana neden yardım ediyor?” diye düşünmeden edemiyordu ve sonunda sordu, “Sana neden güveneyim, beni Akif Bey’in konağına götürmeyeceğine nasıl inanayım?” Ali Kemal sözüne devam etti, “Ertesi gün ben de geleceğim o eve, bütün her şeyi baştan sona anlatacağım, bana güvenmiyor olabilirsin ama dedim ya tek çıkış yolun benim, başka çaren yok. Dediğim gibi akşam olur olmaz o beyaz arabayı bul.” dedi ve kızın daha bir şey söylemesine izin vermeden ortadan kayboldu.

Akşam olmaya başlamıştı, kız o patika yolu yürümeye başladı. Ali Kemal’in dediği o beyaz araba gerçekten oradaydı. Hayatında hiç görmediği bir adam onu bir eve götürmüştü sahiden. Kız, eve girer girmez gördükleri üzerine şaşkına dönmüştü. Upuzun bir masa sadece yemeklerden ve içeceklerden oluşuyordu. İki gündür aç susuz olan kız, hiçbir şey demeden yemeğe başladı. Onu getiren adam yatağın yeri gösterdikten sonra kız, rahat bir uykunun özlemiyle uyumaya başladı.

Artık, güneş ağarmıştı, ertesi gün olmuştu. Kız, uyandıktan hemen sonra pencerenin kenarına oturmuş, Ali Kemal’in gelmesini bekliyordu. Çok geçmeden yine bir araba yüzünden yol, toz içinde

kalmıştı. Ali Kemal'in geldiğini anlayan kız hemen kapıya koştu. Ali Kemal arabadan indikten sonra kız, teşekkür etmek için Ali Kemal'e doğru koştu. O da, "Teşekküre gerek yok. Yapmam gerekeni yaptım." diyerek beraberce eve doğru gittiler. Kız, "Neden bana yardım ettin?" diye sormaktan kendini alamadı elbette. Ali Kemal, "Herkes gibi ben de ailemi düşündüm." dedi. Kız, neden böyle dediğini anlamamışken Ali Kemal sözüne devam etti, "Sen benim öz kardeşimsin. Annem ve babam yani öz annem ve babam beni evlatlık olarak Akif Beylere vermişler, daha doğrusu vermek zorunda kalmışlar. Kız, duydukları karşısında şoka uğramıştı. Ali Kemal yutkunarak sözüne devam etti, "Akif Beylerin erkek çocukları olamıyormuş. En sonunda, annem ve babamdan beni zorla alıp kendi çocukları gibi benimsemişler. Annem ne kadar yalvarsa da Akif Bey denen o alçak adam, annemleri dinlememiş; doğrusunu anlatırlarsa onları canları pahasına ve beni göstermemekle tehdit etmiş."

Kızın tüyleri diken diken olmuştu. Onca yıl konuşmaktan çekindiği abisiymiş meğer. "şimdi anladın mı sana neden yardım ettiğimi?" Bundan sonra bu evde yaşayacaksın, ben sana her hafta geleceğim ama benim sözümünden çıkmayacaksın evin dışından kafanı bile çıkarmayacaksın yoksa ikimizi de yakarsın." Kız, bir anlık mutlulukla abisinin boynuna sarıldı. Abi kardeş ilk defa sarılıp yakınlık göstermişlerdi birbirine. Aylar, yıllar boyunca Ali Kemal, kardeşinin yanına hep gelmeye devam etti.

**Ilgın EREK**

## Kimseye Güvenemez Oldum

Ortaokula başlamıştım. Yeni arkadaşlarım, yeni öğretmenlerim olacaktı ve bu yüzden çok heyecanlıydım. Kendi köyümde okumuştum ilkokulu ama köyümüzde ortaokul yoktu. Ortaokulumu bizim köye en yakın köy olan ve ortaokulu olan köye, Sümbüllü köyüne gidecektim. Zor olacaktı belki biraz ama eğitimim için her şeyden vazgeçebilirdim. Köyler birbirine çok uzak değildi, aralarında yaklaşık iki kilometre vardı. Bunca yolu her gün yürümek zorundaydık. Ben de zevk almıyordum tabii ki her gün iki kilometre gelip iki kilometre gitmekten. Bunların hepsini hayallerim için yapıyorum. Hayalim, iç mimar olmak. Kendime ait güzel bir mesleğimin olması için bu kadar çabalıyorum.

Okulumun ilk günü yeni arkadaşlarımla tanışmıştım. Bazı arkadaşlarımla aynı köyden geldiğimiz için onlardan çok çekinmesem de yeni arkadaşlarım, okulum ve öğretmenlerimden biraz çekiniyordum. “İlk gününüz nasıl olsa, çekinmeniz normal.” deyince öğretmenimiz biraz daha rahatlamıştım.

Zaman geçtikçe alıştık birbirimize. Birbirimizin özelliklerini tanıyıp ona göre davrandık. Samimileştik ve ona göre kendimize en iyi arkadaş seçmiştik. Kafalarımız birbirine uyuşan ve dertleşebileceğim arkadaş seçimi. O zaman, Çağla benim en iyi arkadaşımdı. Bütün sırlarımı, dertlerimi ona anlatırdım. O bir nevi gölgem gibiydi. Her şeyimi biliyordu. Ona güvenerek anlatırdım.

Bir gün sınıfa geldiğimde sınıf arkadaşlarımla kendi aralarında fısıldaşarak gülüşüklerini görmüştüm ve onların yanına gittim. Yanlarına gittiğimde hepsi suspus olmuştu. Onlara neye bu kadar güldüklerini sordum. Kimse ağzını açmamıştı. “Bana küstünüz mü

yoksa?” dedim. Onlar da küsmediklerini söylediler. Orada ben yokken ne gülüşüklerini öğrenmeliydim. Çünkü ben gelince sustuklarına göre konu benimle ilgili olabilirdi.

Matematik dersindeydik. Arkamda Rümeyisa ve Gizem oturuyordu. Yine dünkü gibi fısır fısır konuşarak gülüyorlardı. Öğretmenim yoklama alırken Rümeyisa ile Gizem’in konuştuklarına kulak misafiri oldum. Benim ismim geçiyordu konuşmalarında. Bir de ne duyayım? Benim sadece Çağla'ya anlattığım sırlarımı konuşuyorlardı. O sırada, öğretmenim yoklama alırken duymamışım, bana sesleniyormuş. Hemen telaşla “Burda!” dedim. Çağla'nın nasıl böyle bir şey yapabileceğini, sırlarımı anlattığım tek kişinin sırlarımı başkalarına taşıyacağı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Çünkü, ben ona güvenmişim. Onu sınıftaki Gizem ve Rümeyisa'nın yanında konuşurken yakaladım ve ne konuştuğunu sordum. Onlarda bir şey konuşmadıklarını öylece sohbet ettiklerini söylediler. Yalan söylediklerini biliyordum ve onlara, “Benim hakkımda konuşuyordunuz değil mi, Çağla benim hakkımda ne biliyorsan herkesle paylaşıp mektup görevi mi yapıyorsun?” diye sordum. Donakaldılar, sonra da birbirlerine “Yakalandık” mesajı verecek şekilde bakış attılar. Gizem yalan söyleyemezdi, becermezdi. Bu yüzden hemen ona benim hakkımda konuşup konuşmadıklarını sordum ve o da söyledi tabii bütün gerçekleri. Çağla'ya kızgın bir bakış attım ve ona, “Sana güvenmekle hata yapmışım, en yakın arkadaşımın böyle bir şey yapacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Sana güvenmişim ama artık buraya kadarmış arkadaşlığımız.” dedim. Çağla ağlamaya başlamıştı, yaptıklarından utandığını ve onu affedip eskisi gibi olmamızı söyledi ama artık çok geçti.

Çağla'yı kalbimde affetsem de onun iyi bir arkadaş olmadığını bildiğim için ona onu affettiğimi söylemedim. Bu yüzden iki yıl konuşmadık ve sonra da ortaokulum bitti. Lisede farklı okullara gittik.

Belki de Çağla'yı arkadaşım olarak görmemekle doğru kararı vermişimdir. Çünkü onun gittiği lise ile benim gittiğim lise arasında çok fark var. Onunla arkadaşlığım bittiği zamandan itibaren notlarım da yükselmişti ve bu sayede en çok istediğim okullardan birine geldim.

**Ebru KAVAKLI**

## Berber ve ırağı

Bu sabah, berberin çırağı dükkâna erken gelmiş, dünden kalan çay bardaklarını topluyordu. Çok geçmeden ilk müşteri geldi. Çırak hemen kulpu tozlanmış gemecedan temiz bir önlük ıkkardı. Gelen adam berber ile sohbeta dalarken müşterisini memnun etmek için özenle yerini hazırladı. Berber ırağa:

-Bize iki çay söyle de sohbetimiz yoğunlaşsın.

Adam:

-Çok iyi olur bir tanesi açık olsun, dedi. Çırak, tozlanmış ellerini önlüğünün ceplerine sürerek telefonunu açtı ve kahvehaneden iki çay söyledi. Çırak aylar gelene kadar dükkâna topladı. Bir zaman sonra kahvehane sahibi, çırağı arayarak çayların hazır olduğu haberini verdi. Çırak sinirlenmişti, nk kahvehane çok uzaktı ve ayı onun alması saçmalıktan başka bir Şey değildi. Neden kahvehanenin de bir çırağı bulunurken onun alması gerekirdi ki? Hayıflanmış bir Şekilde dükkândan ıkkı ve çayları almak üzere kahvehaneye gitmek üzere yol aldı. Bu davranışı berberin dikkatini geçmedi değildi. Çırak, kahvehaneye vardığında onca kişinin arasından kahvehane sahibini bulmaya çalıştı. Kahvehane sahibi, pişkin bir gülüşle çırağa el salladı. Ardından ırağa:

-Buyur delikanlı! Çaylar oldu. Alabilirsin, dedi. Çırak sinirli bir ses tonuyla:

-Zahmet etmişsiniz. ayları bile ben yapardım, dedi.

Adam ne olduğunu anlayamamıştı, neden böyle davrandığını düşündü, ama bir terslik bulamıyordu. Çırak çıkarken arkasından bakakaldı. Çırak dükkâna giderken tepsi sağa sola sallanıyordu. ayların birini açık mı diye kontrol ederken Şeker olmadığını gördü. Hemen geri dönüp Şeker almalıydı. nk ustası Őekersiz ayı iemezdi. Bu kahve sahibinin boş



vermişliğinden başka bir şey değildi tabii. Çırak, kahvehaneden şeker almak üzere tekrar yola koyuldu. Vardığında sahibini bulamadı. Sorun olmayacağını bildiği için iki küp şekeri kapıp hızlı adımlarla dükkana gitti. Ustasından az da olsa azar işiteceğini biliyordu. Dükkânın önüne geldi ve kapıyı açtı. Usta ve müşterisi o kadar derin bir sohbet içindeydiler ki çırağın geldiğini bile fark etmemişlerdi. Ustasına seslenerek:

-Buyurun ustam çaylarınızı getirdim.

Ustası çırağa:

-Neden bu kadar geç kaldın başka şeylerle mi oyalanıyorsun?

Çırak olanları anlatıp tatsızlık çıkarmak istemedi. Geciktiği için özür dileyebildi sadece.

**Emir ŞAT**

## Yeniden

Sıcak bir yaz günüydü Nur'un aklından çıkmıyordu. Annesinin evde yaşanmış olan tartışmanın ardından kapıyı çarpıp çıkmış olması Nur'u çok şaşırtmıştı. Artık bazı şeylere şaşırmayacağını düşünse de babaannesi ile dedesinin evinde yaşanmış olan bu tartışma Nur'u şaşırmıştı. Annesinin gitmesi ile daha çok şaşırtmıştı. Bunun olmasını beklemiyordu.

Annesinin ona gitmeden önce tek kelime etmemesine mi daha çok şaşırsaydı yoksa Nur'un kardeşini de kendisi ile götürmesine mi? Annesi Nur'u da götürmek istiyordu, Nur bunu biliyordu ama tereddütleri vardı. Babaannesi ve dedesi ne olacaktı? Peki ya gitmezse o zaman kardeşini görebilecek miydi?

Kalmış olduğu ikilemlere rağmen kardeşinden ayrılmak istememişti Nur. Gitmişti de annesi ile birlikte ama gitmesiyle birlikte ne kadar üzüleceğini fark etmemişti hiç.

İlk günüydü annesiyle geçirdiği. Mutluydu o gün, annesi yeni ayakkabılar almıştı kendisine. Gri renkli bir çift ayakkabıydı o ayakkabıları unutamıyordu. Ama şu an düşününce o mutluluğunun geçici olduğunu fark etmediğine üzülüyordu. Çok iyi davranıyordu annesi Nur'a. Bir dediğini iki etmiyordu. Ama bu birkaç gün sonra bitmeye başladı. Nedenini anlamadığı kavgalar başlamıştı evde. Annesi nedenini anlamadığı bir şekilde kaba davranmaya başlamıştı. Anneannesi ve evdeki diğerleri de. Kardeşi hariç, kardeşi her zaman Nur'un yanındaydı. Ama bu süreç her geçen gün Nur'un hayatını zorlaştırmaya başlamıştı. Bazı pişmanlıkları vardı. En önemlisi babaannesi ve dedesi ile kalmamasıydı.

Nur, babaannesi ve dedesinin yanına gidebilmek için çok çabalamıştı. Dedesi ve babaannesine duyduğu özlem her gün daha fazla artıyordu. Babaannesine gitmeyi de istiyordu fakat onlara gittiğinde kardeşini göremeyeceğini biliyordu. Ama babaanne ve dedesini görmemek onu çok üzüyordu...

Nur'un aklına bazı fikirler geliyordu. Acaba dedesine ve babaannesine gizlice mesaj atıp onlara ulaşabilir miydi? Onları görmek için her şeyi yapmaya razıydı. Karar vermişti. Onlara gizliden mesaj atacaktı. Bir sabah annesinin telefonunu aldı ve dedesine mesaj attı. Mesajı gören dedesi, ona ulaşmak için Nur'un babaannesiyile beraber Nur'un okuluna geldi. Okula girmeleri yasaktı bu yüzden onu dışarıda beklemek zorunda kaldılar. Ellerinden başka bir şey gelmiyordu. Nur, okul çıkışı hemen babaannesi ve dedesinin yanına gitti. Beraber Nur'un kendisini ait hissettiği eve yani babaannesi ve dedesinin yanına dönmek istiyordu. Bunu dedesi ve babaannesine de açıkça söylemişti. Ne kadar Nur'u yanlarında isteseler de bunun hukuki bir süreç gerektirdiğinin farkında olan babaanne ve dedesi hemen gerekli hukuki süreçleri başlatmışlardı. Bu süreçte Nur'a mümkün olduğunca destek vermek için ellerinden geleni her zaman yapmışlardı.

Nur her gün ne kadar destek gördüğünün farkında olarak uyanıyordu uykusundan. Her gününü bu desteğe ve babaannesi ve dedesinin gösterdiği sevgi ve hoşgörüyeye layık olmak için, onları gururlandırmak için derslerine özen göstererek geçiriyordu. Hedefleri çok yüksekti. Doktor olacaktı bu ülkeye çok başarılı doktorlar lazımdı ve bunlardan biri de Nur olacaktı. Tıp fakültesini kazanacak azme sahip olduğunu biliyordu. Bunu yapabiliirdi ve kazanmak için elinden geleni yapacaktı.

Nur'un hayallerine ulaşmasına çok az kalmıştı o önemli gün gelmişti, üniversite sınavına gireceği gün. Babaannesi ve dedesi, yakın arkadaşları ve sevdiği insanların desteğini hissediyordu. Çok çalışmış, çok emek göstermişti. Uykusuz geceler geçirmişti hayallerine ulaşabilmek için, tıp fakültesini kazanabilmek için.

Sınav stresine kapılacağından çok korksa da sınav hayallerinin ötesinde güzel geçmişti ve bunun sonuçları tercih sonuçlarının açıklandığı gün kanıtlanmıştı: İstanbul Cerrahpaşa Tıp Fakültesi. Artık geleceğinin parlak olduğunu görüyordu Nur.

Evde bir bayram havası vardı. Arkadaşları ve ailesiyle birlikte çok güzel bir kutlama yaptıktan sonra hayatın getirdiği zorluklar olsa da bu zorlukların üstesinden gelince her şeyin ne kadar güzel olabileceğini anlamıştı. Hayat çok güzel olacaktı.

**Emine YÜZER**

## Kedi Düşmanı

Sabah uyandım, kahvaltımı yaptım, üstümü değiştirdim ve her sabah olduğu gibi kedilerimle ilgilenmek için aşağıya indim. Bir de ne göreyim! Kedilerin mamaları dökülmüştü ve iki kedim de ortalıkta yoktu. Uzun zamandır bu kedilerle ilgileniyordum, benden asla kaçmayacaklarına adım kadar emindim. Peki, o zaman kedilerim neredeydi? Bu mamalar neden dökülmüştü? Biraz bekleyeyim, eminim geleceklerdir.

Kedilerimi beklerken ben de dökülen mamaları temizledim, yenilerini koydum. Öteki kedilerimle ilgilendim. Bir saat geçti hâlâ iki kedim ortalıkta yoktu. Annem çağırırdı ve ben de içeri girdim. Yemek yiyordum ama aklım sürekli kedilerdeydi. Daha sonra ders yapmak istedim ama asla odaklanamıyordum dersime. Acaba kedilerim neredeydi? Başlarına bir şey mi gelmişti? Yoksa kedilerim çalınmış mıydı?.. Bunları düşünmeyi asla bırakamıyordum. Gece uyumam mümkün değildi. Arkadaşarımla konuştum, üstümdeki yük biraz da olsa hafifledi ve biraz kitap okudum, daha sonra uyudum.

Ertesi sabah kalktım hemen aşağıya indim. Kedilerim hâlâ ortalıkta yoktu ve mamaları da yine yerlerdeydi. Bu olay artık canımı sıkmaya başlamıştı. Bunun böyle devam etmesine izin veremezdim. Bunu yapan kimse onu bulup kedilerimi almalı ve ona güzel bir ders vermeliydim. Bu gece nöbet tutup bunu yapanı bulacaktım. Kedilerin mamalarını tekrar yenileyip biraz da kedilerimle ilgilenip içeri girdim. Yemek yiyip derslerimi yapıp pencereden dışarı bakmaya başladım.

Saatler geçti ama sokaktan kimse geçmiyordu. İyice sinirlenmeye başlamıştım ki... Oldukça uzun boylu, cılız, yirmili yaşlarında olduğunu düşündüğüm bir genç, korkulu bakışlarla sürekli etrafını gözleyerek

bahçemize girdi. Kedilerimi çalan, mamalarını döken bu olmalıydı. Neyse, önyargılı olmamalıydım. Pencereden izlemeye devam ettim. Etrafına son bir kez baktı ve kedilerimi mamalarını yerlere dökmeye başladı. Hemen aşağıya indim. İndiğim an göz göze geldik. Olamaz, bu kişiyi tanıyordum... Kaçacaktı, son anda duraksadı.

Öncelikle çok sinirliydim. Karşımdaki arkadaşım olduğu için kalbini kırmak istemiyordum ama iki gündür kedilerime bir şey oldu diye aklım çıkmıştı. Ona sakince bunu neden yaptığını sordum. Şaka yapmak istediğini söyledi. Ben de şakasının komik olmadığını iki gündür neler yaşadığımı anlattım. Özür diledi, başta affetmeyecektim, ona bu yaptığı şey sonucu kedilerin aç kalıp rahatsızlanabileceğini söyledim. Yüzündeki pişmanlığı okuyabiliyordum, gerçekten pişmandı. Bir daha yapmaması gerektiğini ve kedilerimi geri getirmesini söyledim. 20 dakika içinde kedilerim geri gelmişti ve artık hayvanları değersiz gören bir insan daha hayvanların önemini anlamıştı.

**Elifsu ÇIRAK**

## Ceket

Soğuk kışın kendini iyice gösterdiği bir gündü. Soğuyan ellerimi cebimden çıkaramıyordum ki dükkânın önüne gelmiştim, Kenan Usta hasta diye yine bana kalmıştı dükkânı açma işi. Zorla da olsa ellerimi cebimden çıkardım, söylene söylene soğuktan buz tutmuş kilidi çevirip içeriye girdim. Sobanın içine birkaç odun atıp kapıyı iyice kapattım. Arkada, dünden kalan birkaç söküğü dikilecek kazakla düğmeleri kopuk iki kaşe ceket vardı. Kazakları elime alıp dikecektim ki çaycı İsmet kapıyı tıklattı. Kenan Usta olmadığından artık buranın ustası benmişim gibi çayımı getirdi, yoksa Ahmet’e kim çay getirecek... İsmet, hâlimi, hatırımı sorduktan sonra kapıyı çekip gitti.

Yine yalnız başıma kazaklarla kalmıştım ki bu sefer telefon çaldı, tozdan sesi zorla duyulan telefonu kulağıma götürdüm, arayan Kenan Ustaydı. Bugün daha iyiymiş diye ikindiden önce dükkâna gelecekmış, dükkânı ne hâllere soktun ben yokken bir kolaçan edeceğim, demiyor da... Kazakları tek tek dikmeye başlamış, sobadaki odunların sesiyle bir de türkü tutturmuşum, hem mırıldanıyor hem dikiyordum. Sonra birden, dükkânın kapısının sesiyle irkildim; iri yarı ama yüzü bir o kadar hâlsiz, kafasını eğmekten kambur kalmış bir adam içeriye girdi. Tam buyur etmiştim ki adam elindeki ceketi koyuverdi masaya. “Ceket” dedi önce, “Kolları kısaltılacak.” tam karşılık veriyordum ki yine konuşurmadı beni, “Yarın saat ikide gelir alırım.” dedi. Sonra arkasına bile bakmadan gitti.

Kazakların söküklelerini bitirmiştim ama aklım hâlâ o adamdaydı. Sonra aklıma, adamı düşünmekten unuttuğum ceket geldi; tezgâhın altından çıkarıp serdim önüme. İyice baktım cekete, pahalı da bir şeye benziyordu, belli ki eskiydi de, kumaşının kalitesinden beliydi “Kaldı mı böyle kumaşlar?” diye geçirdim içimden. Ceketin orasına burasına



bakıyordum ki ceketin cebinde bir kâğıt olduğunu fark ettim, alsam mı diye düşünürken kendime hâkim olamayarak aldım kâğıdı. Kâğıt, ikiye katlanmıştı açtığımda kötü bir el yazısıyla yazılmış bir adres ve “YARDIM” yazısını gördüm. Bir anda tüylerim diken diken olmuştu, adamın yüz ifadeleri ile kâğıdı bağdaştırınca aklıma her şey geliyordu, sakince kâğıdı kıvrıp cebime tıktım. Tezgâhın arkasında hem düşünüp hem kaşe ceketlerin düğmelerini dikerken Kenan Usta girdi içeriye. Dediği saatten erken gelmişti. Önce bir iyice etrafa baktı, sonra sobaya yanaştı. Ellerini ısıtmaya başlayınca onun konuşmasına izin vermeden girdim araya, “Bugün garip bir adam geldi usta.” dedim. “Eski bir ceket getirdi sonra yarın alırım deyip çıktı gitti.” Kenan Usta, ne var bunda der gibi bakıyorken cebimden, ceketten çıkan kâğıdı çıkarıp Kenan Ustaya uzattım. Kenan Usta önce bir baktı yüzüme, sonra kâğıdı aldı elimden. Okuduktan sonra yüzünde garip bir ifade belirdi ben yüzüne öylece bakarken tezgâha doğru yürüyüp, “Sen müşterinin eşyasını mı karıştırıyorsun?” dedi. Ben bu lafı beklemiyordum ki kekeleyerek söze girdim, “Aman usta olur mu öyle şey, cekete bakarken ilişti gözüme.” dedim. Ustanın gözünün içine bakarak ama Kenan Usta tek bir söz bile etmedi.

Ertesi gün dükkânı Kenan Usta açmıştı. Ben sabahleyin dükkâna girdiğimde saat bir idi. Ben öyle aylak aylak iş yaparken saatin ikiye geçtiğini gördüm. Adam yarın ikide alırım ceketi demişti ama yoktu. Saat dörde geldiğinde artık daha da şüphelendim ve ustaya adamın gelmediğini söyledim. Kenan Usta önce aldırış etmedi ama sonra, “Yürü Ahmet, gidelim bakalım şu adrese.” dedi.

Ceketimi sırtıma geçirdiğim gibi çıktık dışarıya hızlı hızlı sanki gideceğimiz yeri çok iyi biliyormuşuz gibi ilerliyorduk. Yarım saat sonra Kenan Usta tahtadan, perdeleri olmayan bir evin önünde durdu. Adrese tekrar bakıp eve doğru ilerledik. Bana, sen dur dese de girdim içeriye. Kapı o kadar eskiydi ki kilidi bile yoktu. Sessizce içeriye girdik koridorun sonundaki odadan sesler gelmeye başladı. İçeride birkaç kişi

olduğu belliydi. Kenan Usta önce, “Merhaba” diye seslendi ve karşıdaki kapı açıldı. İçeriden zayıf, orta yaşlı bir kadın çıktı ve ardından orta boylu, zayıf ve o gün terziye gelen adama benzeyen bir çocuk belirdi. Kenan Usta buraya nasıl ve neden geldiklerini anlattı ve kadının anlattığına göre zaten kocası, yani o gün dükkâna gelen kişi, onlara yardım getireceğini söylemiş. Kenan Usta anne oğlu da alıp dört kişi birlikte dükkâna geri dönüyorduk ki benim gözüm çocuğun üzerindeydi. Kıyafetleri kendine bol gelen zapzayıf bir çocuktü.

Dükkâna geldiklerinde kadın, ne kadar zor durumda olduklarını ve kocası Hasan’ın iş bulmak için başka semtlere gittiğini anlattı. Kadının adı Selin’miş gençken ne kadar güzel bir kadın olduğu yüzünden belliydi, hayat kocasına olduğu gibi onu da yıpratmıştı.

Kenan Usta bir hafta içinde çocuğu yani Selim’i işe aldı, iyi de anlaştık arada şakalaşır oyun oynuyorduk. Aynı zamanda Kenan Usta çocukla kadını kız kardeşinin yanına yerleştirdi hem bize yakın olacaklar hem de sıcak bir yerde oturacaklardı. Selim çalışmaya başladıktan sonra dükkânın vitrinine babasının getirdiği, o kolları kısaltılmış ceketi astı, sonra da ekledi, “Babam bunu satacaktı, ceketten alacağı birkaç kuruş parayı da bize getirecekti.” dedi cekete bakarak. “Demek yetmeyeceğini düşünüp sizden böyle yardım istemiş.” dedi ve gözlerimin içine baktı, ben de ona sırtıttım rahat hissetsin, anlatsın diye. Ama, o başka hiçbir şey anlatmadan işine döndü.

Aradan üç dört ay geçmişti soğuk havalar artık iyice uzaklaşmıştı bir gün yine biz dükkânı açtıktan birkaç saat sonra dükkânın kapısı açıldı, bir adam girmişti içeriye vitrindeki o aylardır duran cekete bakıyordu kafasını çevirip Selim’e bakınca anladım ki babasıydı. Selim gözlerini kocaman açmış ifadesizce ona bakarken babası, “Oğlum.” diye seslendi. Selim ağlamaklı bir şekilde babasına koşarken ben sadece onlara bakıp, “İyi ki o notu görmüşüm ve o adrese gitmişiz.” diye geçirebildim içimden.

**Sude ERMAN**

## Utangaç

Kardeşini okuldan alması gerekiyordu çünkü kardeşi birinci sınıftaydı ve çok küçüktü, annesi çalışıyordu, hemşire idi. Babası ise halasını doktora götürmüştü, halası kanser tedavisi görüyordu. Okulda üst sınıflar sınava girecekti ve onun beden dersi vardı, bu nedenle isteyenler derse gelsin, istemeyenler derse gelmesin denmişti. O gitmek isterdi aslında ama kardeşini alması gerektiği için gitmedi.

Çok utangaçtı, yoldan geçerken okuldan kaçmış gibi gözükmek için ara yollardan gidiyordu, asla okuldan kaçmamıştı, notları iyiydi ama yine de gözükmek istemiyordu. Nedendi, bu utangaçlık. Aslında, ilkokulda babasının müdür yardımcısı olduğu okula gitti; orada evdeki gibi şımaramazdı, sakın ve sesiz olmalı, öğretmenin gözüne girmeliydi. Öyle de oldu ama o hiçbir zaman ilkokul öğretmenini sevmedi. Diğer arkadaşları öğretmenler gününde ilkokul öğretmenlerine çiçek götür iken o, okulun önünden dahi geçmeye korkardı öğretmeni ile karşılaşacak diye. Ama, kardeşi de o okulda okuyordu.

Okulun köşesindeki beyaz tek katlı evin yanına geldi ve durdu kolundaki siyah dijital saate baktı, on dakika daha vardı. Üç dakika bekledikten sonra altıncı sınıftaki matematik hocası ile karşılaştı. Uzun ince bir adamdı, ince siyah gözlükler takıyordu, elinde bir bond çanta vardı, ayakkabıları kahverengiydi ve tertemizdi yeni almış olmalıydı çünkü küçük bir ilçede tüm yolları baştan yapıyorlardı, her yer çamur içindeydi. Daha sonra sohbet ettiler; hoca, okulda çok sevilirdi çünkü espri bile yapılamayacak bir konuda espri yapar, o konuları en tembeline kadar öğretirdi. Sınıfın önünden geçerken ders programına bakılmadan bile derse o hocanın girdiği anlaşılırdı. Kahkaha sesleri okulun dışından bile duyulurdu ama ne yazık ki geçici görevle gelmişti, kısacık

zamanında bile öğrencilerini çok iyi eğitmişti. Sohbet ettikten sonra ayrıldılar.

Yine saatine baktı, iki dakika vardı. Cuma günü olduğu için İstiklal Marşı okunacaktı. Yol üstünde araba ezmesin diye okulun kaldırımına geçti, kardeşinin çıkacağı yerin önünde durdu ve zil çaldı. aniden bir çocuk dalgası geldi, kardeşini nasıl bulacaktı, bağırdı, “Gökçeee!” bunu bir iki defa tekrar etti, sonrasında abisini buldu, o da bağırdı, “Burdayım, sen orda bekle!” İstiklal Marşı okundu, tüm çocuklar bir anda dışarı çıkmaya başladı. O anda bir kişi elinden tuttu, irkildi ama o kardeşiydi, o çocuk fırtınasının içinden nasıl da fırlayıvermişti, şaşılacak şeydi. Kardeşini aldı, evde kimse olmadığı için anneannesine gidiyorlardı.

O kadar utangaçtı ki küçücük çocuklardan bile utanıp ara yollardan gidiyordu, sanki tüm insanlar ona bakıyordu. Elleri terliyordu, su gibi oluyordu kalabalıkta. O, fazla kalabalıktansa kaliteli yalnızlığı tercih ediyordu. Ortaokula ilk geldiğinde iyi anlaşıyorlardı arkadaşlarıyla ama bir gün okulun müdürünün tayini çıktı ve gitti. Okulu idare edecek kişi kalmadığı için ilçedeki en yüksek puanlı kişiyi oraya geçirdiler, o kişi de onun babasıydı. Babasını çok severdi ama arkadaşları müdürün oğlu olduğu için onunla arkadaşlığı bırakıyorlardı, bir konu konuşulacağı sırada onu aralarından çıkarırlardı, en iyi arkadaş olan Burak vardı önceden ama onlar da bu küçük ilçeden çıkmak istediler ve Aydın’a gittiler. O, artık yalnız biriydi; okulun avlusunda dolanır dururdu, zil çalınca sınıfa girerdi. Hoca gelesiye kadar en azından diğerlerinin sohbetini dinler gülerdi, sonra ders başlar ve yine aynı şeyler. Ama şu an, o kardeşini anneannesine bırakmaya giderken bir ay sonra babasının Manisa’ya tayin isteyeceğini bilmiyordu. İlk önce akrabalarından ayrıldığında ağlarken şimdi ise iyi bir arkadaş ortamından dolayı sevinçten ağlayacağını bilmiyordu. Beynindeki o aniden gelen ateşlenme hızını daha keşfetmemiştir, beynindeki 10,000

devirdeki çalışma hızını keşfetmemişti. O, sadece utanarak kardeşini eve götürüyordu ve olacıklardan habersizdi

**Musa Atakan YILDIZ**

## Savaştan Kaçış

Tarih 1 Eylül 1939, sonbahar geliyordu, yataktan kalktım. Szczecin her zaman ki gibi sessizdi. Kahvaltı yapmak için salona gittim. Ailem televizyon izliyordu. Sonra bir patlama sesi geldi dışarıdan, hemen cama koştuk.

Uçaklar tepemizden geçiyor, sirenler çalıyordu. Biz daha ne olduğunu tam anlamdan yan binaya bir top mermisi düştü. Hemen yere yattık. Her yer cehenneme dönmüştü. Hemen evin diğer köşesine kaçtık. Hepimiz çok korkuyorduk. Babam kapıyı işaret etti. Merdivenlerden inip koşmaya başladık. Uçaklar 40 ya da 50 metre uzağımıza bir bomba attı. Biz ve birkaç komşumuz yere yığıldık. Yerden güçlkle kalkabildim, etraf kaçışan insanlarla dolu, her tarafı saran alev sanki üstüme üstüme geliyordu. Aileme baktım, hepsi yerde yatıyordu. Yanlarına koştum, hiçkırıldım, yaşayıp yaşamadıklarını anlayamıyordum. Birden silah seslerini duyunca tekrar aklım başıma geldi. Yapabileceğim bir şey yoktu, yeniden koşmaya başladım. Her taraf toplarla, bombalarla dövülüyordu. Daha hızlı koşmaya başladım. Nazi askerlerinin sesini duyabiliyordum. Tanklar büyük bir heybetle hız kesmeden şehrin içine giriyordu. Bir top daha atılmıştı ama bu sefer tam yanımdaki binaya hem de. Taşlar üstüme doğru geliyordu. Bir anda üstümde bir baskı hissettim, bayılmışım. Uyandığında kendimi garip, tozlu bir yerde buldum. Yatakta uzanıyordum. Sesler gelmeye başladı. Sonrada bir adam göründü.

-İyi misin?

-E-evet. Ben neden buradayım, sen kimsin, burası neresi?

-Ben İsmet, burası Stargard seni baygın halde buldum. Merak etme güvendesin.

-P-peki ne kadar zamandır baygınlım?

-Bir gündür baygınsın.

Sonra, biraz dinlenmemi söyleyerek odadan çıktı.

Ertesi gün silah ve top sesleriyle uyandım. Odanın üstünden güneş ışığı girmesini sağlayan ufak pencereden dışarı baktım. Polonya askerleri ile Nazi askerleri arasında kuvvetli bir çatışma vardı.

İsmet odaya girerek:

-Hemen gitmemiz gerek, dedi. Hemen yola koyulduk. Her yerden silah sesleri ve insan çığlıkları duyuluyordu. Almanya buraya çok hızlı varmıştı. Sovyetler de doğudan saldırıyorlardı. Şehirden ayrıldık, ne doğuya kaçabilirdik ne de aynı yerde kalabilirdik. Güneye, Romanya'ya gitmeye karar verdik. Ne de olsa güvenliydi. Fakat sıkıntımız vardı: yemek, su ve benzin. En yakın benzin istasyonunda durduk.

İhtiyaçlarımızı aldık. 1-2 belki 3 güne varmış olurduk. En azından biz öyle olmasını umuyorduk. İsmet arabayı çalıştırdı.

(...)

Sonunda Romanya'ya varabilmiştik. Fakat burası da güvenli gözüküyordu. İlk fırsatta İsviçre'ye gitmeyi planladık. Fakat çok çalışmamız gerekecekti.

**Eren DAĞDELEN**



## Bir Dakika

“... ”

Ölüm gibi bir şey oldu..

Ama kimse ölmedi.”

Özdemir Asaf ’ın ‘Çizik’ adlı şiiri ile sonlanan kitabımı kapattım; yatağımın başucundaki küçük, ahşap komodinin üzerine koydum. Sadece dört mumun dalgalanan ateşinin aydınlattığı geniş odamda saati görmeye çalıştım ama nafile... Yorganı üzerimden bir çırpıda atıp ayağa kalktım. Bir şeylere takılıp düşmeme umuduyla yatağımın karşısındaki masaya doğru yavaş adımlarla ilerledim. Masanın üzerindeki telefonumu alıp saate baktım. ”03.16” epey geç olmuştu. Kitaba dalmış ve fark etmemiştim bile zamanı. Tam karşımda olan uzun perdeleri iki tarafa doğru çektim. Kaldığım yer, bir yıl önce vefat eden babaannemin eviydi. Şehirden uzak, köy havasında bir yerdi. Gözlerim o küçük yer evlerin camlarını sıra sıra taradı ancak açık ışık bulamadı. Bu, saatin geç olmasından da elektriklerin hâlâ gelmemesinden de kaynaklı olabilirdi. İçeride yanan ışık beni tatmin etmemiş olacak ki masanın üzerinde duran mumları da yakma kararı aldım. Çekmecemi açtığımda içerisinde ne var ne yok göremediğim için elimle çakmağı hissetmeye çalıştım. Evet, doğru şey. Ateşi izleyerek çakmağı yavaşça mumlara yaklaştırıp yaktım. Bir anda oluşan ışık, odanın artık daha net görülmesini sağlıyordu. “Bir sakarlık yapmadan yatsam bari.” diye geçirdim içimden. Babaannem geldi o an aklıma. Yanına taşındığımda beni komşularına anlatırken “Çok sakar kızdır Mira, daha bir bardak su koymayı bile beceremiyor.” demesi imalı imalı, lakin haklıydı. Geldiğim ilk gece masama bir bardak ve dolu bir sürahi getirip koymuştu. “Al bunu, geceleri başucuna bir bardak su koy.” demişti. Dediğini yapmıştım. Belki de sadece yapmaya çalışmıştım. Bütün gün oradan oraya taşıdığım bavullar bileklerimi o kadar yormuştu ki sürahiyi kaldıracak gücüm kalmamıştı, bir anda

bırakıvermiştim. Cam sürahi önümüzde tuz buz olmuştu. Anılarımı kenara bıraktığımda yüzümdeki gülümseme silindi. Yavaşça masanın üzerindeki sürahiye uzandım. Bardağa suyu koyarken çıkan ses, tık olmayan evde yankı yapıyordu adeta. Sudan bir yudum aldım ve komodine doğru ilerleyip bardağı koydum. Duygu değişimlerimden olsa gerek ki bu zemheride bile sıcak basmıştı bana. Küçük, tahta pencereleri açmamla yüzüme rüzgârın vurması bir oldu. Aniden gelen titremeyle pencerelerden uzaklaştım. Yatağa doğru ilerleyip yorganın altına girdim. Bedenimde oluşan sıcaklık ama yüzüme vuran soğuk bana iyi geliyordu. Odadaki genel görüntüyü fark ettim o anda: loş, ahşap bir oda. Ahenkle dans eden koyu renk perdeler, bir sağa bir sola yatan mum ışıkları, o ışıklarla aydınlanan yağlı boya tabloları... Hepsi bir bütünü oluşturuyordu. Oturduğum yatakta bu sefer uzandım. Tavandaki gölgeleri izlemeye başladım rüzgâr sesi eşliğinde. Gözlerim yavaş yavaş kapanmaya başladı. Bir yanım her ne kadar böyle uyumamam gerektiğini vurgulasa da uyku beni çoktan esir etmişti bile. (...)

Bağırışlar, kapalı gözlerimin altından dahi görebildiğim aydınlık, boğazımın kuruluşu, tıkanıklığım... Kırmızı, kıpkırmızı... Gözlerim açık mıydı idrak edemedim. Telaşla kalktım. Her tarafımı çevreleyen bu kırmızılık, ateş! Yangın çıkmıştı. Mumları söndürmeden uyumuş kalmıştım. Bir yandan kendime söylenirken diğer yandan gelen korku, kafamı allak bullak etmişti. Dışarıdaki bağırışlar net bir şekilde duyuluyordu.

—Küçük hanım! Beni duyuyor musun? Mira!

Evin içinden geldiği anlaşılan bir adam sesiydi bu. Cevap vermek istedim ancak boğazım buna izin vermedi. Defalarca öksürdüm. Bir yandan da canımın yandığını fark ettim. Kazağımı sıvayıp acıyan kollarıma bakmaya çalıştım. Bu sefer de duman buna izin vermemişti. Evdeki ses hâlâ bağırılmaya devam ediyordu. Tek farkı artık onun da benim gibi öksürmekten konuşmakta zorlanmasıydı. Sadece küçük kıvılcımların olduğu komodine uzandım. Su hâlâ oradaydı. Titreyen

elimi uzattım, bardağı kavradım ama yine kaldırmaya gücüm yetmedi. Kaldırmamla bardağın elimden kayması bir oldu fakat o günkü gibi bardağın cam parçalarının paramparça olup çoğalmasını değil de ateşin içerisinde su ile birlikte yok olmasını izledim. Gözlerimi kapattığım an gözyaşları yanaklarıma devrildi. Sırtımı yatak başlığına çaresizce yaslayıp dizlerimi karnıma doğru çektiğimde yanağımda kayarak kaybolan gözyaşı, yok olmanın hazzını kanıtlar gibi ardından yenisini getiriyordu. Hissettiklerim bilincimi çoktan kaplamış ve kapatmıştı bile. (...)

Islaklığını ateşin güçlü sıcaklığıyla yitirip kuruyan kirpiklerimi birbirinden ayırmaya çalışarak gözlerimi araladığımda birinin beni kaldırmaya çalıştığını fark ettim:

—Kızı aldım, diye bağırdı tanıdık ses.

Bayılmadan önce bana seslenen adamdı idrak edebildiğimce. Öksürüklerimiz ve dışarıdaki sesler birbirine karıştı bizi ateşler arasından geçirirken. Gözlerim tekrar kapandı ancak bilincim hâlâ yerindeydi. Bedenimi soğuk kapladığında evden çıktığımızı, daha sonra başka birinin kollarına geçtiğimi ve yumuşaklığından sedyeye yatırıldığımı anlamıştım. Karmaşanın arasından iki sesi net bir şekilde duyuyordum:

—Kaç yaşında bu kız? Tek başına mı yaşıyor bu evde, kimi kimsesi yok mu?

—On altı civarıymış komiserim. Buradakiler anlattı, ailesini trafik kazası sonucu kaybedip buraya gelmiş. Babaannesi ile yaşıyormuş ancak geçen sene o da vefat etmiş.

Ardından başımda bir kadın sesi:

—Hadi acele edin, diyerek gözlerime ışık tuttu.

—Bilinci yerinde, bizi duyabiliyor. İyi olacaksın Mira, merak etme. Hadi arkadaşlar, alalım ambulansa.

## **Ertesi Gün**

Can acısıyla uyandım. Dün gece olanların şoku hâlâ üzerimdeydi. Hastanede kalıyordum. Kapı açıldı ve içeriye sesinden anladığım kadarıyla dünkü doktor girdi.

—Günaydın Mira. Nasılız bakalım, diyerek yaklaştı; serum ve sargılarımı kontrol etti.

Kolumu kaldırmadan onun tarafındaki elimi “idare eder” anlamında hareket ettirdim.

—Sanırım dün olanlar seni bayağı yordu ama biraz daha iyiyse eğer ben hastanemizin psikologu ile görüşmeni istiyorum.

—İyiyim. İlginiz için teşekkürler, demekle yetindim.

—Öyleyse psikologumuz birazdan burada olur. Geçmiş olsun, diyerek odadan ayrıldı ve kapıyı kapattı. Kapı hemen ardından tekrar aralandığında içeriye beyaz önlüğü, neredeyse o önlüğüyle aynı renk olacak kadar kırlaşan saçları ile bir kadın girdi. Selam verip yan tarafımdaki tekli koltuğa oturdu. Bir yandan beni süzüp diğer yandan da benimle konuşuyor, kendini tanıtıyordu. Ben de aynı şeyleri yaparken ailemle ilgili ardı arkası kesilmez bir soru yağmuruna tutmuştu beni.

—Son bir sorum olacak, dediğinde “Sonunda bitti.” diye geçirdim içimden. Önceden olanları da hatırlamak zihnimi yormuştu.

—Dün olanları, yaşadıklarını ve hissettiklerini bana anlatır mısın?

Dediğini yaptım. Uzun uzun bütün duygularımı, o an iliklerime kadar hissettiğim acı ve korkuyu harfiyen anlattım. Bunların hepsini tekrar yaşamış gibi hissetmek gözlerimi doldurmuştu.

—Eğer o an o mumları tek bir nefesle söndürmüş olsaydım, vücudumdaki sargıları işaret ederek, bunların hiçbiri olmayacaktı, dedim hissettiklerimin altında ezilirken ve yastığa bir damla gözyaşım düştü. O gün evdeki söndüremediğim ateşi, gözyaşlarımla yüreğimde söndürmeye çalıştım. Hayat o uykuya daldığım bir dakika kadar kısa ancak bir onun kadar da önemliydi.

“Üç saat erken, bir dakika geçten daha iyidir.” (William Shakespeare)

**Hafize Damla ÇALTEPE**

## Küçük Savaşçı

Bizi büyüten şey yıllar değil, yaşantılardır. Yıllar birkaç sayıdan başka bir şey değilken yaşantılar ve yaşantılarınız boyunca karşınıza çıkan zorluklar, aşılamaz görünen engeller bitti dediğiniz hikâyelerin başlangıcıdır aslında. Sizi hedefinize onlar götürürler, geçen yıllar değil. İşte bu hikâye yıla takılanların değil, yaşantılarla büyüyenlerin hikâyesidir...

Gözlerinden yola çıkan yaşlar al al olmuş yanaklarından yavaşça süzülüp yerle buluşuyordu. Masanın altına pusmuş dışarıdaki bağırıların bitmesini beklerken bedenini kaplayan korku ve üzüntü titremesine neden oluyordu. Bir süre sonra ses kesildi. Küçük kız, önce masanın altından başını çıkarıp dışarı baktı; sanki her an tekrardan bir gürültü kopabilirmiş gibi bir hisse kapılmıştı. Emin oluncaya kadar bekledi, ilk masanın altından sonra da odasından usulca çıktı. İncecik bacakları artık taşıyacak güç bulamıyordu küçük bedenini. Bu yaşta yaşadıkları ağır gelmişti, sırtında bir dünya yük vardı bu küçük bedeninin. Yavaş ve ürkek bir adım attı evin yüksek, koyu kahve ve kıza hiçbir zaman güven vermeyen merdivenlerine doğru. Tam merdivenlerin başına geldiğinde duyduğu kapı çarpma sesi, içinde olan birazcık cesareti de yok etmişti. Olduğu yere çöküp dizlerini kendine çekti sanki böyle hiçbir şey ona zarar veremez gibi hissediyordu. Başını dizlerine yasladı ve bekledi, bir süre sonra merdivenlerin başında saçları dağınık, gözleri şiş ve kızarık bir şekilde annesi belirdi. “Su” diye fısıldadı, merdivenleri ikişer üçer hızla bitirerek kızının yanına ulaştı. “Ne yapıyorsun burada güzel kızım?” Su, başını kaldırıp annesine baktı yavaşça. “Ben, ben...” hıçkırıkları konuşmasını bölerken daha fazla dayanamayıp annesinin kollarına bıraktı kendini. En güvende hissettiği

yerdi belki de onun kolları. Genç kadın, kızını kucakladı ve odasına kadar taşıdı. “Keşke” dedi içinden, “Keşke elimden bir şey gelseydi ve tüm yaşadıklarımı unutturabilseydim sana kızım. Babanla geçen tüm kavgalarımızı silip atabilseydim ve sana muhteşem bir hayat yaşatabilseydim keşke.” Yatağına uzanmasını sağladıktan sonra yatağının başında dizlerinin üstüne çöktü ve küçük kızının yüzünü incelemeye başladı. Güneş kadar parlak sarı saçları, zümrüt yeşili gözleri, elma gibi kırmızı yanaklarıyla eşsiz bir güzelliği vardı. Kadın, titreyen elini kızının yumuşacık saçlarında gezdirdi. Küçük kız, güzel gözlerini tavandan ayırıp annesine çevirdi; minik elleriyle yanında duran uzun, ince parmakları tuttu. “Korkuyorum.” diyebildi. Genç kadın da korkuyordu ama bunu kızına söyleyemezdi ki. Güçlü olmak zorundaydı, kızına yaslanabileceği bir duvar olmalıydı. “Korkma, ben her zaman yanında olacağım. Gitti dediğinde bile hep seni koruyup kollayacağım. Sen, hiçbir zaman yalnız olmayacaksın. Yaşadığım hayatı yaşamana izin vermeyeceğim.” cümlesini tamamlamasıyla birlikte gözünden bir damla yaş süzüldü.

Yapayalnız büyümüştü, ne annesi ne babası vardı. Kızının böyle olmasını istemiyordu, en azından birine sahip olmalıydı. Kendinden vazgeçmesi gerekse bile kızı asla yalnız kalmayacaktı. Küçük kız annesinin gözlerinin en derinlerine baktı ve gülümsedi “Ben her zaman senin küçük savaşçım olacağım.” Su, yavaşça gözlerine kapatıp uykuya dalarken genç kadın ayaklandı, kızının küçük avuçlarına birer öpücük kondurup, saçlarını okşadı. “Seni seviyorum kızım. Hep sevdim, daima seveceğim.”

Gözlerini araladı, etrafa baktı, burnuna üzerine sinmiş olan annesinin kokusu geldi. Gözlerinin acısı hafiflemişti ama kalbindeki acı dinmiyordu. Yatağından kalkıp salona indi, annesi yoktu. Mutfağa göz gezdirdi, yoktu. Yatak odası, yoktu... Kız endişelenmeye başlamıştı, annesi ona haber vermeden bir yere gitmezdi, çünkü kızı onu evde bulamazsa korkardı. Küçük kız, o olmadan bütün dünyadan korkardı

aslında ve annesi bunu bilirdi ya da annesinin banyoda yatan cansız bedenini ve yan tarafta devrilmiş duran ilaç şişesini bulana kadar öyle düşünmüştü...

## 15 Yıl Sonra...

“ Sen bu dünyadan gideli güzel kadın, tamı tamına on beş yıl oldu. Sana yemin ederim ki sen gittiğinden beri ne yediğim yemeğin ne aldığım nefesin ne de bir gülüşümün anlamı var anne. Varlığıyla, varlığımı anlamlandırırken şimdi yokluğunla varlığımı yok ediyorsun. Yıllar geçse de üstünden her gittiğim yerde, her dinlediğim şarkıda, her okuduğum şiirde sen varsın sanki. Her gördüğüm çocuk, benden çaldığınız çocukluğumu hatırlatıyor bana. Çok küçük değil miydim bunun için söylesene, beni bırakıp gitmen için, beni bu leş dünyada korktuğumu bildiğin hâlde bir başıma bırakıp gitmen için çok küçük değil miydim, çok korumasız değil miydim? Neden cevap vermiyorsun, pişman mısın yoksa düşman mı? Ben hiçbirini değilim anne. Şimdiye kadar yaptığım hiçbir şey, verdiğim hiçbir karar için pişman değilim. Belki bazen savaşamadım belki düştüm, belki yenildim ama artık büyüdüm ve sana verdiğim sözü tutuyorum. Ben babamın prensesi değil senin savaşçın oldum anne. Öğrettiğin gibi nereden kırıldıysam, oradan güldüm. Dizlerim yara bere içinde kaldı ama koştum. Çünkü benim tanıdığım annem, benim kahramanım böyle yapıyordu. Seni tanıdığım herkese öyle anlattım ki anne, beni kendi kararınla bırakıp gitmene öylesine şaşırıyor ki herkes. Bana gülüyorlar belki içlerinde, madem bu kadar güçlüydü neden vazgeçti diye soruyorlar belki. Sana çok kızmıştım anne. Beni bıraktığın için, güçsüz görüldüğün için çok kızmıştım. Ama sonra anladım ki bazen gitmek gerekiyor, bazen vazgeçmek, arkada bir şeyler bırakıp daha fazla zarar vermemek için çekip gitmek gerekiyor ve bu çoğu şeyden fazla güç gerektiriyor. Sen bunu yaptın kahramanım. Biliyordun, kalırsan daha kötü olacaktı, belki



babam seni incitecekti ve bu sefer hem annesiz hem babasız kalacaktım.”

Ya bu sadece kendimi teselli etmek için kendime söylediğim bir yalansa diye düşündü genç kız bir anda. “Hayır...” dedi içinden “Benim annem, benim kahramanım. Kahramanlar hiçbir zaman boşuna gitmez.” kafasındaki düşünceleri birer birer savuşturdu ve su dolu testiği alıp üzeri rengârenk çiçeklerle sarılmış mezarı suladı. “Belki az önce söylediklerim bir avunma ya da gerçekten böyle düşünüyordun, bilmiyorum ama seni çok seviyorum meleğim. Senin aksine benim sevgim daha hissedilebilir ve daim. Çünkü bu hikâyenin sonunda ben ölmüyorum. İyi uykular meleğim.”

Mezarın başından çantasını aldı, arabasını teyzesinin evine sürmeye başladı. Telefonda önemli bir şey olduğunu ve gelmesi gerektiğini söylemişti. Arabayı park edip merdivenleri hızla tırmandı. Teyzesi güler yüzle kapıyı açarken ufak bir nasıl olduklarına dair sohbet geçirdiler aralarında. Teyzesi terasa çıkan merdivenleri gösterdi eliyle. Kız, sandalyesine yerleşirken teyzesi de elinde siyah bir kutuyla terasa adımını attı. Kutu fazlasıyla germiş ve heyecanlandırmıştı Su’yu. Bir hediye olmadığı belliydi. Teyzesi kutuyu masaya koydu ve Su’ya doğru ittirdi. “Annen bunu sana hazır hissettiğini düşündüğümde vermeme istemişti. Artık tamamen bir yetişkinsin, buna hazırsın.” Genç kız, yeşil gözleriyle anlamsızca teyzesine bakarken bir yandan da siyah, eski olduğu her hâlden belli olan kutunun kapağını açtı. Gördüğü şeyler gözlerinden yaşların akmasına sebep oldu. Kutuda annesine dair birçok anı vardı. Oyuncaklar, bileklikler, fotoğraflar, birlikte çizdikleri resimler... Kutunun en sonunda ise bir zarf, zarfın üzerinde el yazısıyla yazılmış olan “Kızıma...” yazısı ve içinde bir mektup. Elleri titreyerek mektubu açtı Su ve içeri hüznle karışık bir mutluluk kaplayarak okudu annesinin son sözlerini: “Güzeller güzeli kızım, sen bu mektubu okurken sen beni göremesen bile ben senin yanında olacağım her zaman olduğu gibi. Belki bana çok kızgınsın, belki beni affetmeyeceksin hiçbir zaman

ama senden beni anlamamı isteyeceğim.” mektuptan kafasını kaldırdı, gözyaşlarını silmeye çalışırken kafasını hayır anlamında salladı. “Hayır, ona kızgın değilim, onu affettim, onu anlıyorum ama bunlar onu bana geri getirmiyor ki.” dedi gözleri yaş dolu onu izleyen teyzesine bakarak. Tekrar mektuba döndü: “Umarım birlikte geçirdiğimiz bu sekiz yılda seni iyi yetiştirmeyi başarmışımdır. Çünkü eğer onu da başaramadıysam bu dünyadan bomboş geçip gittim demektir benim için. Sen, meleğim o kadar güçlü bir kızsın ki istersen dağları delersin tek başına. Umarım hayatın şu an istediğin gibidir, eğer değilse eminim yoluna koyacaksınız. Sözünde duruyor musun, hâlâ benim küçük savaşım mısın? Belki sen benim sözümü tutmadığımı düşünüyorsun ama tutuyorum. Gitti sandığında bile olacağımı söylemişim ya hani, yapıyorum. Gittim sanıyorsun, yanılıyorsun. Beni her görmek istediğinde buradayım, kalbinin en derinliklerinde bul beni. Seni her zaman orada bekliyor ve oradan koruyup kolluyorum.. Seni seviyorum kızım. Gittiğimi sanman, daha iyi bir hikâyen olması içindi. Gittim hikâyemiz bitti ama bu asıl hikâyenin başlangıcıydı ve artık yazar sensin...”

Gözyaşlarından dolayı ıslanan mektubu kenara koydu, teyzesine baktı ve hızla ayaklandı: “Şimdi gidiyorum, benim gibi annesinin küçük savaşçıları yalnız kalmasın diye, hiçbir anne, çocuklarının yeni hikâyeleri için kendi hikâyesini bitirmesin diye gidiyorum teyze.” Tekrar arabasına binip bu sefer kendi açtığı danışmanlık merkezine doğru sürdü. Annesine verdiği onlarca sözden birini daha tutmuş, başarılı bir psikolog olmuştu ve sadece kendi hikâyesini yazmakla kalmamış, başkalarının hikâyesini de yönetmeye başlamıştı. Yola bakan gözlerinin içi parladı, kendisiyle gurur duyuyordu. Tam bu sırada arkasından gelen tırın frenleri tutmamasıyla bir gürültü koptu. Arabasıyla birlikte yolun diğer tarafına sürüklenirken işte asıl savaşı şimdi başlıyordu...

**Gülse ÖZDEMİR**

## Yalnızlığın Edebiyatı

Yine aynı diğer günlerdeki gibi yatağımın başucundaki saatin alarmıyla uyanmıştım. Yorganımı, o sıcacık yorganımı istemeyerek de olsa üstümden kaldırıp yana doğru atmıştım. Direkt yüzümü yıkamak için lavaboya indim. Kapıyı açar açmaz lavabonun her zamanki rutubet kokusu yüzüme çarpmıştı. İçimden ‘Umarım suyu kesmemişlerdir’ diye düşündüm. Çünkü su faturamın süresi geçmiş hâlâ ödeme yapmamıştım. Çeşmeye gittim ve meraklı şekilde açtım. Birkaç damla akıp durmuştu su. Yüzümü yıkayamamanın üzüntüsüyle aynaya baktım ve her zamanki gibi yüzüm yorgun ve hayattan vazgeçmiş şekilde karşımdaydı. Hüznü bir şekilde mutfağa geçtim. Yiyecek birkaç bir şeyler bulmak için buzdolabını açtım. Belki de bir haftadır dolapta olan salami gördüm. Aldım ve son kullanma tarihine baktım. Belki hayattaki tek şansımı burada kullandım. Çünkü bugün son kullanma tarihi bitiyordu. Hemen ekmeğimi alıp salami kemirmeye başladım. Kurt gibi açtım. Yaklaşık 10 dakikalık kahvaltıdan sonra odama yani çatı katına çıktım.

İçerisi tek göz pencereden az da olsa aydınlanmıştı. Kitaplığım toz içinde, örümcek ağlarıyla kaplıydı. “Belki şu kitapları okusam şu an içinde bulunduğum ortamdan kurtulabilir miydim? Acaba kitaplar benim arkadaşlarım olurlar mıydı?” düşüncesi içimi yiyordu. Masamdaki sandalyeyi pencerenin önüne çektim ve her zamanki gibi dışarıyı izlemeye başladım. Aslına bakacak olursak çok güzel manzaralı bir evim vardı. Önümde deniz manzaralı Akershus Kalesi, sağ çaprazımda olan Oslo Opera Binası az da olsa gözüküyordu. Ama artık bu manzaralardan da sıkılmaya başlamıştım her şeyden olduğu gibi. Bunun nedeni çok basitti. Her gün aynı şeyleri yapıyor idim. Hayat adeta beni kukla gibi kullanıyordu. Aslında bu dünyaya ait olmadığımı 8-9 yaşlarımda

anlamıştım. Sokaklardaki çocuklar oyunlarına beni almıyor, almayı bırak beni takmıyorlardı bile. Benim için tek arkadaşım biricik annemdi. Benimle oyunlar oynar beraber resimler çizerdik. Nurlar içinde huzurla yatsın. Annem sayesinde hiçbir arkadaşına ihtiyacım kalmamıştı. Onu 11 yaşında kaybettiğimde ise hayatım kararmıştı ve hâlâ bu kararmış, lanet hayatı yaşıyorum. Kimsem yok. Ne bir arkadaşım ne de bir eşim, hayat arkadaşım. Bazen düşünüyorum ki Tanrı bile beni unutmuş olabilir. Ettiğim o kadar dualar hiçbir işe yaramamış aksine işler daha kötü gitmeye başlamıştı. Artık Tanrı'ya inancım bile kalmadı. "Bu koca dünyada yapayalnızım." düşünceleri kafamı yorarken saat öğlen 12'yi geçmişti bile. Evde canım sıkıldı. Pijama takımlarımı çıkartıp sahip olduğum tek gömlek ve pantolonumu giydim.

İlkbahar aylarında olmamıza rağmen hava hâlâ soğuktu. Çünkü Norveç'te yaşıyordum. Burası yazın bile soğuk olur. Merkezde yani Oslo'da yaşadığım için burada çok sert bir soğuk yok. Montumu alıp dışarı çıktım. Hava öğle saatlerinde olduğumuz için az da olsa ılıklaşmıştı.

Sentrum'dan Gamle Oslo'ya geçiş yaptım. Burada çok sevdiğim bir kahve dükkânı var. Sahibi beni çok iyi tanır. Çünkü dışarı çıktığım her vakit kahvemini almayı ihmal etmiyordum. Ama o da benim soğukluğumdan mıdır nedir bilmem benimle doğru düzgün bir muhabbeti bile yok. Yine aynı kahvemden alıp dışarı çıktım. Kafamı dinlemek için Akershus Kalesine doğru yola çıktım. Buraya girişler parayla idi. Ama ben gizlice, güvenlik görevlilerine yakalanmadan kalenin üstüne çıkabiliyordum. Aynı planı uygulamak için hazırlandım, kahvemden son yudumumu alıp çöpe fırlattım. Kale, tepelik bir yerde olduğu için tırmanabileceğim çok fazla yer vardı. Yine aynı planı uygulayıp kalenin tepesine çıkmıştım. Burada tüm şehir ayaklarımın altında kalıyor, her yeri rahatlıkla görebiliyordum. Belki de hayatımda sıkılmadığım tek yer burası olabilirdi. Çünkü burada kafamı boşaltıp yeni düşünceler ile doldurmaya başlıyordum ve bunları yalnızken

yapmaktan ayrı bir keyif alıyordum. “Belki de yalnızlığım bu sebeptendir?” diye düşünüyorum hep. Çünkü, kimseyi yanımda istemiyorum sokaklardaki hayvan dostlarım haricinde. Çünkü onlar da en az benim kadar yalnız, yardıma muhtaçlar. En ufak yardımımın bile onları çok mutlu edeceğini biliyorum. “Belki de Tanrı’ya ettiğim dualar insanoglu içerisinde değil de hayvanlar âleminde kabul olmuş ve benim de dostlarım hayvanlar olmuştur.” diye bir düşünce aklıma geldi bu sefer ve bu düşünce aklıma en çok yatan düşüncem oldu. Şöyle bir söz vardır. “Çok düşünme kafayı yersin.” Bu söze aynen katılıyorum. Belki bu kadar düşünmeyip kendimi sosyalleştirsem insanlarla etkileşimim olsa bu durumlara düşmez, psikolojim bozulmayabilirdi.

Bu düşünceler kafamı yorarken saat akşamüstü 6’yı bulmuştu bile. Artık o yalnız ve çaresiz hissettiğim ıssız evime gitmenin zamanı gelmişti diye geçirdim içimden. Kale’den çıkıp evime doğru yol almaya başlamıştım ki Oslo Opera Binasından bir opera gösterisinin başladığını duydum. İçimde bir heyecan duygusu oluşuverdi. Cebimde son kalan parama baktım, sanırım gösteri izleyecek kadar kronum vardı. Belki bugün aç kalacaktım ama içimdeki heyecanı, en azından bir sosyalleşme belirtisini söndürmemek için biletimi aldım ve ön saflarda gösteriyi izlemeye başladım. İlk başlarda diğer insanlarla aynı ortamda bulunmak beni gerse de bir zaman sonra alışmaya başlamıştım. Opera gösterisi bittikten sonra müziğin gerçekten ruhun gıdası olduğunu bir daha öğrendim ve hayata olan bakış açım, düşüncelerim değişti. “Belki bundan sonra hayatımı sosyal, evli barklı biri olarak geçirebilirim.” diye söylenerek evime doğru yola koyuldum.

**Göktuğ TURHAN**

## Fedakârlık

Londra’da soğuk bir kış günüydü. Her yer karla kaplıydı. Halam Gala’nın yaptığı tarçınlı kurabiyelerin kokusu etrafa yayılmıştı. Biz de kardeşim Tegan ile Bayan Grubach’ın verdiği ödevleri yapıyorduk. Bayan Grubach sarı saçlı, mavi gözlü çok asil bir kadındır ama çok da disiplinlidir. Onun dersinde hiç kimse çıt çıkaramaz. Bundan dolayı ödevlerimi yapmak zorundaydım. Ama kardeşim Tegan hâlinden çok memnundu. Sanki Bayan Grubach’ın verdiği ödevleri zevkle yapıyordu.

Artık bu ödevlere dayanamadım. Sınıf arkadaşım Frankie ile dışarı çıkmaya ve kartopu oynamaya karar verdim. Ama ilk önce halam Gala’nın yaptığı tarçınlı kurabiyelerden almalıydım çünkü sınıf arkadaşım Frankie halamın yaptığı kurabiyelere bayılırdı. Tam kurabiye almaya mutfağa girdim ki ne göreyim halam Gala mutfağın köşesinde ağlıyordu Bir an onu öyle görünce dünyam durdu. Çünkü, halam bizim için çok önemliydi. O bana ve kardeşim Tegan’a annemiz ve babamız trafik kazasında vefat ettiğinden beri bakıyordu. Bizim için kendi hayatından vazgeçmişti. Tam ona ne olduğunu soracaktım ki gözümden yaşlar akmaya başladı. Onu öyle görünce yıkılmıştım. Ama ona yardım etmeliydim. Kendimi toparladım, gözyaşlarımı sildim ve ona ne olduğunu sordum:

- Hala iyi misin, neyin var?

Halam benim geldiğimi duyunca hemen gözyaşlarımı sildi ve kendini topladı:

- Yok halacığım, iyiyim ben....

-Hala lütfen yalan söyleme! Mutfağa girdiğimden beri hiçkırı ağlıyorsun. Lütfen bana ne olduğunu anlat,sana yardım edeyim. Bir an öylece durdu... On dakika sonra sessizliğini bozdu:

- Megan benim çok büyük bir sorunum var.

Halam öyle deyince bir an şaşırıp kaldım. Yani halamın nasıl büyük bir sorunu olabilirdi ki?

Halam bir dakika duraksadı, kendini topladı ve anlatmaya başladı:

- Megan bak sen ve Tegan benim için çok değerlisiniz. Sizleri bu zamana kadar güzel yaşatmak için çabaladım ama bundan sonra sizinle olamayacağım...

Halam öyle deyince bir anda başımdan kaynar sular döküldü:

- Ben hastayım Megan hem de çok hastayım.

Hayır ya olamazdı... Olmamalıydı iyi insanlar ölmemeliydi. Bunca sene bize binlerce fedakârlık yapıp öylece gidemezdi. Halam beni yerden kaldırdı, kollarımdan tuttu:

- Hayır, sakın ağlama Megan. Sen çok güçlü bir kızsın. Annen ve baban vefat ettiğinden beri asla kardeşin Tegan'a üzüntünü belli etmedin. Ona sahip çıktın ve bundan sonra da sahip çıkacaksın. Tamam mı Megan? Lütfen, bana söz ver!

- Hala neler söylüyorsun? Bu hastalığın tedavisi falan yok mu? Bir yolu olmalı? dedim isyan edercesine.

Halamın göz bebeğindeki damla bir anda aşağıya doğru süzüldü ve ağlayarak anlatmaya başladı:

- Megan ben meme kanseriyim... Ve bu hastalığı kanserin son aşamasındayken öğrendim.

O anda halamın sözünü kestim:

- Ama nasıl ? Bu zamana kadar nasıl fark etmedin? Hayır, bütün hayatımı bize adadıktan sonra böylece çekip gidemezsin. Bu hiç adil değil!

- Fark etmedim, dedi halam.

Halam yalan söylüyordu, anlamıştım çünkü o yalan söylediğinde sağ ayağı atmaya başlardı ve avuç içi terlerdi.

- Hala lütfen yalan söyleme! Lütfen gerçeği söyle lütfen yalvarırım sana, diye duymak istemiyordum bunu.

Halamın dizlerine kapanarak ağlamaya başladım.

- Bak Tegan, ben bir sabah kuvvetli göğüs ağrısı ile uyandım ve Doktor Bay Dubrow'a gitmeye karar verdim. Ona gittiğimde bana meme kanseri olduğumu ve hastalığın ikinci aşamasında olduğumu söyledi. Bir de tedavinin ikinci aşamasında kullanılan ilaç fiyatlarından, tedavi masraflarından bahsetti... Şey ben de bu fiyatları karşılayamayacağım için tedaviyi reddettim, deyince halam o an ona çok kızdım.Bunu kendine yapamazdı.Bu kadar da değildi.

- Hala neden yaptın bunu kendine? Senin için ne yapar eder o parayı bulurduk... Hala bak, bu yaşımıza kadar bizi sen büyüttün. Bizim elimizi sıcak sudan soğuk suya sokmadın ve sen yaşamayı çok hak ediyorsun, diye çıkıştım ona.

Halam bana sarıldı, sırtımı sıvazladı ve öylece kaldık... On dakika sonra kardeşim Tegan'nın bağıışı ile sarsıldık. Hemen birbirimizden ayrıldık ve gözyaşlarımızı sildik

...

Gökyüzü kararmıştı. Saatler dokuz buçuğu gösteriyordu. Sanki halamla saatler öncesinde aramızda hiçbir konuşma geçmemiş gibiydi. Artık dayanamadım:

- Ben uyumaya odama gidiyorum... Size iyi geceler, dedim.

Tegan da:

-Abla nereye gidiyorsunuz? Saat daha dokuz buçuk, diye itiraz etti. Ben de uykuyu bahane ederek:

- Tegan uykum geldi, uyumak istiyorum, dedim.

Hemen yatağa girdim ve sessiz sessiz ağlamaya başladım... Hâlâ inanamıyordum ama kendimi toplamalıydım. İlk önce kalktım, saçlarımı toplamadım ve düşünmeye başladım.

....

Saatler on buçuğu gösteriyordu. Aklıma bir fikir gelmişti ama olabileceğinden hiç emin değildim. Denemeliydim çünkü denemekten başka çarem yoktu ve yarın halamın doktoru Bay Dubrow 'a gitmeye



karar verdim. Onu halam iki, üç randevuda beni de götürdüğü için tanıyordum. Tam bunları düşünürken birden uzaktan ayak sesleri duyulmaya başladı. Bu Tegan'ın ayak sesleri olmalıydı. Hızlıca oturdüğüm sandalyeden kalktım ve yatağıma girdim.

Sabah olmuştu, gün aydınlanmıştı. Ben de hemen kalktım üstümü değiştirdim, montumu giydim, beremi ve eldivenlerimi taktım, hemen halamın odasında gittim. Bugün okula gitmeyecektim, halama söylemişim . Halamın odasına gidip para almalıydım çünkü biz Westmiser'da oturuyorduk, Bay Dubrow ise Grenwich 'de oturuyordu. Bundan dolayı Bay Dubrow'nın kliniğine gitmem için trene binmem gerekiyordu.

Hemen halamın odasına gittim, sessizce cüzdanını buldum, içerisinden 10 pound aldım ve direkt dışarıya çıktım. Hava dünden daha sıcaktı en azından kar yağmıyordu. Yirmi dakika sonra tren istasyonuna vardım. Hemen bilet alma noktasına gittim ve biletimi aldım. Zaten 10 dakika sonra tren hareket etti. 36 dakika sonra Grenwich'e vardım. Acele etmeliydim çünkü halam iki saat sonra uyanırdı. Hemen çevreye bakıp sarı renkli binayı aramaya başladım. Evet, onu buldum ve oraya doğru yürümeye başladım. Beş dakika sonra oraya vardım, Bay Dubrow'ın kliniğinin zilini çaldım.Hızlıca merdivenlerden çıktım ve kapıyı tıklattım.Bay Dubrow:

-Buyruuun girin!

- İyi günler, dedim gülümseyerek. Bay Dubrow:

- Ahh! Sen, yanlış hatırlamıyorsam Bayan Lesley'in yeğeni

Megan olmalısın.

- Evet,doğru hatırlıyorsunuz. Bugün sizinle halam hakkında konuşacağım. Çok vaktim yok, dedim. Birden Bay Dubrow'nın yüzünün rengi değişti ve bir an da ciddileşti:

- Buyur, seni dinliyorum, dedi.

- Bay Dubrow siz de biliyorsunuz ki halam çok hasta ve gözlerimin önünde eriyip gidiyor. Bay Dubrow size dürüst olacağım,

bizim sizin halamıza dediğiniz o ilaçları alabilmemize imkân yok. Bize yardım edin. Bunu yaparken çok utanıyorum ama bunu yapmak zorundayım.

Sandalyemden kalktım ve Bayan Dubrow'ın dizine doğru çöktüm ve ağlamaya başladım. Bir anda Bay Dubrow'ın gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Gerçekten çok şaşırmıştım. Bana bu kadar acı mıydı gerçekten? Yani, bir doktorun bir hastası için bu kadar duygulu ağlaması garipti. Bay Dubrow ayağı kalktı ve beni kaldırdı sonra ise gözyaşlarını sildi. Konuşmaya başladı:

- Tegan, ben senin halanı üç yıldan daha fazla tanıyorum.

Tam konuşmaya yeltenecektim ki Bay Dubrow konuşmasına devam etti:

- Lütfen konuşmamı bitirmeme izin ver! Ben annen ve baban kaza yaptığında ilk müdahale eden doktorum. Ben ve doktor arkadaşım ne kadar anneni ve babanı kurtarmaya çalışsak da başaramadık... Gala ile orda tanıştım, baban ve annen vefat ettikten sonra ona çok psikolojik destek sağladım. Sonra Gala bana gide gele birbirimizden hoşlandığımızı fark ettik ve ona açılmaya karar verdim. Ona açıldığımda beni reddetti. Aslında, beni seviyordu ama kendine böyle aşık olmayı yakıştıramıyordu. Bir de sen ve kardeşin halan için çok önemliydim bundan dolayı kendine ait bir hayat istemiyordu. Beni reddettikten sonra bana gelmemeye başladı. Böylece birbirimizden uzaklaştık. Sonra bir gün Primrose Hill 'de karşılaştık. O an ikimiz de şaşırıp kalmıştık. Ona sadece iki dakikasını alacak bir konuşma yapmak istediğimi sonra da hemen yanından uzaklaşacağımı söyledim. O da bunu kabul etti. Gala'ya insan olarak onu çok sevdiğimi, özlediğimi ve sadece bundan sonra onun doktoru olmak istediğimi söyledim. Gala da bana sarıldı, ağlamaya başladı ve sonra sadece evet diyerek yanımdan uzaklaştı. İşte o gün bugündür halanın doktorluğunu yapıyorum. Böyle işte...

Gerçekten beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Kendimi çok aptal hissediyordum. Ama o an tek derdim bana yardım edip etmeyeceğiydi. Hemen sordum:

- Peki, bana yardım edecek misiniz?

- Sana yardım etmek çok isterim ama ben de Bay Smoker'ın haksızlıkları yüzünden kaç aydan beri tam olarak maaş alamıyorum.

- Aslında benim bir fikrim var. Ama yapmak istemezsiniz anlarım, dedim ben de.

-Peki ne, dedi o da merakla.

...

Ay yüzünü göstermişti. Ben de odamda, pencerenin önünde oturuyordum. Bugün halamla günlük konuşma dışında aramızda hiçbir konuşma geçmemişti. Tam bunları düşünürken Bay Dubrow'dan mesaj geldi. Tüm planın hazır olduğunu, hiçbir sorunun olmadığını söyledi. Bu hafta yoğun kar yüzünden okullar tatil olmuştu. Bir yandan bir yalan daha söylemeyeceğim diye mutlu oldum diğer yandan da ulaşımım zorlaştığı için üzüldüm. Ama yapacak bir şey yoktu. Halam için tüm fedakârlıkları yapmaya hazırdım. Yarın benim için çok yorucu bir gün olacaktı bundan dolayı yatmalıydım. Onun için yatağa girdim ve uykuya daldım.

Saatler akşam onu gösteriyordu. Artık hazırlık zamanı gelmişti bundan dolayı ilk önce üstümü giyindim, beremi, eldivenlerimi taktım ve artık tamamen hazırdım. Dün halama ve Tegan'a sınıf arkadaşım Frankie ile proje ödevimi yapmak için buluşacağımızı söyledim. İlk önce inanmamış gibi yaptı ama sonra gitmeme izin verdi. Tam kapıdan çıkıyordum ki halamın odasından sesler gelmeye başladı. Aslında halamın uyanacağını hiç tahmin etmemiştim çünkü hastalık onu çok yoruyordu bundan dolayı çok derin uyuyordu. Halam Gala:

- Megan senin bu saatte dışarıda ne işin var, dedi şaşkınlıkla.

- Hala söyledim ya Frankie ile ödev yapacağım diye, dedim bozuntuya vermeden. O da:

- Bu saatte, dedi inanmamış gibi.

- Hala bak, sana yalan söylemeyeceğim. Ben Frankie ile buluşmaya gitmiyorum, ödevim de yok. Ama doğruyu da söyleyemem. Sadece şunu bil, her şey çok güzel olacak.

Sözümü bitirdikten sonra ona sarıldım, yanaklarından öptüm ve oradan ayrıldım. Yaşadığım hissi anlatamazdım ama her şeye rağmen çok mutluydum... Bay Dubrow ile karar verdiğimiz buluşma noktasına vardım. Buluşma noktasına vardıktan on dakika sonra Bay Dubrow arabasıyla geldi. Her şey hazırды...

...

Saatler on ikiyi gösteriyordu. Bay Smoker'ın deposuna varmıştık. Bay Dubrow'un bana getirdiği eldiveni, maskeyi, takmıştım. Şimdi sadece gerekli olan Bay Smoker'ın deposuna girip halamın ihtiyaçları olan ilaçları almaktı. Aslında bu plan Bay Dubrow'un hiç içine sinmemişti ama bunu yapmak zorunda olduğumu, halamın bize yaptığı fedakârlıklardan sonra böyle bir şeyi hak etmediğini, bir de bunu yalnız kendim yapmak istediğimi söyledim. O da zor olsa da bana yardım etmek koşuluyla kabul etti. Tam depoya doğru gidiyordum ki bir anda Bay Dubrow bana seslendi:

- Megan feneri ve beyzbol sopasını al!

Tam olarak beyzbol sopasını neden verdiği anlamamıştım ama soracak kadar da vaktim yoktu, ondan dolayı teşekkür edip feneri ve beyzbol sopasını aldım. Pislik Bay Smoker sanki benim geleceğimden haberdardı, her yere adamlar koydurtmuştu. İlk önce arka kapıdaki adamları halletmeliydim. Bundan dolayı hiç kimseye fark ettirmeden sessizce arkaya doğru yöneldim. Bir anda arkadaki adamların sesini duyunca nefesim kesildi. Şimdi işte Bay Dubrow'un bana verdiği beyzbol sopasını kullanabilirdim. Adamların arkasına geçtim ve enselerine beyzbol sopasını indirdim. Bayıldıklarından emin olduğumda deponun içine girdim. Çok korkuyordum ama asla vazgeçemezdim. Galiba halama olan sevgim korkumdan çok daha ağır basıyordu. Hemen kapının kilidi için adamların cebini aramaya başladım. O an sopayla

vurduğum adamın başının kanlar içerisinde olduğunu gördüm. Çok kötü oldum ama bunu yapmaktan başka çarem yoktu. Kilidi bulmuştum hemen kapıyı açtım ve içeri girdim. Acele etmem gerekliydi çünkü öndeki adamlar arkaya gelip yaptıklarını görebilirdi. Tam yürüyordum ileriden bir ışık geldi. Galiba ilaçların bulunduğu odanın başında da bir adam vardı. Tam ışığa doğru giderken arkası dönük adamın olduğunu fark ettim. Sessizce adamın arkasına yaklaştım, beyzbol sopasını adamın boynuna dayadım ve adama şifreyi söylesin diye direttim:

- Sifreyi söyle hemen!
- Bil...mi...yorum
- Ölmek mi istiyorsun? Peki, sen bilirsin.

Adamın boynunu daha da sıkmaya başladım. Daha fazla dayanamadı:

- Ta..mamsöy..le..ye ..ce..ğim. Seksen yedi elli dokuz.

Adam şifreyi söyleyince bir anda onu duvara doğru savurdum. Ne yapmıştım? Adamın gerçekten beyninin pekmezi akmıştı. Onu öyle görünce bir an midem kalktı. Gerçekten bunları nasıl yapıyordum? Hiç anlamıyordum. Galiba Tanrı bana yardım ediyordu. Hemen adamın söylediği şifreyi girdim ve on saniye sonra kapı açıldı. Kapıyı açtıktan sonra içeri girdim, kapıyı kapattım. Etrafıma baktığımda her yer ilaçla doluydu. Hemen halamın ilaçlarını aramaya başladım.

...

Aradan on beş dakika geçti. Sonunda halamın ihtiyacı olan ilaçları bulmuştum. Hemen ilaçları sırt çantama yükledim ve odadan çıktım. Daha tam olarak tehlike geçmemişi bundan dolayı tedirginim. Yirmi dakika koridorların içinde dolaşıp durdum. Sonunda giriş kapısına doğru yöneldim. Tam öndeki kapıyı açacaktım ki bir anda boynumda bir el hissettim. Gerçekten her şey bitmişti. Tam yakalandım dediğim anda arkamdaki adam yere yığıldı. Noluyor diye arkama baktığımda Bay Dubrow'u gördüm. Hayatımı kurtarmıştı:

- Megaan!
- Bayan Dubrow! Çok teşekkür ederim. Hayatımı kurtardınız

- Rica ederim ama burada bunları konuşmayalım. Hemen çıkmamız gerekiyor. İlaçları aldım mı?

- Evet

Bay Dubrow bana sarıldı, gözleri dolu şekilde gülümsedi ve kolumdan tutarak oradan uzaklaştı. Gerçekten bunları nasıl yapmıştım? Sevgi olunca her şey yapmak mümkün müydü? Fedakârlık bu muydu gerçekten? Bu soruların hiçbirini bilmiyordum sadece çok mutluydum...

...

### **10 Ay Sonra...**

Ben çocuk hapishanesinden çıkalı dört ay olmuştu. Üç ay önce yeni bir hayat için Brixton'da çok güzel bir eve taşınmıştık. Bay Smoker'ın yaptığı bütün pislikler, haksızlıklar ortaya çıkmıştı; bu sayede Bay Dubrow maaşlarını artık tam anlamıyla alıyordu. Bir de halam artık iyileşmişti ve Bay Dubrow ile çok güzel bir törenle evlenmişti. Daha ne olsundu ki. Her şey çok yolundaydı. Biz de Tegan ile halamın o meşhur tarçınlı kurabiyelerini yiyorduk. Aylar öncesinde yaşadığım şey hâlâ bana çok garip geliyordu ama bana çok güzel bir şey öğretmişti: Fedakârlık...

**Nur DEĞİRMENCİOĞLU**

## Karar

Cumartesi saat 14.30'da Ömer, uzun zamandır yüz yüze görüşemediği arkadaşları ile bir pastanede buluşmuştu, topluca görüşmelerinden bu yana araya üniversite sınavı girmiş ve hepsi istedikleri bölümleri kazanmışlardı. Ömer tıp fakültesine gidiyordu, arkadaşları Esin ve Atlas ile okullarının durumunu konuşurlarken - durum arkadaşları için gayet iyiyken- Ömer pek de mutlu değildi. Nedenini arkadaşları pek anlamamış olsa da Atlas anlamıştı çünkü arkadaşını iyi tanıyordu. Onun kandan hoşlanmadığını ve kan gördüğünde anında bakışlarını başka tarafa çevirdiğini ve bu durumun kendisini ne kadar rahatsız ettiğini biliyordu. Bu yüzden doktorluğun Ömer için uygun bir meslek olmadığını düşünüyordu.

Akşama doğru Ömer eve dönmüş anne ve babası ile sohbet ederken laf arasında anne babasına “Sizce başka bir mesleğe yönelmeli miyim?” diye sordu. Kısa bir şaşkınlıktan sonra Ömer'in anne babası, ona hangi mesleği istiyorsa onu yapabileceğini, doktorluğu sevmediğini düşünüyorsa vazgeçebileceğini söylediler.

Ömer zor günler geçirse de altı yılı bitirip diplomasını almıştı ve üniversite bitiren tüm gençler gibi arkadaşlarıyla sık sık buluşup sevinçlerini paylaşıyorlardı. Bir gün Atlas, güzel haberi verdi. Yıllardan beri hayalini kurduğu bir müzik mağazası açılıyordu. Atlas; sarışın, uzun boylu, ince bir yapıya sahip, müzikle ilgilenen cana yakın biriydi ve müzikle arası iyi olduğundan bir müzik mağazası açmak hayali onun yıllarca peşini bırakmamıştı. Birkaç gün sonra Atlas istediği dükkânı açmıştı.

Ömer, Atlas'ın dükkânı açtığını öğrendikten bir hafta kadar sonra onu ziyarete gitti. Kapıdan içeriye girdiği anda fark etti ki dükkânda bayağı müşteri vardı. Belli ki civarda müzikle uğraşan veya uğraşmak isteyen fazlaca insan vardı. Ömer'in dükkâna girdiğini gören Atlas Ömer'in yanına gitti:

- Hoş geldin Ömer.

- Hoş bulduk Atlas. Nasılsın iyi misin?

- İyim teşekkürler. İşler beklediğimden daha yoğun geç otur istersen işim birazdan biter, ben de yanına gelirim.

- Tamamdır.

Ömer oturup beklemeye başladı. Dükkânın müşterisi boldu, muhtemelen bir müddet bekleyecekti. O sırada dükkândaki bateriler ilgisini çekti ve Atlas yanına geldiğinde ona baterinin nasıl çalıştığını sormaya bu konuda yardım istemeye karar verdi. Atlas'ın işi bittiğinde Ömer'in yanına oturdu ve sohbet etmeye başladılar ve Ömer:

- Bateria nasıl çalışır biliyor musun?

- Evet, biraz biliyorum.

- Bana da öğretebilir misin?

- Tabii.

O gün Ömer, Atlas'tan bateri hakkında birkaç şey öğrendi. Atlas, Ömer'in bateri hakkında yetenekli olduğunu fark etti. Bunu onunla paylaştı. Ömer gün geçtikçe bateri konusunda ilerlemeye başlamıştı. Birkaç hafta sonra arkadaşı Esin'in bir lisede fizik öğretmenliğine atandığını duydu. Çok sevindi. Esin'in Atlas'ın ve ona göre tüm yaşlılarının istediği ve sevdiği mesleği yaptıklarını düşünüyor, içten içe yıllar öne alamadığı kararın altında ezildiğini hissediyordu. Cesaretle vazgeçemediği bu işin kendisi için ne kadar zor olacağını yeniden ama bu sefer daha yoğun bir şekilde düşünmeye başladı. İnsan sevdiği işi yapmalıydı. Elinde bagetlerle tek başına



baterinin başında uzunca bir zaman geçirdikten sonra müzikle uğraşmak istediğine karar verdi.

Ömer, yetenekli olduğu bateriyi kısa sürede öğrendi ve hastanedeki işinden ayrıldı. Her mesleğin mutlaka okulunu da okumak gerektiğini düşündüğünden bu sefer, yetenek sınavlarına girerek güzel sanatlar fakültesini kazandı. Üniversiteye tekrar başlamaktan mutluydu çünkü onun için müzik bir tutkuya dönüşmüştü. İnsanın sevdiği işi yapması kadar mutluluk veren çok az şey vardı hayatta. Okulu istediği gibi gidiyordu.

Zaman hızla akıp geçti ve sonunda mezun olmuştu. Bunu duyan Atlas, Ömer'i aradı ve bir teklifte bulundu, Atlas dükkânının arka odasını depo olarak kullanıyordu ama dükkanın kirasını bölüşmek şartı ile Ömer için arka odayı düzenleyip Ömer'in bateri kursu verebileceği bir ortam hazırlayabilirdi. Bu fikir Ömer'in hoşuna gitti ve kabul etti.

Aradan uzun zaman geçti Ömer hafta içi öğrencilerine bateri kursu veriyordu ve artık belli bir düzeye gelmiş öğrenciler evde de bateri çalabilmek için Atlas'ın sattığı müzik aletlerinden alıyordu. Sonunda Ömer sevdiği mesleği yapıyordu. Hayat herkes için serin bir yaz akşamı gibi ferahlatıcıydı.

**Arda SÖZER**

## Güven

İşte, yalnızdı yine. Her şey harika gidiyor diye düşünürken berbat hâldeydi. Hastanenin bilmediği bir yerinde oturuyordu. Ağlıyordu ve iyi bir haber bekliyordu. Babasının kaza yaptığını iki saat önce öğrenmiş ve hemen hastaneye gelmişti. Çok korkmuştu, çaresiz hissediyordu. Belki babası da onu bırakıp annesinin yanına gidecekti. Annesi o çok küçükken ölmüştü. Hatırlamıyordu bile yüzünü, sadece fotoğraflardan biliyordu. Sadece babası vardı bu hayatta en değer verdiği, bir de bu zamana kadar arkadaşı sandığı İdil. Sahi nerdeydi o? Neden şu an yanında değildi? Bilmiyordu. Defalarca aramış, mesaj atmıştı ama asla cevap alamamıştı. Şu an ona çok ihtiyacı vardı ama o yoktu.

İdil ile ortaokulda tanışmışlardı. Aras, normalde utangaç biridir; bu yüzden arkadaş edinme konusunda hiç iyi değildi. İdil'le tanıştıktan sonra İdil, onun tek arkadaşı olmuştu. Çok değerli biriydi Aras için. Bir sürü ortak noktaları ve alışkanlıkları vardı ikisinin. Birbirlerine her şeyi anlatırlardı. Üniversitede aynı evde kalmayı bile hayal etmişlerdi. Beraberken hep güzeldi. İdil ağlayınca Aras ağlardı, Aras gülünce İdil gülerdi. Çok iyi arkadaşlıklar. Birlikte resim yapar, Aras gitar çalar İdil de şarkı söylerdi. Ne zaman biri üzülse diğeri moralini yerine getirirdi.

Aras şu an olanları anlamıyordu bu yüzden. Ona hep güvenirdi. Onun kötü günlerinde hep yanındaydı. Şu an onunda yanında olması gerekmiyor muydu? Ama sonra düşündü, belki ona da bir şey olmuştu ve bu yüzden yanında değildi. Aras, bunları düşünürken yanına bir doktor geldi. Telaşla ayağa kalkıp gözyaşlarını sildi.

Doktor, babasının durumunun iyi olduğunu ve onu normal odaya aldıklarını, yarım saat sonra görebileceğini söylemişti. Bunu duyduktan sonra da mutluluktan ağlamaya başlamıştı. O yarım saat sanki geçmek

bilmiyordu. Zaman geçsin diye kantine inmiş ve kendine kahve almıştı ama pek işe yaradığı söylenemezdi. Kahvesini yudumlarken karşı masada tek başına ağlayan bir kız gördü. Çok yorgun görünüyordu. Aras, kıza ne olduğunu çok merak etmişti. Yalnız olması da onu üzmüştü. Sonuçta beş dakika önce kendisi de böyleydi. Daha fazla dayanamadı ve kızın yanına gitmeye karar verdi. Belki konuşurdu ve ona iyi gelebilirdi.

Kızın yanına gitmeden önce ona da bir kahve almıştı. Kararsızca konuşmaya başladı: “İyi misin? Seni gördüm ve yanına gelmek istedim rahatsız ettiysem özür dilerim.” Kız, onu duyunca elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve konuşmaya başladı: “İyiyim, yani en azından olmaya çalışıyorum.” Bunu dedikten sonra Aras, elindeki kahveyi uzatıp: “Sana aldım, iç biraz, iyi gelir.” dedi. Kız, gülümsemeye çalışarak kahveyi aldı ve teşekkür etti. Aras da yanına oturmuştu ve onu izliyordu.”Ne oldu, neden üzgünsün?” diye tereddütle sormuştu Aras, bunu sorarak kızını daha fazla üzme istemiyordu ama çok merak ediyordu. “Dedem vefat etti.” bunu söylerken sesi titremiş ve tekrar ağlayacak gibi olmuştu. “Özür dilerim, seni üzme istememiştim, başın sağ olsun.” dedi Aras üzgün bir şekilde. ”Önemli değil, zaten doktorlar hazırlıklı olmamızı söylemişti, uzun süredir hastaydı.” dedi ve kahvesinden bir yudum aldı. Aralarındaki beş dakikalık sessizlikten sonra kız konuşmaya başladı: “Bu arada ben Balkız, beni yalnız bırakmayıp yanıma geldiğin için teşekkür ederim.” “Ne demek ben de ilk buraya geldiğimde böyleydim, seni anlayabiliyorum, ben de Aras memnun oldum.” Balkız, bunu duyunca önce gülümsedi sonra aklına bir şey gelmiş gibi konuşmaya başladı: “Sen neden buradasın? Umarım kötü bir şey olmamıştır.” “Babam kaza yaptı ve acil ameliyata aldılar. Ama şu an iyi, normal odaya alındı hatta birazdan yanına gideceğim.” “Sevindim, yani iyi olmasına.” Aras bunu duyunca gülümsedi. Biraz daha sohbet ettikten sonra babasını görmeye gitti. Babası gayet iyi görünüyordu ama biraz daha hastanede kalmaları gerekiyordu tabii ki.

Aras tekrar kantine indiğinde Balkız'ı görmeyi umdu. Ama onu bulamadı.

Aradan bir ay geçmiş, Aras'ın babası iyileşmişti. Her şey yolunda gidiyordu denebilirdi. Bir şey hariç: İdil. Onunla konuşmuştu Aras, neden onu yalnız bıraktığını, neden hiç arayıp sormadığını sormuştu. İdil ise üzgün olduğunu ama o gün çok hasta olduğunu söylemişti sadece. Bunu anlayışla karşılamıştı Aras ve yine eskisi gibi olacaklarını düşünmüştü ama öyle olmamıştı. İdil yeni arkadaşlar edinmiş ve sürekli onların yanında oluyordu. Aras aradığında ne açıyor ne de geri dönüyordu. Bu konuda gerçekten üzgündü Aras doğal olarak. Tek arkadaşını kaybetmişti daha doğrusu arkadaşı sandığı kişiyi. İdil ile araları bozulduktan sonra eski arkadaşlıklarını gözden geçirdiğinde aslında o kadar da sağlıklı bir ilişkileri olmadığını fark etmişti. İdil ne kadar iyi bir arkadaş olsa da insanlardan çabuk sıkılırdı, fazla değer vermezdi, bazen Aras'a yalan söylediği bile olmuştu. Ama Aras, bunların kendi için geçerli olduğunu pek düşünmezdi. İdil için özel biri sanıyordu kendini, sonuçta en yakın arkadaşlardı. Ama demek ki öyle değilmiş. Bu olaya üzülse de bir yandan seviniyordu aslında. Çünkü bu sayede İdil'in gerçek yüzünü görmüş ve arkadaş seçimine dikkat etmesi gerektiğini öğrenmişti. Hatta kendine sınıfından ve okuldan birkaç arkadaş bile edinmişti. Bunlardan biri o gece hastanede tanıştığı Balkızdı.

Normal bir günde okuldayken bahçede karşılaşmışlardı ve aynı okulda olduklarını yeni fark etmişlerdi. Zaten tanıştıkları için hemen konuşmaya başlamışlar ve hemen kaynaşmışlardı. Balkız'la da birçok ortak özellikleri vardı. Müzik, film zevkleri, yemekler, oyunlar, kitaplar... Hem Balkız gerçekten çok iyi biriydi. Dürüst, duyarlı ve yardımsever. Aras, gerçekten bu konuda kendini şanslı hissediyordu. İdil'den sonra bu kadar iyi bir arkadaşına sahip olmak harikaydı. Tek korkusu Balkız'ı kaybetmekti. Ama, böyle bir şey olmayacağına kendine inandırmayı deniyordu.

İyi ki de denemiş çünkü şu an Balkız ile yedi yıldır arkadaşlar. Üniversiteyi birlikte bitirdiler ve hâlâ beraberler, olmaya da devam edecekler.

**Yelda İŞBİLİR**

## İyilik

Bir kış sabahı markete doğru giderken biraz temiz hava alayım diye parka girmiştim. Yolun iki yanında ağaçlara kaplanmış bir parktı orası, markete gidecek yola doğru döndüm ve ilerledim. Ben, mutlu mutlu yürürken sağda küçük bir çocuk gördüm. Tahmini 11 - 12 yaşlarındaki çocuğun üstü başı yırtık ve kirliydi. Uyuyordu hem de bu soğukta üstünde sadece ince bir battaniye ile uyuyordu. Uyunmasın diye yavaşça gideyim derken bir anda uyandı. O bana ben ona bakmaya başladık. Kısa bir sessizlikten sonra cesareti toplayıp konuşma nezaketinde bulundum:

- Merhaba, küçük çocuk. Burada tek başına ne yapıyorsun? Ancak, çocuktan ses gelmedi. Başımı geri koyup uyumaya devam etti. Anlaşılan bu yabancı ilgisini çekmemişti. Daha fazla zorlamadan utangaç adımlarla yoluma devam ettim.

Yarın sabah onu bir daha görmek ümidiyle parka girdim. Sağa dönmeden uzaktan orada mı diye baktım. Oradaydı, uyanıktı da. Yavaş yavaş yürümeye başladım. Konuşmak için en iyi andı. Yanına gittim ve “Merhaba.” dedim. O da: “Merhaba.” dedi. Şaşırdım, konuşmuştu. Devam ettim: “Adın ne?” diye sordum. “Sinan.” dedi. “Anan baban yok mu?” dedim. “Yok.” dedi. “Dışarda mı yaşıyorsun?” dedim. “Evet.” dedi. “Karnın aç mı?” diye sordum. Utanarak, yavaş yavaş başını salladı. “Hadi gel yemek yiyelim.” dedim. Birlikte restorana girdik. Sıcak bir tas çorba, yanında tavuk istedi. “Ne zamandır dışarıdasın?” dedim. Sinan çorbasından bir kaşık aldıktan sonra:

-Bir iki haftadır.

Şaşırdım küçücük bir çocuk dışarıda nasıl dayandı.

- Anan baban öldü mü, diye sordum.

- Evet, ben küçükken trafik kazasında ölmüşler. Beni de halam sahiplenmiş. Halam da ailemin ardından bir sene sonra öldü. Halam ölünce de eniştem beni sokağa bıraktı, dedi Sinan.

- Üzüldüm. Peki, seni niye yetimhaneye vermedi, diye sordum. Sınırlı bir biçimde:

- Bilmiyorum, dedi ve yemeğini yemeye devam etti. İçimden yardımım dokunur mu diye düşündüm. Acaba onu sahiplenebilir miydim? Hayır, küçük bir çocuğa bakamazdım. Yetimhaneye verebilir miydim? Galiba pek bilgim yoktu ama deneyecektim. İki gündür başka bir şey düşünemiyordum. O sırada Sinan yemeğini bitirmiş bana bakıyordu. Sanırım daha doymamıştı. Gülerek:

- Biraz daha ister misin, dedim. Utanarak:

- Evet, dedi. Bir tas çorba ve kızarmış patates istedi. Hâlâ yetimhaneyi düşünüyordum. Aklıma Sinan'ın niye yetimhaneye gitmediği geldi.

- Sinan! Sen niye yetimhaneye gitmedin, diye sordum.

- Denedim ama olmadı. Burada yetimhane yokmuş. Otobüsle gitmeyi denedim ama param olmadığı için almadılar. Otostop çekmekten de korktum. Bu yüzden dışarıda kalıyorum, dedi. Dedikleri doğrudu hem burada bir yetimhane yoktu hem de otobüse parasız birini almazlardı. Ağzımdan bir anda:

-Ben götürsem olur mu? Böylece sen de dışarıda kalmazsın, lafi çıktı. Sevinçle:

- olur, dedi. Yüzündeki mutluluk ve heyecan belli oluyordu. Birlikte restorandan çıkıp yola koyulduk. Üç saat sonra önce polise oradan yetimhaneye gidip işlemleri hâlettik. Beklediğimden daha hızlı oldu her şey, Sinan artık yetimhane kalacaktı. Eve giderken yetimhanenin kapısından Sinan bağırarak yanıma geliyordu, önce soluklandı sonra ağlayarak bana sarıldı. Ben de ona sarılmaya başladım. Ağlarken teşekkürler, diyordu. Sadece bir gündür tanıdığım bir çocuk bana tüm içtenliğiyle teşekkür ediyordu. İçim sevinçle kaplanmıştı. Bir

iki sonra artık gidiyordum. Sinan bana gülerek el sallıyordu. Gitmeden önce “Tekrar görüşürüz.” diye haykırdı. O sırada ben çoktan sokağı dönmüştüm.

Aradan 10, 11 yıl geçti. Yılımıza döndük. Ben o zamanlar evlenmiş, iki çocuk sahibi olmuşum. Eşimin adı Ayşe, çocuklarımla adlarıysa Sinem ve Akif’ti. Çok mutluydum. Ta ki o güne kadar. Eşimin yaptığı bir yanlış yüzünden evimize haciz gelmişti. Hem de çok büyük bir haciz. Arabamızı, evimizi her şeyimizi versek de yetmezdi. Son bir şansımız kalmıştı. Bir sürü avukatla çalışıp haczi iptal etmeye çalıştık ama olmadı. Mahkeme son kez davayı erteledi, başka şansımız yoktu. Haciz gelirse her şeyimizi kaybedebilirdik. Mahkemeden iki gün önce biz ne yapacağız diye düşünürken kapı çalındı. Kapıda takım elbiseli, yakışıklı bir genç duruyordu. Gülerek:

- Benim ben, tanımadın mı? Ben Sinan, dedi.

Şoke oldum. Sinan büyümüş avukat olmuştu. Kısa süreli bir duraksamadan sonra gülerek:

- Hoş geldin deyip içeri aldım. Olanları anlattı. Davalarda adımları görüp gelmişti. Avukatlığını yapmak istiyordu. Şaşkınlığımı atıp olur, dedim. Sevindi.

En sonunda o gün geldi, son şansımız, Sinan’la salona girdik. Eşimle çocuklarım dışarıda bizi bekliyorlardı. Mahkeme bitmiş, salondan çıktığımızda eşim ve çocuklarım bana meraklı ve heyecanlı gözlerle bakıyorlardı. Onlara müjdeyi verdik, davayı kazanmıştık. Herkes sevinçliydi. Her şey yolundaydı artık, Sinan meslek sahibi olmuş, biz ise hacizden kurtulmuştuk.

**Nurullah Enes ARICI**



## Yalnızlar

Herkes, aynı şansa sahip olamaz bu hayatta. İşte, biz bu hayatta şansız rolündeyiz. Hayat çok acımasız davranmış biz annesiz ve babasız kalanlara. Tam bunları düşünürken birden kapı çaldı ve Marul Kafa, yemek için aşağı inmemizi söyledi. Kızlarla beraber ellerimizi yıkayıp masaya oturduk. Leziz bir yemek vardı önümüzde, bu bile bizi güldürmeye yeterdi. Yemek yedikten sonra Marul Kafa, elinde kakaolu sütlerle yanımıza gelip hepimizi öperek sütlerimizi içtikten sonra dişlerimizi fırçalayıp hemen uyumamızı söyledi. Çünkü yarın yeni okulumuza gidecektik, bu okul diğer okulumuza göre daha iyiymiş, özel okul anlarsınız ya. Hepimiz heyecanla merdivenlerden koşarak odamıza geldik ve hazırlıklarımızı yaparak uyuduk.

Önce kuş sesleri ardından ise Selin ablanın sesini anımsadığımız gibi herkes yataktan fırlamıştı. Selin abla, bizi bu güzel günümüzde yalnız bırakmamıştı. Gelip hazırlanıp hazırlanmadığımızı baktı. Hepimiz hazırlanmıştık bile. Sadece okulumuza gitmek için yola çıkmamız lazımdı. Gözlerimizin içine bakıp gülümsedi ve bugün bizim saçlarımızı o toplamak istedi. Topladıktan sonra yanaklarımızdan öpüp her zamanki ikazlarını yaptı bize. Sonra ellerimizden tutup arabasına götürdü bizleri, tam kapıdan çıkıyorduk ki Erdal amca, yani müdürümüz geldi ve yaramazlık yapmayın, deyip geri çıktı. Neden bunu söylemişti ki? Biz sadece eğlenceliydik. Bunu düşünmeyi bırakıp arabaya bindim ve derin bir nefes aldım.

Okula varınca etraftaki insanlar bize bir garip bakmıştı ve bu beni korkutmuştu. Yanından geçtiğimiz her aile arasında bizim yetim olduğumuz konuşuluyordu. Selin abla takmamızı söyleyip müdürle konuştu ve konuştuğundan sonra bizi bırakıp çıktı. Sınıf öğretmenimiz bizi

alıp sınıfa çıkardı ve sınıftaki çocuklara yeni arkadaşınız Hayat, dedi. Herkes bana bakıp fısıldamaya başlamıştı. Bir kişi tek, beni yanına kabul etmişti; bir kişi olsa bile sevinmişim. Teneffüs zili çaldığında herkes etrafıma toplanıp garip garip sorular sorup gülmüşlerdi.

Dayanamadığımı anlayan sıra arkadaşım, beni kolumdan çekiştirip tuvalete götürmüştü. Gerçekten ismi gibi temiz, iyi kalpli bir kızdı Berrak. Elimi, yüzümü yıkayıp sınıfa geldiğimde ise Elçin adındaki kız bağırma, çağırma başladı ve yanıma gelip saçımdan tutarak: “Nerde benim en pahalı boyalarım? Hırsız, hemen bana onu geri ver!” demişti. Benim gözlerimden yaşlar akıyordu, sırf kimsem yok diye tüm suç üstüme atılmıştı. İstedğim tek şey, bunun bir kâbus olmasaydı ama değildi. Berrak, çok endişelendiği için koşup müdürün yanına gitmişti. Müdür, sınıfa gelip bağırarak herkesin yerine oturmasını söylemişti, kontrol yapacaktı. Tüm kontroller bitmişti fakat kimsede yoktu. Müdür, Elçin’e dolabını bir daha kontrol etmesini söylediğinde Elçin titremeye başlamıştı. Kapağı açınca boya kalemleri oradaydı. Sırf, herkes benden kaçsın, nefret etsin diye kendi kendine bir plan kurmuştu. Bunu öğrenen müdür, Elçin’e hayal kırıklığı ile bakıp benden, önce onun sonra da tüm sınıfın özür dilemesini söyledi. Herkes özür diledikten sonra müdür Elçin’e tüm sınıflardaki çöpleri toplaması için ceza verdi. Bundan sonra, sınıf başkanı olmadığını söylediği an pişmanlığı yüzündeki ifadeden belli oluyordu ama artık geçti onun için.

Okuldan çıktıktan sonra Zuzu’ya bir daha buraya gelmek istemediğimi söyledim. Zuzu, Erdal müdürdü. Çok uzun olduğu için zürafadan Zuzu diyorduk. Hâlbuki ne güzel hayal güçlerimiz vardı, bizlerin tek sözleriyle bunları elimizden almıştı tüm insanlar, öncelikle de anne ve babalarımız. Artık, herkesten utanıyorduk. Bizleri aile edinmek isteyen kişilerin o kötü insanlardan farkı neydi ki? Ama iyi ki varlar ve iyi ki bizleri seviyorlardı. Bunları düşünürken Selin abla gelip hazırlanmamızı söylemişti. Bu akşam, bir kutlama yemeği yapacaktık. Onu söylediği an kızlarla beraber şaşkın bir şekilde birbirimize baktık

çünkü kutlama yemeği aramızdan birinin aileye kavuşacağını gösteriyordu. Akşam yemeği için hazırlanıp bir restorana gelmiştik. Yemekler bitmişti fakat biz hâlâ aileye sahip olacak kişiyi bilmiyorduk. Artık, zaman gelmişti. “Ailenin istediği kişi Hayat.” demişti Zuzu. İlk başta kulaklarıma inanmasam da o bendim, Hayat, bendim. Önce bir çığlık atmıştım, ardından da ağlamıştım. Çünkü nerdeyse hayatım burada, bu kişilerle geçmişti, ailemdi onlar benim. Veda etmek çok ağır geliyordu, bu gece yuvamdaki son geceydi. Yemekten sonra yuvaya geçmiştik. Geldiğimiz gibi kızlarla birbirimize sarılıp uyumuştuk.

Sabah olduğunda herkes kalkmıştı. Ben de hazırlanıp aşağıya indim. Son kahvaltımı yaparken bol bol sohbet ettim, sarıldım, öptüm arkadaşlarımı. Ailem gelmişti, kalp atışım nerdeyse duyuluyordu. Artık çıkmamız gerekiyordu, herkese son bir kere sarıldım ve geleceğim, diye söz verdim. Sonra da yuvadan ayrılıp arabamıza bindik. Eve geldiğimizden itibaren birçok sürpriz yapmışlardı bana. Her şey çok güzeldi. Kendi odam, çalışma odam, okuma kitaplarım ve en güzeli de dünyanın en iyi annesi ile babasına sahiptim.

Aradan yıllar geçmişti, üniversite sınavına hazırlanıyordum. Çok çalışıyordum, özen gösteriyordum. Çünkü ben de annem ve babam gibi doktor olmak istiyordum. İşte, sınav zamanı gelip çatmıştı. Sınavım aşırı güzel geçmişti ve tıp fakültesine yerleşmişim. Üniversiteye başlamıştım, derslerim güzel ilerliyordu.

Bir gün arkadaş çevrem sayesinde bir çocukla tanışmıştım. Çok iyi kalpli biriydi. Konuşmaya başladıktan sonra birbirimize karşı bir şeyler hissettiğimizi anlamıştık. Üniversite bittikten sonra ailelerimiz tanışmış ve anlaşmıştı. Ailelerimiz tanıştıktan bir yıl sonra evlenmeye karar vermiştik. Düğün günü bana dünyanın en güzel sürprizi yapılmıştı. Yuvadaki arkadaşlarım da düğünüm gelmişti. En güzel günümdü gerçekten benim. Hayatımda ne çok güzel şey biriktirmişim meğer.

Evliliğimden iki yıl sonra anne oldum. Dünyalar güzeli bir kızım olmuştu. Ama o gün aldığım haber beni yakıp kavurmuştu. Zuzu, Erdal

müdür, süper kahramanım kalp krizi geçirmiş ve vefat etmişti. Ne kadar güçlü durmaya çalışsam da gözlerimden yaşlar eksik olmuyordu. Aradan üç gün geçti bu yaşananlardan sonra kızıma isim koyamamıştık. İsim koyarken eşim ve ben çok kararsızdık. Ben de günlüğümü karıştırırken Zuzu'nun en sevdiği şiir Lavinia yazmıştım günlüğe. Bir anda hemen koşup eşimin yanına gittim. “Lavinia olsun!” dedim. Eşim, Zuzu'dan hatıra olduğunu duyunca çok sevinmişti ve Lavinia koymuştuk adını.

Aradan yıllar geçti, Lavinia büyümüştü. Bana gelip yuvama gidip gidemeyeceğimizi sordu. Bu düşüncesi beni çok mutlu etmişti. Ben de bunun harika bir şey olduğunu söyleyip hazırlanmasını istedim. Hep beraber oyuncaklar aldıktan sonra yuvaya geçtik. Çocuklarla zaman geçirdikten sonra ise Zuzu'nun mezarına gitmiştik. Düşündüm de bu hayat bana ne güzel şeyler katmış. Meğer o kadar şanssız değilmişiz. Belki de tek isteğimiz anne ve baba sevgisiymiş. Herkes anne ve baba sevgisine muhtaçtır...

**Meryem EKİNCİ**

## Hayata Yenik Düşmek

Asaf ile Selim Aksaray'ın Ortaköy ilçesinin küçük bir köyünde çocukluk arkadaşıydı. Köyün meralarında beraber koyun otlatıp oyun oynayan okullarını beraber okumuş iki sıkı dosttu. Liseyi bitirip tüm arayışlarına rağmen yakın çevrede iş bulamayınca yirmili yaşlarında ailelerine ait tarlaların bir bölümünü satarak taşı toprağı altın denilen şehir İstanbul'a gitmeye karar verirler. Her ne kadar aileleri bu duruma onay vermese de çocukların geleceğı için bir şekilde ikna olurlar. Böylelikle, sonbaharın ilk günlerinde ağaçlar yapraklarıyla vedalaşıp toprak güz yağmurlarıyla buluşurken onların İstanbul maceraları da başlar. Bu, yeni bir hayatın mı yoksa sonun mu başlangıcı?..

İstanbul da ne iş yapacaklarını henüz bilmemekle beraber koca şehrin kargaşa ve gürültüsü kafalarındaki soruları iyice arttırmaktaydı. Bu koca şehirde acaba hayata tutunabilecekler miydi? Uzun süren araştırmalar sonucu ve Çukurovalı pamuk tüccarı Mehmet amcanın tavsiyesiyle tekstil işine girmeye karar verirler. Kâğıthane'de kiraladıkları küçük bir depoyu atölyeye çevirerek o yıllarda çok revaçta olan tekstil işine adım atarlar. İkisi de çok heyecanlıdır hayallerine bir adım daha yaklaşmanın mutluluğı ve hevesi ile gece gündüz çalışırlar. Gayret ve çalışkanlıklarıyla işlerini kısa sürede büyütmeyi başarırlar.

Artık, ikisi de başarılı iş insanları olmuşlardı. Selim daha kurnaz ve girişken bir yapıya sahip olduğundan şirketin sipariş işleriyle ilgilenmekte, Asaf ise daha içine kapanık olduğu için atölye içi üretim işlerine bakmaktaydı. Bu iş hayatındaki başarılarını özel hayatlarına da yansıtmış ikisi de evlenip yuva kurmuşlardı. Selim'in aile hayatında bazı

geçimsizlikleri olsa da Asaf, daha olgun olması sebebiyle her zaman Selim'e aile yaşantısı konusunda destek olmuştu. Bu mutlulukları ikisinin de çocuklarının olmasıyla daha da artmış, Asaf'ın bir kızı ve bir oğlu Selimin ise bir oğlu olmuştu. Ailenin büyümesi ile masraflar daha da artmış, yıllar geçtikçe işler bozulmuş, artık kazançları düşmüştü.

İşlerin kötüye gitmesini hazmedemeyen Selimin aklına kurnazca bir fikir gelir. Bütün borçları Asaf'ın üstüne yıkıp ortadan kaybolmayı düşünmekteydi. Bu fikri uygulamak için günlerce düşündü. Ailesini bırakacak güvenli bir yer bulunca planını uygulayacaktı. Tam vazgeçecekken borçların kapıya dayanmasıyla artık başka çıkış yolu olmadığını farkına vardı. Ailesini köyde yaşayan anne babasının yanına bırakıp İstanbul'a döndü. Karanlık sokaklarda ince ince esen rüzgarın ağaç yapraklarında oluşturduğu melodileri dinlerken aklına çocukluk anıları geldi. Bunu ona nasıl yapacaktı? Kendine yakıştıramaz ama aklına gelen başka bir çıkış yolu da yoktu. Asaf'ı ateşe atacak. Başka bir şehirde yeni bir hayata başlayacaktı. Boğaz kenarında oturduğu banktan kalkarak düşünceli bir şekilde ağır ağır evine doğru yürümeye başladı. Vicdanı, ağırlaşan hayat şartlarına yenik düşmüştü.

Daha önceden hazırladığı tüm borçları Asaf'ın devraldığına dair sözleşmeyi yüreği sızlayarak Asaf'a uzattı. Asaf, çocukluk arkadaşına o kadar güvenmekteydi ki sözleşmeyi göz ucuyla inceleme gereği bile duymadan imzaladı. Selim, sözleşmeyi imzalattıktan sonra yorgun olduğunu söyleyerek kayıplara karıştı. Bir kaç gün içinde alacaklılar haciz memurlarıyla kapıya dayanmıştı. Asaf neye uğradığını şaşırmış tüm aramalarına rağmen Selim'e ulaşamamıştı. Gerçekleri haciz memurlarının gösterdiği sözleşmeden anlamıştı. Kardeşim, dediği can dostu ona bunu nasıl yapabilmışti? Borçları, ödeyebileceğinin çok üzerine çıkmış olan Asaf, polisler eşliğinde cezasını çekmek üzere hapse götürüldü. Aradan yirmi iki yıl geçti. Asaf tan sonra başladığı hiç bir işte başarılı olamayan Selim, can dostundan yıllardır haber alamamaktaydı. Vicdan azabına daha fazla dayanamayıp İstanbul'a

doğru yola ıktı. Yıllar önce kendilerine öncülük eden Çukurovalı Mehmet amcayla karşılaştı. Mehmet amcadan yaşadığı daireyi öğrendi. Mahalleye doğru yola çıkarken içinde bir endişe vardı. Yaptıklarından sonra Asaf'ın yüzüne nasıl bakacaktı? İçindeki korkuyu yenip mahalleye adım attı. Yaşadığı eve gittiğinde kapıyı çaldı ama aan olmadı. Selim, orada gördüğü bir çocuğa sordu:

- Burada Asaf isimli biri yaşıyor mu evlat?

- Yaşıyordu amca ama iki ay önce Asaf Bey ölmüş dediler. Bir de eşi varmış herhalde yıllar önce çocukları alıp köyüne dönmüş, dedi ocuk karşısındakinin kim olduğunu bilmeden.

**Sinem BEYDİLİ**

## Deprem

Bir cuma günü hava güneşliydi. Dışarısı ışıl ışıldı, güneş etrafı aydınlatıyordu. Anneleri çocuklarını okula hazırlıyordu. Çocuklar yaramazlıklar yapıyordu. Etrafı çocuk sesleri sarmıştı. Anneleri de çocukları ile beraber çıkmıştı sabahtan. Malum, herkesi çok kötü etkileyen virüs yayılmıştı tüm dünyada. İnsanlarla aynı ortamda olmamak için sabah erkenden pazara gidiyorlardı. Hatta çocukların bazıları eğitimini evden sürdürüyordu. İnsanlar çoğu zaman evdeydi. Öğle vaktiydi. Saat 14.51'di. İzmir ve çevre iller korkunç bir sarsıntıyla karşı karşıya kaldı. Binalar çok kötü sallandı.

Etraf çocuk ve diğer insanların sesiyle yankılandı. Halk can korkusuyla sokaklara çıktı. Ne mal önemliydi ne de mülk, tek düşündükleri aileleri ve sevdikleri ile birlikte sağ salim yaşamaktı. Sokağa çıkan halk kendi canlarını kurtardıktan sonra sevdikleri akıllarına geldi. Ağızlarından tek bir kelime duymak için dua ettiler. Komşuları, kardeşleri, akrabaları kim bilir ne hâldeydi, yardıma ihtiyaçları var mıydı acaba? Ulaşanların içi rahatlamıştı ama ulaşamayanlar korku ve endişe içindeydi. Televizyonlarda bazı iş yerlerinin, evlerin yıkıldığını görenler daha çok kortu ve sevdiklerinin yaşadığı, bulunduğu binalara koştular. Sevdiklerinden haber alanlar, haber alamayanların yanında oldu. Televizyondan izleyenler enkaz altında kalanların her saniyesi nefes olsun diye dua ettiler. Binaların önünde umutlu bekleyiş başladı. Tüm Türkiye birlik oldu. 81 ildeki itfaiye çalışanları da arama kurtarma çalışmalarına katıldı. Halktan da arama kurtarma çalışmalarına katılanlar oldu. Hatta bazı vatandaşlar enkaz altından çıkanlar için battaniye aldılar, çorba yaptılar içleri biraz da olsa sıcak olsun, boğazlarından lokma geçsin istediler. Bazıları telefon



ile seslerini duyurdu ve aramalar o yöne doğru oldu. Bazılarının ise cansız bedenlerine ulaşıldı. Aileleri, arkadaşları, sevenleri bu dayanılmaz acıyla yanıp kavruldu. Tüm Türkiye bu acıyı derinden hissetti ama ateş düştüğü yeri yakardı. Seda Dinçer, Buse Demir, Doğan Sert ve niceleri hayata gözlerini yumdu. Dile bile zor 115 candı. Umut günler geçse de devam etti. Herkesin isteği acılarımıza acı eklenmemesiydi, sağ salim kavuşmaktı. İlk mucize 65 saat sonra Elif bebeğin kurtarılmasıyla yaşandı. Umutlar yeşerdi. İkinci mucize ise Ayla bebek oldu. Ayla bebeği enkazdan annesi sayesinde kurtarabildiler. Aslında annesi vefat etmişti. Annelik iç güdüleri ile Ayla bebeğe hayat üçgeni oluşturmuştu ve evladına yaşam vermişti. İşte, bu iki bebeğin iki, üç gün enkaz altında hayat mücadelesi vermesi, hayata tutunma, yaşama çabası umutsuzluk içinde olan herkesin içinde umut yeşertti.

Elif bebeği enkaz altından çıkaran itfaiyeci: “Parmağımı bir tuttu, hiç bırakmadı.” dedi. Ayla bebeği enkaz altından kurtaran itfaiyeci: “İyiyim deyip elini salladı.” dedi.

İtfaiyeciler halkın acılı yüreğini biraz da olsa bu sözlerle ısıtmıştı.

İşte, binaların sağlam temellerle yapılmaması nice hayalleri olan genç, yaşlı ve çocukların ne olduğundan habersiz hayatlarının yok olmasına neden oldu. Enkazın altında hayalleri, anıları, biriktirdikleri paraları fotoğrafları kalmıştı. Enkaz altından çıkanlar ise umutları yeşertmişti. İnsan canının kıymetini anlayalım. Temelsiz binalar çokça cana, hayallerin yok olmasına neden olur. Sağlam temelli binalar oluşsun ki kıymetli canları toprağa vermeyelim.

**SümeYra GÜLŞEN**

## Pişmanlık Bir Şey Değiştirmez

Yine her pazar günü gibi parktaydım ama bu sefer çok farklı bir pazar günü olacaktı hem de bayağı farklı. O akşam saat sekize çeyrek varken abim beni arkadaşlarımla oynadığım parktan araba ile almaya gelmişti. Ayrılmadan hemen önce Ali ile tartışmıştım ve ısrarla kendimin haklı olduğunu sanıyordum biraz da hırındım.

Araba ile gelirken torpido gözünü açıp kapıyor düğmeleri kurcalıyordum. Abim bana bakmak zorunda kaldı, o anda da olan oldu. Bir adama arpmıştık. Abim inip kontrol ettiğinde ise adam ölmüştü. Ne yapacağımızı şaşırıp oradan uzaklaştık. Ancak arkamızdan gelen bir araç plakamızı görmüş ve polise bildirmişti. Bundan yaklaşık bir saat sonra ise polisler eve geldi, hepimiz ağlıyorduk. Babam polislerle ile aşağıda konuşurken abim aşağı inip suçunu kabullendiğini ve teslim olduğunu söyledi. Çocukluk aklım ve hırınlığım yüzünden abim hapse girecekti. Ne kadar arkasından benim yüzümden oldu, diye seslensem de polisler beni aldırmadı ve abimi götürdüler.

Çok pişmandım. Babamdan ve annemden defalarca dayak yemiştim. Abim biraz içine kapanık bir insandı ve onun şansına biraz belalı bir yere düşmüştü. Babam bulduğu birisine her ay para ödüyordu çünkü o adam hapiste abimi koruyordu. İlginçtir ki belalar hep içine kapanık, sessiz insanları bulur. Abim hapiste tatsız bir olay yaşayınca cezası 2 yıl daha uzamıştı. İçim çok yanıyordu, sürekli aklıma eski günlerimiz geliyordu, uyuyamıyordum. Ryalarımnda hep onu görüyordum. Bu olay beni yavaş yavaş sessiz ve sakin biri yapmıştı.

Ali ile de aramız bozuktu. Her şey onun yüzünden olmuş gibi davranıyordum. Zaman zaman abimi ziyarete gittiğimizde annem sürekli ağlıyordu bu yüzden abim de üzülüyordu. Sonraki ziyaretlerde annemin gelmemesine karar verdik. Okulda ocuklar konuşurken duyuyordum

kimileri, “Bunun abisi çok kötü bir adam, birisini bıçaklamış.” diye söylerken kimileri de, “Trafik içinde yarışırken kaza olmuş.” diyordu. Bunları duydukça içim yanıyordu. Hayattan uzaklaşıyordum. Yine bir yerlere dalmışken o sırada Ali gelip benle konuşmak istediğini söyledi. Okul çıkışında aramızda şöyle bir konuşma geçti:

- Eee nasılsın iyi misin?

Hâlâ kızgın olduğum için içimden ona nasıl olayım diye söyleniyordum:

- Biraz daha iyiyim.

- Ben o günden sonra çok düşündüm ve keşke senle tartışmasaydım. Senin ile konuşacaktım fakat olur da bana kızarsın diye üstünden zaman geçmesini bekledim.

Bunu duyunca biraz tuhaf olmuşum:

- Olay benim yüzümden sen bir şey yapmadın. Ben ne kadar senle tartışıp kızgın olsam bile abimin dikkatini dağıtmamalıydım.

- Pişmanlık hiçbir şeyi geri getirmez.

Bunu duyduktan sonra tüylerim diken olmuştu. Ne diyeceğimi şaşırılmıştım:

- Haklısın.

- Aslında ben de çok pişman olmuşum başımdan senin gibi ağır bir olay geçmese de.

- Bana anlatır mısın?

- Tabii ki...

Onun hikâyesini de dinleyince anlamıştım ki pişmanlık hiçbir şeyi geri getiriyordu. Ali kesinlikle haklıydı. Birbirimize destek olacağımız zamanlarda solmuş çiçek gibi durmamalıydık. İçim biraz daha rahatlamıştı:

- Teşekkür ederim. İçim biraz daha rahatladı.

- Yardım edebildiysem ne mutlu bana.

Artık moralim daha iyiydi. Bir yıl sonra, abim hapisten çıkınca onu almaya gittik. Bayağı olgunlaşmıştı. İri yarı bir adam olmuştu.

Acaba bana soğuk kalır mı derken: “Nasılsın abisinin gülü?” dediğinde çok rahatlamıştım. Yine eskisi gibi beraberdik ve mutluyduk. Eve gelince içerde geçirdiği anılarını anlattı:

- Zaman içerde çok yavaş geçer kardeşim. Önüne gelecek bir anı bir düşünce bir resim senin için çok önemlidir.

Yaşıma göre biraz derin konuşsa da ne dediğini anlamıştım:

- Keşke senin dikkatini dağıtmasaydım abi.

- Üzülme abisinin gülü. Benim sürekli yola bakmam lazımdı.

O an çok tuhaftı. Sanki ortamda bir resmiyet var gibiydi. Herkes birbirini suçluyordu. Abim zaman geçtikçe daha iyi oldu ve bir işe girdi. Aslında bir işe girmesi zor olur diye düşünüyordum ama çabucak çalışmaya başladı. Her şey eskisi gibiydi ve mutluydum.

**Mehmet Ali YAVAŞ**

## Mücadele

Esra, küçüklükten itibaren büyük hedefleri olan ve bu yüzden arkadaşları tarafından dışlanan bir kızdı. Ama Esra ilk önce arkadaşlardan çok, o mutlu olacağı anı -rahat bir hayat süreceği zamanı- düşünerek hedeflerine odaklanmıştı.

Esra, şu an on ikinci sınıfta ve tek hayali olan Oxford'a gidip başarılı bir diş hekimi olmak için tam bir yılı vardır Esra'nın. Sınav tarihi -o büyük gün- 2025 yılının 21 Haziran günüydü. Esra, farkındaydı ki bir on ikinci sınıf geçtiği yıllar kadar kolay olmayacaktı. Çünkü, o her yıl çalışma temposunu arttırdığında insanlar onu sanki çalışmaması lazımmış gibi gerek söz gerekse faaliyetleri ile Esra'yı engellemek istiyorlardı. İki sebepten dolayı böyle davranıyorlardı. Birincisi, Esra ve ailesinin fakir olmasıydı, İkinci sebep ise Esra'nın sekizinci sınıfta heyecandan dolayı başarısız olduğu ve sonucunda da kötü bir liseye gitmesi idi. Ama, insanlar başarı için ne maddi durumun ne de lisenin önemli olmadığını farkına varamamışlardı. Tabii ki Esra, bunların farkındaydı. Zaten Esra, insanlara kendi başarısını gösterip onların pişman olmalarını sağlamak için önüne büyük bir hedef koymuştu. Belki bu sayede sadece Esra'ya değil nice Esra gibilerine yapılan ön yargıları yıkabilirdi.

Esra'nın gün geçtikçe daha çok çalışmasıyla okula sadece sevdiği matematik öğretmeni Tunç Bey için gittiği, ailesi tarafından fark edildi. Bunun üzerine Ahmet Bey ve Ayşe Hanım Esra'ya bu durumun sebebini sordukları bir istişare yaptılar. Bu istişarede Esra, kendini ailesine gayet iyi ifade edebildi ve bunun üzerine Esra'nın ailesi biricik kızları için maddi desteği ellerinden geldiğince manevi desteği ise sınırsız bir şekilde verdiler. Esra'yı dershaneye gönderemedikleri için özel ders

aldırmaya başladılar. Esra, bu desteklerle birlikte netlerini arttırarak hedefine yaklaşmaya başladı.

Artık, tam on iki ay geçmişti. Bu geçen zaman içerisinde ailesi ve Tunç Bey sayesinde sınava harika bir şekilde hazırlanan Esra, artık bütün çalışmalarını bitirdi. Ertesi gün büyük gün yani Esra'nın hayallerinin kapısını aralayacak olan sınav günüydü. Yarın olmuş, Esra o üniversite sınavına sonunda girmişti. Artık, tek yapmaları gereken sınav sonucunu beklemektir. Bir ay sonra Esra'nın sınav sonucu açıklanmış, derece yaptığını öğrenmişlerdi. Tabii ki bu güzel habere Esra, ailesi, Tunç Bey çok mutlu olmuşlardı. Aynı gün bir mutlu haber daha geldi. Bu haber Oxford'un öğretim görevlisi olan Bay John'un Esra'yı arayıp ona burs teklif etmesiydi. Tabii ki Esra bu şansı iyi değerlendirerek sonunda hedefi olan diş hekimliği bölümünde okumaya başladı.

Uzun zaman sonra mezun olan Esra bir de doktora yapıp nihayet Türkiye'ye döndü. Esra'nın başarılarını işiten, zamanında Esra'ya kötü davranan insanlar, başarının eldeki imkânlardan dolayı olmayacağını anlayıp Esra ve nice Esra gibi olanlardan özür dilediler.

Artık, Esra tüm Türkiye'de sadece diş hekimi olarak değil mücadelecisi bir diş hekimi olarak tanınmaya başladı. Hayatı araştırılan, başarılı hayat öyküsüne sahip olan bir kız olarak tarihe geçti. Esra'nın başarı öyküsü yeni nesillere de hızla örnek olmaya başlamıştı. Esra, şu an çok mutlu çünkü istediği hayatı elde etmeyi başardı.

**Fatıma Sena EFE**

## Yardımlaşma

İzmir’de oturan Tahsin, her zamanki gibi normal bir sabaha uyanmıştı. Okula gitmeden önce çantasını hazırladı ve güzel bir kahvaltı yaptı. Evden çıkarken annesine veda etti ve okula gitmek için otobüs durağına yürüdü. O sırada müzik dinlemek için telefonuyla ilgilenen Tahsin, gelen arabayı fark edemedi; çok kötü bir araba kazası geçirdi.

Ertesi gün doktorlar Tahsin’in ailesine bir bacağı kullanamayacağını söylediler. Bu duruma çok üzülen ailesi yapacak bir şeyler olup olmadığını sordu. Doktor, ameliyat olabileceğini söyledi. Bunu duyan ailesi çok sevindi fakat mutlulukları fazla sürmedi çünkü babası çiftçi, annesi ev hanımı olan Tahsin’in bu masrafları ödeyecek parası yoktu. Tahsin ve ailesi bu duruma çok üzölmüşlerdi fakat yapacakları hiçbir şey yoktu.

Zaman hızla akıp giderken Tahsin’in geleceğini belirleyecek o sınav yaklaşmaya başlamıştı. Tahsin gece gündüz demeden ders çalışıyordu ve notları çok iyiydi. Bütün öğretmenleri bu durumu takdir ediyordu. Türkçe hocası olan Ahmet hoca Tahsin’le çok ilgileniyor ve onu çok seviyordu. Tahsin beden derslerinde de hiçbir aktiviteye katılamıyordu ve bu yüzden bütün arkadaşları onunla dalga geçiyordu. Beden dersinin olduğu bir gün Tahsin yine hiçbir etkinliğe katılamamıştı, onun yerine bir köşede ders çalışıyordu. O sırada futbol oynayan Ömer, Ali, Melih ve Mehmet Tahsin’in yanına gidip onunla dalga geçtiler tam o sırada oradan geçen Ahmet Hoca olanlara müdahale edip o dört öğrenciye çok kızdı. Diğer ders Ahmet Hoca Tahsin’in yanına gitti, onunla biraz dertleştikten sonra ailesinin de izni olduktan sonra ameliyat masraflarını ödeyebileceğini söyledi. Bu duruma çok sevinen Tahsin eve gidince heyecanlı bir şekilde okulda Ahmet

Hocası'yla olan konuşmayı anlattı. İlk başta bu duruma izin vermeyen ailesi, hocanın ısrarıyla ikna oldu.

Tahsin'in doktoruyla her şey konuşulduktan sonra ameliyat yapıldı. Tahsin, uzun bir aradan sonra artık yürüyebiliyordu ve çok mutluydu. İki ay sonra sınava girdi ve çıktığında iyi geçtiğini söyleyerek başta ailesi ve Ahmet Hoca olmak üzere herkesi sevindirdi. Tercih zamanı geldiğinde Tahsin istediği yerleri tutturmuştu.

Aradan yıllar geçtikçe Ahmet Hoca'yla Tahsin konuşmamaya başlar ve araları açılır. Bir pazartesi sabahı işe gitmek için hazırlanan Ahmet Hoca ve ona kahvaltı hazırlayan karısı Ayşegül, kahvaltılıkları masaya koyarken bir an fenalaşır ve bayılır. Ahmet Hoca, karısını hemen hastaneye götürür ve Ayşegül'ü hemen ameliyata alırlar. Birkaç günü hastanede geçirdikten sonra eve gitmek için hazırlanırlar. Ödeme yapmak için lobiye giden Ahmet hoca ameliyat masraflarının ödendiğini görür ve çok şaşırır o sırada doktor önlüğüyle Tahsin gelir. Birbirlerine sarılarak sessizce teşekkür ederler. O olaydan sonra araları asla açılmaz ve sık sık görüşmeye başlarlar.

**Berfin AYCAN**



## Gizli Telefon

Benim adım Pınar, 16 yaşımdayım. Büyük bir şehirden buraya babam doktor olduğu için geçen sene geldik. Burası çok büyük olmayan bir kasaba herkes birbirini tanır. Gittiğim lise çok güzel çünkü bir sürü sportif aktivite var ayrıca disiplinli bir okul. Her şeyi normal giden bir hayatım var.

Bu gün yine okula gitmeye hazırlanırken telefonum çaldı, sorun şu ki arayan gizli numaraydı. Çok merak edip açmak için elimi uzatırken annem aşağıdan seslendi:

- Pınar hadi kahvaltıya in.

Kendi kendime düşündüm acaba şaka yapan çocuklar mıydı, yanlışlıkla aramışlardı, yoksa bir hazine falan mı vardı? Hazırlanıp okula gittim bizim çocukları görünce daha güneydin demeden anlatmaya başladım. Onlar da ummadığım bir şekilde ciddiye almadılar, o anda Doruk'a baktım, genellikle Doruk'la aynı fikirdeyizdir.

- Sende mi, dedim.

- Kusura bakma ama önemsiz bir şeydir, kafana takma bu kadar, dedi ve sınıfa gittik. Öyle deyince gerçekten üzülmiştim. Neyse, yakında çıkar foyası diye düşünüp derse odaklandım. Öğle arası gelince çok sevinmişim her zaman yaptığımız gibi Mustafa amcanın küçük ama lezzetli yemekler yaptığı dükkânına gittik. Hangi yemekleri yiyeceğimizi söyledik ve dışarıdaki masaya oturup bekledik.

Burası denize yakın olduğu için genel olarak nemli bir havası vardır ama çok temizdir. Tam o sırada yemekler geldi ve yemeğe başladık. Bir anda benim telefonum çaldı, çantadan çıkarıp ekrana baktığım an neden olduğunu bilmediğim bir kazanmışlık hissi geldi içime. Hemen onlara telefonu gösterdim ve onlar da belli etmeden

şaşırdı. Bu sefer açacaktım çünkü bunu bekliyordum ve açma düğmesine bastım:

- Alo, kimsiniz?

- Bizim kim olduğumuz önemli değil, senden Gizli Koy'un yanındaki mağaraya gidip oradan bir şey almanı istiyoruz. Bu küçük göreve arkadaşların da yardım edebilir. O anda Berk telefonu aldı ve sinirle:

- Kim olduğunu bilmiyorum ama bunu asla yapmayacağız çünkü bu hırsızlık hem o tarihi bir şeydir.

- O zaman bu yaz yaptığımız şakalar okuldan atılmanıza ve ceza almanıza sebep olursa ne dersiniz? Bir saate tekrar arayacağım kararınızı verin. (Güldü.) gerçi seçme şansınız var mı?

Bir anda herkes bana baktı delici gözlerle sanki ben suçluymuşum gibi. Bu konuda hiç konuşmayan Deniz:

- Bence ne derse yapmalıyız yazı ne çabuk unuttunuz. Her kafadan ses çıkarken ben hâlâ olayları anlamlandırmaya çalışıyordum. Paniklenen Doruk:

- Ne yapacağız şimdi o şakaları yapanının biz olduğumuz anlaşılırsa sadece okulda kıyamet kopmaz evde de kıyamet kopar.

- Haklısın, dedi Deniz ve Berk ben de onlara katıldım. Bir süre geçti. Biz kasabayı avucumuzun içi gibi bildiğimizden gizli buluşma noktalarımızdan birine gittik. O sırada telefonum çaldı.

- Umarım doğru kararı vermişsinizdir.

- Tamam, alacağız her neyse o şey, dedim.

- Bravo çocuklar akşam işe başlayın.

- Ama ne alacağız bilmiyoruz,dedim.

- Arkanızdaki kapalı dondurmacının kapısına bakın ordaki fotoğraflardan biri, dedi.

Her şey yetmiyormuş gibi bir de ipucu arayacaktık. Çok sinirlendim, neden ben diye düşünmeye başlamıştım ki zaten yorgunduk.

Herkes evlerine dağıldı. Ben eve gittiğimde annem tabii ki bir şeyler olduğunu anladı:

- Ne oldu kızım?

- Yok bir şey anne bu gün okul yoğunu sadece, deyip odama çıktım, üstümü değiştirdim, kafamı dağıtmak için ödev yapmaya başladım. Telefonum çaldı. İçim bir garip olmuştu neyse ki arayan Denizdi.

- Efendim, dedim.

- Nasılsın Pınar, ben kötüyüm, eve geldiğimden beri kendimi rahat hissetmiyorum.

Bir süre Deniz ile dertleştikten sonra yemek yemeğe indim. Çocuklarla saat 20.00'de buluşacaktım. Sanki zaman geçmiyordu. Saate baktım 18.30'du. Yavaş yavaş hazırlandım ve anneme çocuklarla buluşacağım deyip çıktım, varmama beş dakika vardı. Bizimkileri gördüm telaşlı gözüküyorlardı. Yanımıza ne olur ne olmaz diye fener mayo vesaire almıştık. Koya doğru yola çıktık. Giderken sessizlik hâkimdi. Ama herkesin endişeli olduğu belliydi ve gelmiştik. Acaba bu bir şaka mıydı diye düşünmeden emiyordum ya da bu olayın ciddiyet boyutunu, derken Berk:

- Mayolarımızı giymekte fayda var. dedi. Zaten herkes mayosunu içine giymişti, elbiselerimizi çıkardık fenerlerimizi aldık ve bir tane çantaya yanımıza alamayacağımız eşyaları doldurduk. Mağara derindi, daha önce birkaç kez girmiştik ayrıca gündüzdü ve yüzmek için giriyorduk, eşya ya da her neyse bir şey çalmak için değil, kendimizi neyin içine attığımızın farkında olmadan girdik. Başta yüzmeye gerek yoktu, yürümek için kenarda biriken kayaları ve kumu kullandık. Artık su önümüzü kesti ve suya daldık, neyse ki koyun oralarda kafeler nedeniyle çok fazla olmasa da önümüzü görüyorduk. Deniz'e seslendim:

- Fotoğrafi getirdin mi?

- Evet, getirdim.

Fotoğrafi Deniz'e vermiştik çünkü Deniz araştırmayı seven bir kızdı. O gece bayağı bakındık ama bir şey bulamadık.

Ertesi sabah okula hazırlanırken yine solgun surat aşağıya indim. Annem, artık bir şey olduğunu düşünüp sıkıştırmaya başladı. Bense geçiştirmeye devam ettim. Okula giderken yolda Doruk'la karşılaştım, onunla dün geceyi konuşarak okula gittik. Boş olduğumuz zamanlarda ne yapacağımızı konuşup durduk. Akşam yine aramaya devam edeceğimize karar verdik. Artık bu işin bizi aştığını düşünmeye başlamıştım. Doruk'u arayıp fikirlerimi söyledim, o da bana aynı şeyleri düşündüğünü söyledi. Bu akşam diğerleriyle bu konuyu konuşmaya karar verdik. Yine akşam 20.30'da buluşacaktık. Evden anneme söyleyerek çıktım, tam çıktığımda annem beni durdurdu ve:

- Pınar senin için endişeleniyorum, lütfen kendine dikkat et, dedi.

- Tamam annecim, diyerek yola çıktım. Vardığımda Berk gelmişti biraz sonra da Deniz ve Doruk da geldi. Doruk ile düşündüklerimizi söyledik onlar da aynı şeyleri düşündüklerini söylediler. O anda aklıma bir şey geldi:

- Neden yaptıklarımızı önce ailelerimize anlatmıyoruz, daha sonra onlar da okul müdürüyle konuşurlar, diye önerdim. Deniz biraz endişeliydi:

- Eğer okul öğrenirse ilerisi için kötü olur, dedi Berk söze karıştı:

-Ama eğer kim olduğunu bilmediğimiz insanlarla ne için olduğunu bilmediğimiz bir şey çalacağız, bence bu daha kötü. Sonuç olarak onlara yardım değil onlar için hırsızlık yapmış oluruz, dedi Doruk, gözleri parlamış şekilde:

- Kesinlikle katılıyorum, bu işi daha fazla ileri gitmeden bitirmeliyiz. Sonra oylama yaptık ve dört oyla yarına ailelerimize anlatmaya karar verdik. Sabah herkes bizim evde toplandı ve neler olduğunu anlattık. Önce yazdan başlayarak tabii ki biraz azar yedik, bu kadarını biz de bekliyorduk. Öğleden sonra onlar okula gidip olanları anlattılar, okuldan bu cumartesi ve pazar okulu temizlemeye yardım

cezası aldık. Olanları polise anlatınca bir haftadan kısa sürede kim olduklarını buldular, meğerse tarihi eser kaçakçılarıymışlar mağarada da tarihi değeri olan taşlar varmış bizim aracılığımızla almayı planlıyorlarmış.

Bu işten kıl payı kurtulduğumuza da inanamıyorum. Bizim tayfayla son dakika da olsa dürüstlüğü seçtiğimiz için gerçekten çok mutluyum. Bundan sonra da böyle olacağımıza birbirimize söz verdik. Artık normal hayatım geri gelmişti hem de sınavlarla beraber arada yaşadığımız şeyleri hatırlayıp gülüyoruz.

**Doğa ÖZ**

## Çaresizlik

Sessiz ve sakin bir sokakta küçük bir kız yaşıyordu.

Küçüklüğünde anne ve babası öldüğü için ona Şemsi amcası bakıyordu. Şemsi amca, babasının arkadaşıydı. Çok zengin bir insan değildi ama Derin'i on yaşına kadar o büyütmişti. Tek katlı bahçeli bir evde oturuyorlardı.

O gün Şemsi amcası biraz gecikmişti. Derin de onu bekliyordu. Sofrayı kurduktan sonra bahçeye çıktı. Saat akşam sekize yaklaşıyordu. Bahçede bulunan bir sandalyeye oturdu, gökyüzünü seyretmeye başladı. Gökyüzünde bulunan bulutları ve arada sırada görüş alanına giren kuşların uçuşmasını seyretmeyi çok seviyordu. Sanki elini uzatsa uçacakmış gibi hissediyordu. Tam bulutlara dalmışken bir ses duydu. Bir köpek sesi. Yavru bir köpek sesi... Hemen kapıya koştu. Heyecanlanmıştı. Kapıyı açtığı anda onu çok güzel bir yavru köpek karşıladı. Çok tatlıydı. Derin'in suratında kocaman bir gülümseme belirdi. Köpek masum ve tatlı bir şekilde Derin'e bakıyordu. Derin, onu kucağına aldı ve gülümsedi. Çok mutluydu. Köpekle birlikte bahçede Şemsi amcasının gelmesini beklemeye başladı. Onun da çok mutlu olacağını düşünüyordu. Yani, en azından umuyordu.

Böyle düşünceler kapının çalma sesiyle son buldu. Koşa koşa gidip kapıyı açtı. Arkasından yavru köpek de gitti. Şemsi amcası Derin'e sarılırken köpeği gördü:

- Bu köpek nerden çıktı kızım?

- Bugün bizim kapının önünde buldum Şemsi amca. Yani aslında o bizi buldu. Çok tatlıydı ben de kıyamadım ve eve aldım.

Bu sözlerden sonra kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Şemsi amcasının ağzından çıkacak her söz sanki olumsuz olacaktı. Gözlerini kapattı. Bir iki saniye sonra yavru köpeğin sesini duydu ve gözlerini açtı.

Şemsi amcanın kucagındaydı köpek. Bu manzara onu rahatlatmıştı. Yine gülümsemeye başladı. Hep birlikte sofraya oturdular. Tabii ki yavru köpek de sofradan nasibini aldı. Çok acıkmıştı ve ona verilen her şeyi yedi. Şemsi Amca:

- Acıkmış olmalı, diyerek gülümsedi. Sonra da yavru köpeği elinle okşayarak:

- Ben toplarım sofrayı kızım. Sen ödevlerini yap, dedi. Derin, kafa salladı ve odasına çekildi. Tabii ki arkasından yavru köpek de geldi. Yavru köpek, Derin ödevlerini bitirirken uyuyakalmıştı. Derin de onun üzerini örterek yatağına girdi.

Ertesi gün yavru köpek onu uyandırmıştı. İkisi de çok mutluydu. Derin'in yeni bir arkadaşı olmuştu. Kalkıp kendisi ve yavru köpek için yiyecek bir şeyler hazırladı. Şemsi Amcası çoktan çıkmıştı. Derin'in de okula gitmesi gerekti. Kahvaltıyı beraber yaptıktan sonra çantasını aldı ve dışarı çıktı. Yavru köpeğinde onunla geldiğini fark etti. Derin köpeğe dönüp:

-Hayır, sen benimle gelemezsin, dedi.

İki adım ilerledi. Köpeğin ayak seslerini hâlâ duyuyordu. Arkasına döndü ve:

- Senin evde kalman gerek, dedi.

Tekrar yürümeye başladı. Yine arkasından geliyordu. Bu sefer sinirle bir şekilde döndü ve:

- Sana benimle gelemezsin dedim. Eve geri dön.

Yavru köpek çok masum ve tatlı bakıyordu. Derin:

- Bana öyle bakma. Hayır. Beni ikna edemezsin, dedi.

Tekrar eve girdi ve köpeğe:

- Burada kalmalısın. Üzgünüm, dedi.

Köpek, usulca olduğu yere oturdu. Daha sonra Derin tekrar yoluna koyuldu. Aklı hâlâ ondaydı. Ama yapacağı başka bir şey de yoktu.

Okul çıkışı eve gideceği için mutluydu. Ama aynı zamanda onu evde bıraktığı içinde vicdan azabı çekiyordu. Eve koşarak dönüyordu ki

bir ses duydu. Bu onun sesiydi. Kafasını çevirdi. Yavru köpek masum ve tatlı bir şekilde ona bakıyordu. Derin şaşırmişti. Köpeğe baktı. Evine baktı. Sonra tekrar köpeğe baktı. Olabilir miydi? Ama kapıyı kilitlemişti. Ayrıca, bu kadar zamandır onu beklemiş olamazdı. Köpeğe yaklaştı. Evet bu, o köpekti. Gülümsedi. Nasıl evden çıkmıştı? Bu soruya cevap bulamıyordu. Ama o kadar tatlıydı ki ona kızamıyordu bile. İçinden:

- Sanırım duvardan atlamış olmalı, diye düşündü.

Köpeği kucağına aldı. Beraber eve giderken yolunun üstünde bulunan lunaparkın önüne geldiler. Derin yoluna devam ediyordu. Ama yavru köpek durmuş lunaparka bakıyordu. Derin:

- Hadi gitmemiz gerek. Burada duramayız. Daha yolumuz var.

Yavru köpek hâlâ bakıyordu. Derin gülümsedi ve:

- Dikkatini çekmesi doğal tabii, diyerek başını okşadı. Daha sonra Derin yürümeye devam etti. Yavru köpek istemeye istemeye Derin'in arkasından gitti. Eve geldiklerinde ilk önce Şemsi amcasıyla yemek yediler ve daha sonra Derin ödevlerinin başına oturdu. Matematik çalışması gerekti. Ama Derin, çoğu öğrenci gibi matematik çalışmayı sevmiyordu. Bir saat çalışmanın ardından Derin ve yavru köpek birlikte bahçeye çıktı. Hava kararmıştı ve ay çok güzeldi. Bembeyazdı. Etrafı rahatlıkla aydınlatıyordu. Derin ve yavru köpek birlikte aya bakmaya başladılar. Derin yavru köpeğe dönerek:

- Ay kadar beyaz ve güzelsin. Senin adın Ay olsun, dedi.

Bu fikir onun hoşuna gitmişti. Aniden kalktı. Koşarak Şemsi amcasının yanına geldi ve ona köpeğin isminin Ay olmasını istediğini söyledi. İlk önce Şemsi amcası güldü. Ama Derin'in ciddi olduğunu görünce duraksadı. Köpeğe baktı. Cidden ay kadar beyaz ve güzeldi. Belki saçma bir isimdi ama söz konusu Derin olunca:

- Tamam kızım. Ay olsun, dedi.

Derin gülümseyerek odasına gitti. Ay da arkasından gitti.



Ertesi gün yine okula giderken Ay da geldi ve Derin okuldan çıkasaya kadar onu bekledi. Geri dönerlerken Ay, yine lunaparkın önünde durdu. Derin:

- Orayı merak ediyor musun?

Ay, Derin'e kafasını uzattı okşaması için. Derin gülümsedi. O da Ay'ın kafasını okşadı. Eve birlikte geri döndüler. Günler böyle devam ederken Derin Şemsi amcasından aldığı harçlıktan artırıyordu ve kenara atıyordu. Ay'ı lunaparka götürmek için biriktiriyordu bu parayı. Zamanla parası çoğaldı ve tabii Ay ile arasındaki sevgi de.

Bir sabah kumbarasını açtı ve paralarını saydı. Girebilmeleri için yeterliydi. Ayrıca bugün pazardı ve lunapark açıktı. Derin gururla ve mutlulukla Şemsi amcasının yanına gitti. Elindeki paraları ona göstererek gülümsedi. Şemsi amca:

- Bu ne kızım?

- Lunaparka girmek için Şemsi amca. Hadi gidelim.

Şemsi amca gülümsedi ve:

- Senle gurur duyuyorum. Ama ben gelemem, dedi.

Derin Şemsi amcanın üzgün olduğunu fark edince şöyle dedi:

- Şemsi amca bir şey mi oldu?

Şemsi amca gülümseyerek:

- Hayır kızım. Bir şeyim yok benim. İkiniz lunaparka gidebilirsiniz. Ama dikkatli olun, dedi.

Derin, gülümseyerek Ay'ı da alarak çıktı. Beraber lunaparka geldiler. Lunaparkta kahkahalara boğulan çocuklar, mısır ve pamuk şekerler, palyaçolar... Derin'in hayalindeki her şey vardı. Ay da burayı çok sevmiştir. Kuyruğunu sallıyordu durmadan. İkisi de çok mutluydu. Derin, Şemsi amcasını düşünmeyi bırakmıştı bile. Tam atlıkarıncaya binmek için yürümeye başlamıştı ki Ay, yanından fırladı. Derin arkasından bağırdı ama Ay durmayınca arkasından gitti. Saçları sarı, gözleri yeşil, uzun boylu bir genç kızın önünde durdu. Kızın üstündekiler tamamen göz alıcıydı. Derin'e kız küçümseyerek baktı. Sonra da köpeğine. Ay,

onun köpeğinin yanında durmuştu. Derin çağırır da yanına gelmiyordu. Kızın köpeği simsiyahtı. Ay'a çok benziyordu. Kız bir anda bağırdı:

- Köpeğimi çalan hırsız sen misin?

Derin şoka uğramış bir şekilde:

- Ne? Neyden bahsediyorsun sen? Ben köpeğini falan çalmadım.

- Gece'yi görüyor musun? O benim köpeğim ve yanındaki Bulut

da.

- Ne? Hayır o, Ay. Kız gülümseyerek ve küçümseyici tavrını

düzelteyerek:

- Ay mı, dedi. Annesine dönerek seslendi:

- Anne işte Bulut. Bulut'u buldum. Derin'e geri dönerek:

- Köpeklerimden ve bizden uzak dur dedi. Aklın varsa buradan

git küçük kız.

Derin ne yapacağını şaşırılmış bir hâlde arkasına döndü. O Ay'dı ve bir aydır beraber yaşıyorlardı. O çalmamıştı ki. Ama ona kim inanırdı. Eğer gerçekten Ay onlarınsa hırsız diye adı bile çıkardı. Çaresizce evine geri döndü. Şemsi amcasına sarılmak istiyordu. Koşa koşa kapıyı açtı ve odaya girdi. Gözlerine inanamıyordu. Şemsi amcası yerde öyle uzanmıştı. Eli kalbindeydi. Ne yapacağını bilmeden bağırdı. Sadece bağırdı... Etraflarındaki komşular geldi. Şemsi amcanın nabzına baktılar ve yoktu. Ölmüştü. Derin'in dünyası başına yıkılmıştı. Annesini ve babasını zaten kaybetmişti. Sonra Ay. Şimdi ise onu büyüten babası gibi olan Şemsi amcası öyle yerde uzanmış yatıyordu. Ne bir şey söylüyordu ne de o güzel içini ısıtan gülümsemesiyle gülüyordu. Derin'in gidecek hiçbir yeri yoktu başka. Çaresizce donup kaldı. Sonu Çocuk Esirgeme Kurumu olacaktı.

İşte, Derin'in dünyası ikinci defa böyle yıkıldı. Hayat bize verilmiş bir defter gibidir. Kalemi bizim elimizde. Biz hangi yolu seçersek deftere de öyle yazılır. Sonunda da defter biter ve bizim kitabımız olur. Her hayat hikayesi de böyledir. Okunmayı bekleyen bir

defter. Ama, bazıları kitabını yazmaz. Derin gibi çaresiz kalır. Hayat onun kitabını kendisi yazar. Adı da Çaresizlik'tir.

**Rümeysa USLU**

## Hapis

Karnının guruldamasıyla kalkmıştı James, gerçi alıştı zaten ama yaklaşık iki gündür yemek yemiyordu. Yere attığı iki tane karton üstünde uyuyakalmış ve soğuktan tir tir titriyordu. Buraya gelme sebebi, işlemediği bir suçun üzerine kalmasıydı. Kendini defalarca açıklamasına “Ben yapmadım.” demesine rağmen hiç kimse umursamamış onu, inanmamıştı ona.

Aslında buradaki hayatı normal hayatından pek de farklı değildi. Annesi öldüğünden beri zaten dışarılarda kalmış, sokaklarda yatmış ve karnını da insanların önüne attığı birkaç kuruşla doyuruyordu. En azından o zaman özgürdü. Dışarıdayken önünden bin bir türlü insan geçiyordu. Çocukların mutluluğuyla mutlu oluyor, yaşlılara yardım ediyordu. Burada ise bir düzine insan ile berbat bir kokunun içinde geceyle gündüzün bile ayırt edilemediği bu iğrenç yerde dördüncü haftasıydı. Çıkmasına yönelik olan umudu gittikçe azalıyordu. Sürekli kendine bir uğraş bulması gerektiğini söylüyor çünkü günler geçmek bilmiyordu. Fakat James, okuma- yazma bilmediği için yapacakları da kısıtlı bir hâl alıyordu. Asıl orada okumanın önemini anlamıştı. İlk geldiği andan beri içeridekilere utangaçlığından dolayı pek yaklaşmamıştı. James, artık buna bir son vermek için kenarda orta yaşlı ve sürekli, kâğıda bir şeyler yazan adamın yanına gidip:

- Efendim kusura bakmayın ama buraya geldiğimden beri sürekli bir şeyler yazıyorsunuz çok merak ettim, dedi.

Adam küçük bir tebessümle elindeki kâğıdı uzatıp:

- Sence nasıl olmuş, dedi.

James üzülerek:

- Efendim, bu yazdıklarınızı okumak çok isterdim fakat ben okuma yazma bilmiyorum, dedi ve kâğıdı tekrar adama uzattı. Adam,

hiçbir şey dememişti, James de tam adamın yanından kalkmış yerine doğru giderken arkasından bir ses:

-Adını söylemeden nereye böyle, dedi. James heyecanla:

- James, James efendim ya sizinki, dedi. Adam:

- Benim adım da David, diye karşılık verdi.

James'in mutluluğuna diyecek yoktu sonunda konuşabileceği birini bulmuştu. David:

- demek okuma yazma bilmiyorsun öyle mi, diyerek söze başladı:

- İnanır mısın ben de okuma yazma bilmiyordum, burada öğrendim. Çok uzun süredir buradayım ve geçen yıl buradan ayrılan arkadaşım bana okuma yazma öğretti. Ben de kendimi kitap yazmaya adadım, dedi. James adama:

- Sen de bana öğretir misin, demek istese de çekindiği için bir türlü ağzından kelimeler çıkmıyordu. Aslında ne de çok istiyordu o da okuyup yazmak. James adama teşekkür etti ve yanından tam ayrılacakken adam James'in üzüntüsünü fark ederek ikinci hamleyi yaptı ve:

- Peki, sana öğretmemi ister misin, dedi. James sevincinden havalara uçuyordu, adam bile bu kadar sevinmesine şaşırmişti. James adama nasıl teşekkür edeceğini bilemedi. Adamın karşısında kendini çok mahcup hissetti. Adam da:

- Arkadaşım buradan ayrıldıktan sonra kendimi çok yalnız hissettim, artık yazdıklarımı okuyup düşüncelerini paylaşan biri olmadığı için ben de çok üzülüyordum. Senin sayende ben de artık yalnız olmayacağım, diye karşılık verdi.

David'in böyle düşünmesi James'i çok sevindirdi. James, her gün adamın yanına giderek ondan ders aldı, aynı küçük çocuklar gibi her yeni harf öğrendiğinde çok seviniyordu. James günlerin, saatlerin nasıl geçtiğinin farkına varamıyordu. O kadar fazla çalışıyordu ki David bile onun azmine hayran kaldı. James bir an önce okumayı söküp artık David'in yazdıklarını okumak istiyordu. Günler haftaları, haftalar ayları kovaladı ve artık James okumayı da yazmayı da akıcı bir hâlde yapar oldu.

David ona göre o kadar güzel romanlar yazıyordu ki onun yazdıklarını tekrar tekrar okuduğu bile oluyordu. Tabii ki de onun diğer hedefi kitap yazmaktı, Yazdı da . Zorlandığı yerlerde David ona hep yardımcı oldu. Bu şekilde aylar, yıllar geçti fakat işte o gün onlar için ölüm gibi bir gündü. Ayrılık günü gelip çatmıştı ve ikisi de gözyaşlarını tutamıyordu. Birlikte geçirilen onca gün sona mı erecekti şimdi? Zar zor da olsa birbirlerinden ayrılmışlardı. Tabii ki birbirlerine hiç ayrılmamak için söz vermişlerdi ve ikisi de sözlerini tutacağını biliyordu.

James kendini daha da geliştirecek yazar olmayı başardı. Bu arada sürekli, arkadaşını ziyarete gidip bütün olanları ona heyecanla anlatıyordu. David de hiç sıkılmadan bütün olanları dinliyordu. Fakat, o sıralar James'in işleri çok yoğun olduğu için 3 aydır David 'i görmeye gidememişti. En son artık arkadaşını çok özlediğini fark ederek onu ziyarete gitmeye karar verdi. Oraya vardığında duydukları onu şoke etti. Oradaki bekle, David'in iki ay önce ayrıldığını söylemişti.

James, aylarca onun nerede olduğunu araştırırsa da bir türlü bulamamıştı. James de onun sözünü tutmaktan vazgeçtiğini düşünerek pes etmişti. James, bu durumdan dolayı çok üzgündü çünkü yıllarını beraber geçirdiği arkadaşından haber alamıyordu. Bu şekilde zaman daha da ilerledi. İşte, bugün James'in imza günüydü heyecanla kalkmış, giyinmiş ve arabasıyla yola koyulmuştu. Fuara ulaştığında standına doğru yürürken masasında David'in oturduğunu gördü. Bir an neye uğradığını şaşırarak arkadaşına sıkıca sarıldı. David, parmağıyla karşı masayı göstererek:

- Benden imza almak istemez misin, diye sordu.

**Sude ÇELER**

## Talihsiz Gün

Ferit, porselen fincanıyla kahvesini yudumlarırken bir yandan da televizyon izliyordu ama sesini fazla açmıştı, dinlemiyordu bile. Kulaklığını takmış müzik dinliyordu. Ferit'in ailesi, Ferit'i çok şımartmıştı. Her istediğini yapıyor, bir dediğini iki etmiyorlardı. Bu yüzden Ferit, hep çok şımarık ve insanları küçümseyen biriydi. Fakat Ferit çok yalnızdı. Böyle yapmaya devam ederse hiç de arkadaşı olmayacaktı.

Hafta sonu bitmişti sonunda. Ferit'in de okula gitmesi gerektiğinden erken yatması lazımdı ve erkenden yatağa yöneldi. Okula geç kalmak istemezdi. (Kapı çalıyor) Ferit, kendini bir anda farklı bir odada bulmuştu. O soğuk karanlık pis odadaki kapının çaldığını duydu. Ferit bayağı korkmuştu. Korkuyla kapıyı açmak istiyordu lakin titriyordu. Ama merakını yenemeyip açmaya karar verdi. Ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Her adım attığında, sesler yükseliyordu. Ferit kapıya çok yaklaşmıştı. Bir anda sesler kesildi. Ferit bayağı korkmuştu. Ama açacaktı. Elini kapının koluna attı. Yavaşça aşağı doğru indirirken uyandı. Kapı çalıyordu. Meğerse kapıyı okula hazırlanması için, Fadime teyze çalıyormuş. Ferit, kahvaltıya indiğinde ailesi de ordaydı. Masaya oturdu. Babası, Furkan Bey hemen söze girdi:

—Feritçiğim annenle ben şehir dışındaki bir seminere katılacağız. Yarın sabah yola çıkıyoruz. Bilgin olsun, dedi. Annesi Aylin Hanım da eşini destekleyerek:

—Evet canım ama hafta sonuna evdeyiz. Merak etme kendine dikkat et. Her akşam seni ararız konuşuruz tamam mı?

—Tamam anne, diyerek, okul saatinin geldiğini görmüş ve hemen şoföre “Gidelim.” emrini verdi. Çıktılar.

Aylin hanım, hizmetçi Fadime teyzeye:

—Biz gelene kadar Ferit’e göz kulak ol. Bir şeye ihtiyacı olduğunda hemen söyle Rasim’e, getirsin tamam mı, dedi.

—Tamam Aylin Hanım. Gözünüz arkada kalmasın, dedi ve Aylin Hanım ile Furkan Bey de çıktı.

Akşam oluyordu artık. Ferit eve gelmişti. Hemen ellerini yıkayıp yukarıya üstünü değiştirmeye çıkmıştı. Ferit biraz üzgündü. Annesi ve babası gitmişti. Ama, her akşam arayacaklardı. Ferit ev ödevlerini bitirip bilgisayarda oyun oynamaya başlamıştı. Biraz sonrada zaten annesi aradı. Ferit hemen açtı ve:

—Alo! Anne.

—Alo! Canım, ne yapıyorsun iyi misin?

—Alo! Anne.

—Alo! Canım, ne yapıyorsun iyi misin Ferit. Tamam canım. Bir ihtiyacın var mı? Varsa söyle getirsinler hemen senin için tamam mı?

—Tamam anneciğim söylerim.

—Tamam, benim kapatmam lazım şimdi, sonra görüşelim mi?

—Tamam anneciğim, görüşürüz, der Ferit. Telefon kesilir ve böyle bir hafta geçer...

Ferit'in uyku saati gelmişti. Aç olmadığından yemek yememişti. Sanki göğsü sıkışıyordu. Gidip biraz elini yüzünü yıkayıp kendine geldi ve yatağına uzandı. Biraz sonra da uykuya daldı. Ferit uykudaydı, rüya görüyordu yine. Nasıl olmuşsa bir anda kendini lavaboda bulmuştu. Lavabo küçük ve kırmızı tahtadan oluşmuştu. İki tarafta kırmızı tahta ve altı açık üstü açıktı evde değil de dışarıda bir tuvaletteydi. Karşındaki kapıdan çıktı ve önünde 3 tane musluk vardı. İki tane akıyor, biri akmıyordu. Ferit, açık kalan muslukları kapattı ve ikinci kapıdan dışarı çıktı etrafa baktığında lunaparkta idi. Rüyada olduğunu anlamıştı. Etrafta küçük çocuklar, anne ve babasını elinden tutup lunaparktaki oyuncaklara götürüyorlardı. Bir de girişte yaşlı sakallı bir amca uyukluyordu. Meğerse güvenlikmiş. Ama kimseyi kontrol etmiyordu.



Ferit bir anda uyandı, o sırada telefon çalıyordu. Ferit, Fadime teyzenin sesini duyuyordu. Bir haykırış geldi ardından. İcini bir korku sarmıştı. Ailesi bugün gelecekti. Aklına, türlü türlü şeyler geliyordu. Ailesini kaybetmekten korkuyordu. Fadime teyze ise Ferit'e bakıp ağlıyordu. Ferit koşarak boynuna atıldı, birlikte ağladılar. Fadime teyze, Ferit'in kulağına: "Annen ile baban dönüş yolunda trafik kazası geçirmişler. Şimdi hastanedeler ama sen icini ferah tut." Fadime teyze böyle söylemişti fakat durumları ağırdı. Ama her zaman bir umut vardır. Ferit ağlıyordu. Onları kaybetmek istemiyordu. "Yeter ki iyileşsinler." diyordu. Artık iyi biri olacağım, herkese iyi davranacağım." diyordu.

Ferit'in, bu zor günlerde Fadime teyze ve oğlu ona çok yardımcı oldu. Onu teselli ediyorlar, kötü düşünmesini engelliyorlardı. Fadime teyze ona kekler poğaçalar yapıyordu. Oğlu ise onunla oyun oynayıp olayın unutulmasını sağlıyorlardı. Ferit'te onlarla çok iyi anlaşıyordu. Sonunda müjdeli haber gelmişti. Ailesi iyi idi ve yakında eve geleceklerdi. Dünyalar Ferit'in olmuştu, artık her şey çok başka olacaktı. Etrafına neşe saçıyordu, bambaşka biri olmuştu Ferit. Birçok arkadaşı vardı artık onun ve güzel bir hayat onları bekliyordu.

**Muhammet Emir MAKİNİST**

## Yarınımız Yok

Bir 2020 kış günü sabahı kaçtım tüm her şeyden. Savaşmak istemedim, kaçmak bana en doğru gelendi. Herkesten ve her şeyden uzaklaştım. O yalnızlık ve yoksulluk yoruyordu beni. Bedenim bunları kaldıramıyordu artık. Kendimi Kordon Sahilde buldum. Gülenyüzler, simit satan amcalar, denizin sesi bana yaşamın devam ettiğini bir kez daha hatırlatıyordu. Denizden gelen dalga sesleriyle huzur buluyordum, sağlıklı düşünmeme neden oluyordu bu güzellikler. Artık ailemin ölümünün acısını bir nebze olsa uzaklaştırmak istiyordum kendimden. Anlamıştım ki bu acılar yaşantımı iyi devam ettirmiyor. Kendime çekidüzen vermem gerekiyordu.

Sahilde yürürken kendimle konuştum, derin düşüncelere daldım, kendime kızdım. En sonunda havanın soğuduğunu fark ederek eve doğru yol aldım. Kiralık evime geldiğimde sobayı yakmaya koyuldum. Sobamı yakınca onun karşısına geçip ısınmaya başladım, televizyonu da açarak evdeki sessizliği bozmak istedim. Kanalları gezerken karşıma sevebileceğim bir film geldi, onu izlemeye başladım. İzlerken de yorgun olduğum için uykuya daldım. Uyandığında saatin kaç olduğuna bakmaya tenezzül bile etmeden kendime bir kahve ve bir ceket alarak balkona çıktım. Balkonda kahvem yudumlarken geçen ailelere bakıp eski günlerim aklıma geliyordu, hüzünleniyordum.

Aradan birkaç dakika geçti ve balkonumun önünden okul arkadaşım Kaan geçiyordu. Kendimi tutamayıp Kaan'a seslenip bize gelmesini söyledim. Teklifimi kırmayıp kabul etti. İçeri girdiğinde birbirimize büyük bir özlemlerle sınıksız sarıldık. Ona da bir kahve yaptım ve birlikte balkona geçip sohbet etmeye başladık. Ona ailemin öldüğünü ve birkaç psikolojik sorunumun olduğunu söyledim. Bunları anlatırken boğazım düğümlendi, yutkunamadım fakat Kaan'ın anlattıklarını

duyunca üzülmeye duygum yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Kaan, bana sevgilisinin bir ay önce öldüğünü söyleyince tek üzgün kişinin ben olmadığımı anladım. Biraz daha sohbet ettik. Kaan bana bir eve ihtiyaç duyduğunu söyledi, benim evim zaten kiralıktı ve ev sahibi kirayı ödemediğim için beni evden çıkaracağını söylüyordu. İstedığımı söyledim. Kaan'a bu teklif makul geldi ama ikimizin de ev tutacak parası yoktu. Parayı dert ederek moralimizi bozamazdık. Kaan'a biraz dolaşalım, dedim ve kendimizi o gece sokağa attık.

Kaan çok doluydu, dokunsan ağlar gibiydi, o yüzden ona özel sorular sormuyordum, havadan sudan konuşuyorduk. En sonunda kendimize güzel bir yer bulduk, oturduk ve sohbetimiz orada da devam etti. Kaan, yolda tek yürüyen bir diğer okul arkadaşımız Ege'yi fark etti. Ben merak duygumu frenleyemedim:

- Bu saatte ne yapıyorsun burada?

- Sıkıldım, evde hava almaya çıktım, dedi. Onu da yanımıza davet ettik. Konuşmaya başladık. Hep birlikte buluşmuştuk sonunda. Ege'ye Kaan'a anlattıklarımı anlattım, yine aynı duyguları yaşayarak. Ev aradığımızı da söyledim. Ege birden:

- Benim evim var kardeşlerim, isterseniz hepimiz orda kalırız, demesiyle ben ve Kaan çok heyecanlandık. Ege, sözlerine devam etti:

- Beyler bir hafta içinde benim evime gelin. Birlikte yaşayarak acılarımızı bir nebze de olsa azaltabiliriz, birlikte olursak bunları yaparız, dedi. O gece saat 04.00 olunca vedalaştık ve Ege kendi evine, ben evime, Kaan'da kaldığı evine gitti. O gece eve gittiğimde bütün bu olanlar gerçekleşirse hayatımın düzene gireceğini düşünüyordum ve mutlu oluyordum.

## 2.Bölüm

Aradan bir hafta geçmişti, ev sahibini bu durumdan haberdar ettim, elimde olan paranın birazını ev kirasına verdim ve anahtar teslim ettim. İlk önce Kaan ile buluştuk. Ege'nin bize attığı konuma gitmeye

başladık. İkimizin yüzü güliyordu. Şimdiden birlikte yaşamak hepimize iyi gelecek gibiydi. Oraya ulaştığımızda etrafta ağaçlar, top oynayan çocuklar, kuşlar, kediler, köpekler... Sanki cennette gibiydik. Eve ulaştığımızda bizi ilk karşılayan Ege oldu. Artık evimiz dediğimiz yere gelmiştik. Hepimizin mutluluğu yüzlerimizden okunuyordu. Eşyalarımızı yerleştirdik ve yemek yemeye çıktık. O gün aramızda bayram havası vardı. Yemeğimizi yedik ve hesabı ödeyerek oradan ayrıldık. Artık herkes günün yorgunluğu ile eve gitmek istiyordu. Eve gittik ardından 15 dakika kadar oturduktan sonra Ege ve Kaan uyuyakalmıştı. Ben oturduğum koltuktan kalkıp su içmek için mutfığa gittim. Suyumu içtikten sonra saatin geç olduğunu fark edip ben de bir koltuğa kıvrılıp uyudum.

Sabahın erken saatlerinde Ege'nin şarkı söylemesiyle uyandım. Sabah sabah bu gürültüyü kaldıracak hâlde değildim ama arkadaşlarımla olduğum için bunu kabul etmem gerekiyordu. Uzun zamandan sonra ilk defa gülerek ve birden fazla kişi ile kahvaltı yaptım, bunun nasıl güzel bir şey olduğunu anlayamazsınız. Kahvaltımızı yapıp ortalığı topladıktan sonra birlikte oturup artık hayatımızı bir düzene sokmamız gerektiği kanaatine vardık. Bu listenin başında iş bulmak vardı. Hepimiz bir yerde çalışıp para kazanmamız gerekiyordu. Ceketlerimizi giyip kendimizi iş bulmak için sokağa attık.

### 3.Bölüm

Kendimizi çok yormayacak bir iş bulmamız gerekiyordu. İzmir'in güzel sokaklarında iş arıyorduk. Bir lokantaya girip bir lokantadan çıkıyorduk. En sonunda lüks bir lokantaya girdik. Patronu çok sevecen bir adamdı. Üçümüzün işe ihtiyacı olduğunu söyledik, burada olan işleri aramızda paylaşarak yapabileceğimizi anlattık. Patron, sizi bir deneyelim, demesiyle sevicimiz biraz daha

artmıştı. Bize yapılacakları anlatıyor. Her birimize farklı görevler verip bunları yapmamızı istiyordu. Biz de gücümüz yettiği kadar bu görevleri yapıyorduk. Ben masaları düzenliyordum, Kaan yerleri siliyor, Ege ise camları temizliyordu. Patron bizi sevmişti, yüzündeki gülümseme buna işaretti. Günün bitiminde bizi yanına çağırdı, bizi azim ve gayretimizden dolayı kutladı, ertesi gün işbaşı yapmamızı istedi. Ege hemen atladı:

- Patronum, maaş konusu, diyerek sırtıttı. Patron:

- Sakin oğlum sakin, elbet konuşulur bu konular, sizin ne kadar ihtiyacınız var, dedi. Ege, yine kendisini durduramayıp günlük her birimize 70 TL yeterli bence, dedi. Patron bizi kırmadı. İsteğimizi yere getirdi.

- Anlaştık çocuklar, yarın saat 08.00'de lokantayı açmanızı istiyorum, alın bunlar da ilk harçlıklarınız, dedi gülümseyerek. Paramızı almıştık, hayat gerçekten güzele gidiyordu, işi bulmuştuk, evi de bulmuştuk, birlik beraberlik vardı. Olan acılarımız azalıyordu. Güzel bir yere gidip yemeğimizi yedik. Sonra eve doğru yol aldık. Evimize gelince bu sefer farklı olarak oturduk, televizyon izledik, oyun oynadık, kahve içtik. O gün hiç bitmesin istiyorduk. O gece çok eğlendik ama patronun dediğini unutmamak lazım, saat 08.00'de lokantayı açmamız gerekiyordu. O yüzden bir süre sonra uyuduk.

Sabah saat 07.30'da kalkan ilk ben oldum ve Ege'nin yaptığı işi ben yaptım, şarkı söyleyerek herkesi uyandırdım. Kalkıp kahvaltımızı yaptık ve patronun dediği saatte dükkanı açtık. Günün erken saatlerinde de olsa müşteriler geliyordu. Bu bizi mutlu edip iş yaptırmaya heveslendiriyordu. O günü kazasız atlatıp dün olduğu gibi paramızı almıştık. Artık, günlerimiz aynı rutin ile gidiyordu. Hepimiz mutluyduk.

## 4.Bölüm (Bitiş)

Artık hayatımız bir düzene girmişti, ne parasızlık ne yalnızlık çekiyordum. Hep birlikte güzel bir hayat sürdürüyorduk. Kimseye bir zararımız dokunmuyordu. İşten eve, evden işe sıradan ama bizim için harika bir hayat geçiyorduk. Hayatımız sonuna kadar böyle gitti. Hep birlikte güzel, neşeli bir hayat geçirdik. Şu sözlerle hikâyemi noktalamak isterim: Dostlarınızı asla kaybetmeyin, onlara sahip çıkın, sevin, sayın, koruyun onları. Çünkü “Gerçek dostlar yıldızlar gibidir karanlık çökünce ortaya çıkarlar.”

**Berke GÜLSEVEN**

## Beklenmedik Dostluk

Sıcak bir yaz gününde İstanbul'un kalabalık caddesinde hızla yürüyordu. Kendi kendine:” Yine mi? Hani kendime söz vermişim, bana sorulan soruları heyecanlanmadan cevap verecektim? Adam sadece bana durağı sormuştu iki sokak ileride sağda bile diyememişim.” diyerek içinden her zamanki gibi kendine söyleniyordu. Neredeyse anne ve babasından başka konuştuğu birileri yoktu, artık onunla konuşmak isteyen pek birileri olduğu da söylenemezdi. İnsanlarla konuşmak ona konuşmaktan daha zor geliyordu. Aşırı heyecanlanıyor, elleri sırlıslıkla terliyor, vücuduna sıcak basıyor ve kekelemeye başlıyordu. “Bunları yaşamaktansa konuşmayayım daha iyi.” diye diye artık konuşamaz hâle gelmiş, öz güveni yerle bir olmuş, kendini insanlara kapatmıştı.

İş yerine varmıştı, yine her gün olduğu gibi ofisin en köşesindeki beyaz masasına oturacaktı ki Taner Bey kapısının önünde dimdik durmuş, ona bakıp yüzündeki donuk ifade ve kilitlenmiş bakışlarıyla odasına çağırırdı. “Ne yapacağım ben şimdi? Ya bana soru sorarsa ya konuşmam gerekirse ya fazla heyecanlanırsam?” diye düşünmeye başladı yine. Her iletişime geçme olasılığı meydana geldiğinde olduğu gibi elleri terlemeye başlamıştı bile.

Taner Bey masasına geçmiş, Ege’yi başıyla oturmasını işaret etmişti. Ege, usulca oturduğu sandalyede soğuk terler döküyordu. Taner Bey:

- Ege, sen iyi çocuksun; seni de gerçekten çok sevdim, çok başarılısın, azimlisin, daha gençsin de ilerde çok daha iyi yerlere gelebilirsin ama bu iletişime geçmemen her şeye engel oluyor, ne benle doğru düzgün konuşabiliyorsun ne de iş arkadaşlarınla... Şu ana kadar

dört tane sunumunu yarım bırakıp gittin, bu şekilde daha fazla devam edemeyiz, üzgünüm, dedi.

Ege'nin bu değiştirdiği üçüncü işiydi, böyle giderse bir baltaya sap olmayacağını düşünüyordu. Şu an sanırım bir şey demem gerek diye düşündü ve:

- Peki, dedi kekeleyerek ve hızlıca odadan çıktı. Kendine kızmaya şimdi kaldığı yerden devam edecekti.

Parkın en kuytu köşesindeki boş bir banka oturdu, insanları izlemeye başladı ne kadar rahattılar, gülüyorlardı, kekeleyiyorlardı ve en azından konuşabiliyorlardı diye düşündü. Hayal kurmayı çok severdi özgür olduğu, kendi olduğu tek yerdi hayalleri. Uzaklara bakıp hayallere dalmıştı ki bir ses duydu, cılız bir çocuk sesi... Kafasını çevirip baktığında oturduğu bankın diğer kenarına oturmuş bir kız çocuğu, elinde kırmızı şekeri, üstünde sarı puantiyeli bir elbisesi vardı. Saçları iki yandan itinayla, sıkıca toplanmıştı ve ona seslenen kişi bu kız olmalıydı.

- Merhaba, benim adım Bade 6 yaşındayım. Senin adın ne, arkadaş olalım mı, dedi küçük kız. İlk başta inanmadı ama kız ona koca badem gözleriyle bakıyordu, “Kendimi tanıtabilirim artık.” diye düşündü “Bu küçük kızdan da çekinmeyeyim bir zahmet.” dese de hâlâ cevap verip vermemekte endişeliydi:

- Be-benim a-a-adım Ege, dedi.

- Tanıştığımıza memnun oldum Ege, artık biz arkadaşız ve bana her şeyi anlatabilirsin, dedi. Sonra da fısıldayarak:

- Merak etme, bana söylediğin her şey aramızda,deyip kikirdedi.

Ege'nin çok uzun zamandır bir arkadaşı yoktu, doğrusu o insanlarla arkadaş olmak istiyordu ama insanlar onunla arkadaş olmak istemiyordu. “Genelde insanların kafalarında canlandırdıkları ideal arkadaş tipi olan sevecen, konuşkan, sosyal, popüler ve havalı biri değilim; korkak, inek ve kekeleyen biriym ama iyi bir arkadaş olabilirim yine de. Mesela, benimle arkadaş olsalardı onları çok severdim, onları hep dinlerdim ve hiç bırakmazdım.” diyerek düşüncelere dalmıştı, az kalsın küçük kız



unutuyordu. “Sanırım bu kız benim arkadaşım ve ben artık gerçekten bu kızla konuşacağım, hem en fazla ne olabilir ki?” dedi içinden, tatlı bir mutluluk ve heyecan karışımı tarif edilemez bir duygu içine dolmuştu. Derin bir nefes aldı, artık hazırды.

Ege gün geçtikçe Bade’ye daha fazla konuşmaya, anlatmaya başladı. Bunca yıl kimseye söylemediği onlarca şeyi parkta tanıştığı küçük bir kıızı anlatmayı aklının ucundan bile geçirmezdi.

Ege, iki ay sonra yeni bir işe başladı ve hâlâ çok konuştuğu söylenese de artık çok daha fazla insan karşısında rahattı. İnsanlardan korkmadığını fark etti, sadece insanların onun fikirlerini yargılamasından korkuyordu “Ama nasıl Bade korkmuyorsa ben de başkalarından korkmamalıyım.” demişti içinden. “Hepimiz farklıyız ve ben, herkesten farklı düşünmekten korkmuyorum.” dedi gururla...

**Zeynep ERŞAHİN**

## Şans Bulut'u

Her zamanki gibi aynı yerdeyim. Bir bilinmezliğin, bir boşluğun içerisinde ve oldukça soğuk. İmkânsız gibi görünen belirsiz düşlerin içerisinde. Zaman akıyor ama beklediğim tren bir türlü gelmiyor. Yine içimi bir tereddüt ve korku kaplamıştı. Aynı geçen seferki gibi, aynı geçen sefer işe geç kalmam gibi ve patronumun beni azarlaması gibi. Ekmek parası tabii ki her türlü zorluklara katlanılmadan kazanılmaz ya da ben öyle kazanamadım.

Yine de patronumu suçlayamam on iki yaşındaki bir çocuğa kim iş verirdi ki? Gözlerim yavaş yavaş kapanmaya başlamıştı ve hafiften uykuya dalmıştım ta ki o anonsa kadar. Evet, sonunda trenim gelmişti. Uykulu gözlerimle trene bindim ve boş bir koltuğa oturdum. İş yerim yaklaşık iki saat uzaklıktaydı fakat tren bir saat geç gelmişti. İki saatlik yolculuğun ardından iş yerimin olduğu şehir merkezine gelmiştim. Büyük bir korkuyla trenden indim ve iş yerime yürümeye başladım. On dakikalık yürüyüşün ardından iş yerime varmıştım.

Bir fırın dükkânıydı ve ben bir buçuk saat geç kalmıştım. Fırının sahibi içeride beni bekliyordu. Endişeli adımlarla içeriye girdim, fırın sahibinin yanına gittim ve tahmin ettiğim başıma geldi. İşten kovulmuştum. En kötüsü ise eve gitmeye param yoktu. Sabahın soğuk havasında evime yürüyerek gittim. Çok yorulmuştum ve acıkmıştım. Hızlıca, çalıştığım yerde verilen kuru ekmekleri yemeye başladım ve o sırada pencereimde biri konuşuyordu. Pencereime yanaştım ve gördüğüm karşısında çok şaşırdım. Gökyüzü gibi mavi, bulutlar gibi beyaz bir kuş gördüm. Konuşan kişi bir kuştı, ilk başta çok şaşırdım ve hatta etrafta insan var mı diye pencereimden etrafa bakındım. Konuşan kuşu içeriye aldım ve adını Bulut koydum.

İlk başlarda kararsızdım kendime zor bakıyordum Bulut'a nasıl bakacaktım ama ben yalnızdım o da çaresizdi. Elimdeki ekme kırıntılarını ve birazda su verdim. Birkaç hafta geçti ve her şey yoluna girmeye başladı. Bulut, benim en iyi ve tek dostum olmuştu.

Zamanla kendime bir iş buldum ve eğitimime yöneldim. Yıllar geçti ve veteriner oldum. Benim geleceğimin en önemli destekçisi Bulut'tu.

**Burak ÇAĞIL**

## Bir Parça Mutluluk

Geçtiğimiz yıllarda okula Ali adında bir çocuk gelmişti. Ali'nin fiziksel engeli olduğu için okulundaki herkes onu dışlamıştı. İnsanların yapabildiği ve onlara basit gelen -yürüme de dâhil- fiziksel hareketleri gerçekleştiremeyen Ali, bu durumdan çok rahatsızdı. Arkadaşlarının yaptıkları git gide daha da ağır ve kaldırılamaz olunca bir hafta okula gitmemeye karar verdi. Okula döndüğünde sınıfına yeni birinin geldiğini fark eden Ali, anlamını bilmediği bir şekilde içine dolan huzurla gülümsedi.

Yeni gelen çocuğun adının umut olduğunu öğrendi ve bir cesaret Umut'la konuşmaya gitti. Umut, diğer çocuklara nazaran daha suskun ve içine kapanık olmasına rağmen daha çalışkandı. Ali ile Umut kısa zamanda kaynaşıp yakın arkadaş olmuşlardı. Tabiri caizse aralarından su sızmazdı. Umut Ali'nin kısa zamanda bu kadar bağlandığı ilk ve tek arkadaşındı. Umut, asla Ali'yi dışlamaz, aksine korur kollar; her zaman yanında olurdu.

Umut da Ali de diğer çocuklardan çok farklı ve özel iki çocuktur. Umut, çok küçük yaşta annesini ve babasını kaybettiği için içini kolay kolay kimseye açamazdı içini. Her güvendiği insan, onu en yaralı olduğu yerden vurduğu için kimseye güveni kalmamıştı. Ee, ne demişler: "Yarayla alay eder daha önce yaralanmamış olan." Umut Aliye Ali de Umut'a çok kısa zamanda bağlanıp kardeş gibi oldular.

Aradan iki üç ay geçmiş, Umut çok güzel bir lisede burs kazanmıştı. Tek sorun, okulun şehir dışında olmasıydı. Ali, Umut'un gitmesini bir yandan istiyor bir yandan da asla istemiyordu. Kardeşi için çok güzel bir fırsattı bu, hayatını kurtarabilir, her şeyi düzene sokabilirdi. Hayatını düzene sokabilirdi de Ali onsuz ne yapardı? Her

günü, her anı, her şeyi Umut olmuşken onsuz ne yapabilirdi ki... Bencilliğin lüzumu olmadığını düşünüp Umut'un gitmesini istedi. Umut da zaten orada daha iyi bir geleceği olacağını bildiği için ne kadar zor da olsa gitme kararı aldı. Bir hafta sonra öğretmenleriyle birlikte Umut'u havaalanına bıraktılar. Ali, bir yanı buruk bir yanı huzurlu bir şekilde uçağa baktı ve şöyle söyledi:

-Benim biricik kardeşim, o kadar hak ediyorsun ki mutlu olmayı, huzurlu yaşamayı ve o kadar eminim ki orda burada olduğundan çok daha başarılı olacağına. Bu yüzden içim çok rahat. Uç özgürlüğüne, uç başarıya, uç mutluluğuna. Çok güzel günlerin olsun biricik kardeşim. Ne olursa olsun on yıl sonra aynı gün burada buluşma sözü verdiler birbirlerine ve Umut, onların şehriden uçup gitti.

Günler günleri, haftalar haftaları, aylar ayları ve yıllar yılları kovaladı. Ali on yıl sonra ilk kez kardeşini görme ümidiyle hava alanında beklemeye başladı. Saatler geçmiş ama Umut'tan ses seda yoktu. Ali, içinde buruk bir his, gözünde bir damla yaşla havaalanının kapısına doğru yürümeye başladı. Tam kapıda bir adamla çarpıştı ve gözü adamın yaka kartına ilişti. 'Dr.Umut ÖZTÜRK'

Ali, o an hiç olmadığı kadar mutlu oldu, sıkı sıkı sarıldı manevi kardeşine. Bir daha bırakmamaya söz verdiler birbirlerini. Bol bol konuşmak ve hasret gidermek için önlerinde koskoca yıllar vardı, birlikte çok mutlu oldular. Darısı başımıza.

**Dijle ÇİÇEK**

## Hayatın Nedenini Aramak

"Her insan hayatının bir nedeni vardır. Önemli olan onu çok geç olmadan bulabilmektir. Neden olmadan da yaşanılabilir. Fakat neden olmadan yaşandığında, o yaşama gerçekten yaşadım denir mi? Bu herkesin farklı yorumlayabileceği bir sorudur.

İnsanlar her şeyi sorgular. Meraklılardır çünkü. Bu merak hayatın nedeni de dahildir. Her insan hayatının bir bölümünde, hayatın nedenini sorgular. Sorulan sorunun cevabına ulaşmak için her yol denenir. Fakat ulaşılan cevap her zaman aynı değildir. Yanıt bazen bir insan, bazen eşya, bir hobi, somut ya da soyut olan herhangi bir şey olabilir. Bazen de nedeni bulamazlar.

Hayatta bir nedene sahip olmak; en karanlık zamanlarda bir ışık, en soğuk zamanlarda içimize işleyen o soğüğün buzullarının erimesidir. Zorlukların sonunda bir sonuca ulaşabilmek için çabalamaya devam ettirir..."

Telefonum birden kapandı. Tekrar açmayı denedim ama sanırım şarjım bitmiş olacak ki açılmadı. Sorun yok, zaten eve yaklaştım diye düşünüp telefonu cebime koydum. Evin kapısına geldim. Kapıyı açmak için anahtarlarıma uzandım. Uzun ve yorucu bir gün geçirmiştım ve dinlenmek istiyordum. Anahtarı ceketimin cebinde bulamadım. Diğer ceplerime de baktım ama orada da yoktular. Sonra aklıma geldi. Her zamanki giydiğim ceketin üzerine kahve döktüğüm için yıkamaya vermişim. Şu anda giydiğim ceket başka bir ceketti. Yine sıkıntı yoktu çünkü bu tür olaylar sürekli yaşandığı için güvendiğim bir arkadaşşıma yedek anahtarı vermişim. Tek yapmam gereken onu arayıp gelmesini rica etmemdi. Cebime uzandım, telefonu çıkarttım. Açma tuşuna bastım... Açılmadı. Nasıl unuturum?! Telefonumun şarjı bitmişti. Derin bir nefes alıp ne yapabileceğimi düşündüm. Komşumdan yardım isteyebilirdim ama yaşlı kadın benden nefret ediyordu. Sonuçta çöpleri

çıkarcırken yanlışlıkla kapısının önüne dökmüştüm. Bir ay boyunca kokuyu çıkaramamıştık. Hâlâ sabah kapısının önünden geçerken çöp kokusunu duyabiliyordum. Ayrıca saat çok geç olmuştu. Çoktan yatmıştır diye düşünüp bu fikirden de vazgeçtim. Yine düşünmeye başladım. Sonra birdenbire yüzüme bir su damlası düştü. Bir tane daha...Yağmur yağmaya başlamıştı. Daha, altına kaçmak için bir yer aramaya başlamadan sırlıklam olmuşum bile. Aklım o an tamamen bomboştu. Sadece tek bir şey vardı. O da ne kadar berbat bir gün geçirdiğimdi. Birden yanımdan bir ses geldi. Sese doğru baktım, aynı benim gibi sırlıklam olmuş bir kedi yavrusu gördüm. Yavru kedi çok zayıftı ve titriyordu. Etrafa baktım. Annesi ya da kardeşleri etrafta değillerdi. Tek başına kalırsa çok fazla yaşamayacağı belliydi. Elimi uzattım, ilk başta kaçsa da sonrasında kucağıma almayı başardım. Düşündüğüm gibi beni tırmalamaya ya da ısırmaya çalışmadı. Isınması için ceketimin iç cebine koydum. Bir süre sonra uyudu.

Tekrar düşünmeye başladım fakat aklıma başka bir şey gelmedi. Kızgın bir şekilde kapıma vurdum. Anlamsızca bir hareketi çünkü evde tek başıma yaşıyordum, bu yüzden kapının açıldığında şoke oldum. Tabii ki yine önemli bir detayı unutmuşum. Bugün kardeşim ziyarete geliyordu. Yüzünde kızgın bir ifade vardı. Fakat bana kızmaya başlamadan sırlıklam olduğumu gördü ve içeriye girmemi söyledi. Duş alıp üzerimi değiştirdikten sonra mutfığa gidip bir tas süt koydum. Salona gittim. Kardeşim kediyi kurutmakla meşguldü. Sütü yere koydum. Oturup kedinin sütü bitirmesini izledik. Aç olduğu belliydi. Sonra olan biten her şeyi kardeşime anlattım. En az yarım saat dalga geçmiştir. Bu olanları kolay kolay unutmayacağı belliydi. Yıllar sonra bile bugüne dair espriler yapacaktır büyük ihtimalle. Kediye sahip çıkmaya karar verdim, sonuçta onu ölüme terk edemezdim ve ona alışmıştık.

Ertesi gün kedi için malzeme almaya çıktım. (Bu sefer anahtarımı aldığımdan eminim.) Tasmalara bakarken dükkân sahibi

gelip tasmaya isim yazdırmak isteyip istemediğimi sordu. Bir an durdum çünkü daha kediye isim vermediğim aklıma geldi. Sonra akşam okuduğum metin aklıma geldi. Gülümsedim ve evet, dedim. İsim sorduklarında "Hayat" dedim.

Eve geri döndüm. Hayat, beni kapının önünde bekliyordu. Torbaya uzandım ve tasmayı çıkardım. Tasmayı taktım ve bundan sonra senin adın Hayat, dedim. Anlamış gibi miyavladı. Neden mi adını Hayat koydum? Çok basit. Çünkü ben, daha hayatımın anlamını bulamamış olsam bile bu küçük kedinin hayatının anlamı olmuştum. Başkasının anlamı olmak çok iyi bir histi. Acaba kendi hayatımın anlamını bulduğumda ne kadar iyi hissedebilirim?..

**Ceylin KAHRAMAN**